

Domoznanski oddelek

35

HAJDINČAN

2001

KNJIŽNICA I VANA POTREGA PTUJ

COBISS ◻

HAJDINČAN

352 (061)

6005760, 1

MITRA 102 LETI

Leto III, št. 1, 4. 2001

GLASILO OBČINSKEGA SVETA OBČINE HAJDINA

MITRA 102 LETI

***Naj velikonočnici s Slomškove Ponikve
kronata lepe velikonočne in prvomajske praznike!***

***Župan Radoslav Slmonič
Občinski svet in
Občinska uprava občine Hajdina***

P • E • T • L • J • A

d.o.o

Ob Dravi 3a, 2250 Ptuj

Tel.: 02/788-00-10, faks: 02/788-00-20

E-mail: petlja@petlja.si - http://www.petlja.si

● PE VELEPRODAJA

Slovenja vas 76, Hajdina, tel.: 02/788-00-34, faks: 02/788-00-35

▲ Prodajni center PETOVIA

Ob Dravi 3a, Ptuj, tel.: 02/788-00-23

-oddelek papirnice, tel.: 02/788-00-25, faks: 02/788-00-26

■ Nakupni center PANORAMA

Špindlerjeva ul. 3, Ptuj, tel.: 02/747-00-40

● Gastronom C&C

Špindlerjeva ul. 3, Ptuj, tel.: 02/747-00-41, faks: 02/747-00-49

■ Market SOLID

Dornava 81c, Dornava, tel.: 02/755-48-31

◆ Market STOTIN

Hardek 17a, Ormož, tel.: 02/740-15-38

● Hiper center LENART

Industrijska ulica, Lenart v Slovenskih goricah

tel.: 02/720-03-00, faks: 02/720-03-06

Da bo Vaša prihodnost zdrava, varna, mirna, uspešna in srečna, dovolite, da Vam pri tem pomagamo, saj smo zavarovalni posrednik za vse vrste zavarovanj:

- Zavarovalnice Maribor,
- Zavarovalne družbe Prima in
- Zavarovalnice Triglav.

ZAVAROVALNA AGENCIJA d.o.o.

2000 Maribor, Pajkova 9, tel./fax: 02 320 34 46

Obiskal Vas bo naš zastopnik

→ **Primož BRODNJAK**

Pokličite tel.: 02 782 01 91,

GSM: 040 258 369

Uporabite e-mail: primozbrodnjak@hotmail.com

ZAVAROVANJE JE SREČA V NESREČI

KNAUF

RIGIPS

Armstrong
SPUŠČENI STROPOVI

Okna, vrata in zimski vrtili

FINSTRAL

- IZDELAVA MANSARD
- SPUŠČENIH STROPOV
- PREDELNIH STEN
- SUHI ESTRIHI

Trgovina in storitve **SenTes**
Bojan Štumberger s.p.

Zg. Hajdina 157, 2251 PTUJ,

Telefon: 02 788 31 10, Fax: 02 788 31 11, GSM: 041 675 972

E-mail: sentes@siol.net

SDS

Občinski odbor SDS Hajdina

Vsem občankam in občanom
občine Hajdina

želimo

*vesele velikonočne in
prvomajske praznike*

"GIPSI"

Montaža gradbenih elementov
sten in stropov,
suhi estrihi, suhi ometi,
mansarde, napušči

ARMSTRONG KNAUF
RIGIPS DAMPA

Branko Glažar s.p.
Hajdoše 106

Tel./fax: 02 788 56 50

GSM: 041 629 069

VSEM STRANKAM IN POSLOVNIM PARTNERJEM ŽELIMO

vesele velikonočne praznike in lep 1. maj!

Županov uvodnik

Spoštovani!

Že kar dobro smo zakoračili v leto 2001. Za nami so trije meseci tega leta, koledarska zima se je prevesila v pomlad in pred nami so velikonočni prazniki, nato 1. maj...

Prvi meseci novega leta pa so bili tudi čas, v katerem smo lahko analizirali delo za nazaj, pripravili načrte in proračun za tekoče gospodarsko leto in pričeli z zastavljanjem dolgoročne strategije občine Hajdina.

Ce v kratkem ocenim delovanje Občine v preteklem letu, lahko rečem, da smo bili prisotni na vseh področjih in ob vseh večjih dogajanjih v občini, pa tudi izven nje. S proračunom (in rebalansi) smo tekoče pokrivali dejavnosti občinskih organov, uprave občine, izobraževanja, socialnega varstva, predšolske vzgojnovarstvene dejavnosti, kulture in športa, zdravstva, gospodarstva in kmetijstva, turizma, razvoja, varnosti pred naravnimi nesrečami in požarne varnosti, komunalne dejavnosti in investicijske dejavnosti. Kot vidite, je spekter proračunske porabe zelo širok in zahteven. Posebej še, ker se vsaka navedena proračunska postavka odhodkov sestoji še iz niza posameznih – analitičnih postavk. Ocenjujem, da smo bili uspešni na vseh teh področjih lokalne samouprave in si lahko samo želim, da v letu 2001 ponovimo zgodbo iz leta 2000.

Ne želim pa si, da uprava in župan izgubljam veliko časa za reševanje (desetletja) starih lokalnih problemov, čeprav vem, da še veliko naslednjih let brez njih ne bo šlo. Desetletja nakopičenih problemov se pač ne da rešiti v nekaj letih – naša strategija pa je, ne odpirati novih oziroma odpirati jih čim manj.

V letu 2001 smo na 19. redni seji po hitrem postopku (82. člen Poslovnika o delu Občinskega sveta) sprejeli proračun občine za leto 2001. Dnevni red je bil izglasovan s 13 glasovi ZA. En član sveta je bil opravičeno odsoten. Zakaj sem kot župan predlagal takšen dnevni red? Ker nam to omogoča nemoteno nadaljevanje investicij in drugega; ker bi nam financiranje po začasnem proračunu (oziroma po dvanajstih) otežilo in zavleklo nekatera dela, ki so sedaj v največjem razmahu, nekatera so tudi dokončana.

Prav tako bo v zvezi s financiranjem (prihodki) proračuna, v kolikor bo do tega prišlo, potrebno pripraviti rebalans v prvih jesenskih mesecih, da bomo na tak način večino planiranega (želel bi, da vse) zaključili v tekočem proračunskem letu.

Proračun je bil sprejet v višini 365.387.000 SIT in je od dosedanjih dveh proračunov najbolj investicijsko naraven. Odhodki proračuna so planirani v enaki višini in ne predvidevajo nobenega zadolževanja.

Pri pripravi proračuna za leto 2001 so sodelovali in podali svoja stališča vsi odbori Občinskega sveta.

Članom odborov se zahvaljujem za njihovo resnično zavzeto delo na posameznih področjih. Nekateri posveti odborov so trajali tudi po 5 ur in rezultat usklajevanja je bil sprejem proračuna v torek, 13. februarja 2001.

Nezadovoljstvo je nastalo le pri delu občanov onkraj železniške proge na Zg. Hajdini, ker v osnutku proračuna ni bila predvidena izgradnja igrišča v tem delu naselja. Izgradnja takšnega igrišča namreč ni bila prioriteta investicij VO Zg. Hajdine. S podpisi so zahtevali nato zbor občanov Zg. Hajdine, na katerem je bil imenovan gradbeni odbor, ki bo skupno z VO Zg. Hajdine in člani OS iz Zg. Hajdine oblikoval strategijo, kako zgraditi igrišče v tem delu. Strategija pa mora vsebovati tudi to, kako priti do zemljišča, kako do sprememb prostorskega plana, do izdaje gradbenega dovoljenja, kako bo tekla izgradnja, kdo bo lastnik in kdo upravljalec in drugo.

Poudariti moram, da gre za izgradnjo igrišča za mali nogomet z dvema košema in postavitve igral, tako da bodo lahko tudi občani, otroci in mladi v tem delu naše občine imeli podoben tovrsten standard kot drugje. Občina v preteklosti ni in tudi v bodočnosti ne bo kupec zemljišča za razna igrišča (za to so društva), lahko pa na predlog VO uvrsti izgradnjo oziroma pomoč pri izgradnji v proračunske izdatke, ko je pridobljena za to potrebna dokumentacija.

Posnetek z zbora vaščanov Zg. Hajdine

Prepričan sem, da se bo z enotnostjo vseh pristojnih tudi želja teh krajanov izpolnila v bližnji bodočnosti. Želje so, tako kot v družini tudi v lokalni skupnosti, velikokrat večje, kot so finančne zmožnosti.

Usklajevanje želja in zmožnosti pa je vedno nedokončana zgradba...

Posebno težavno je samo usklajevanje projektov in kasneje izvedba posameznih investicij na terenu.

Neko investicijo (pločnik, kanalizacijo, razsvetljavo) želi večina krajanov. Občani dobijo v podpis soglasja, nato pa pri izvedbi zahtevajo "nenormalna" dodatna dela, (nekateri nergajo in drugo. Zato bomo v bodoče, kjer se bodo takšna dela izvajala, sklicali zbor vseh teh krajanov in če se ne bodo uskladili, bom predlagal izvedbo neke druge investicije, dokler se situacija ne reši.

Lep primer sodelovanja med upravo, projektanti, izvajalci, VO in posameznimi krajinami poteka pri izgradnji 350 m kanalizacije in druge infrastrukture na Sp. Hajdini.

Je učna ura, kako se k temu pristopi. Obstajajo pa individualni midsosedske problemi, na katere pa, razen lepe besede in nasveta, navedeni akterji investicije ne moremo vplivati.

Trenutno je torej v izvajanju navedeni odsek na Sp. Hajdini (sofinanciranje – vodna taksa), ki bo dokončan predvidoma do konca tega leta, pločnik na Zg. Hajdini od križišča za OS do gostišča Maja pa bo dokončan predvidoma do konca meseca aprila. Nadaljevanje do lovskega doma pa do konca leta (projekt sofinancira Ministrstvo za promet).

Zaključujemo z izvedbo projekta celotne javne razsvetljave (JR) v Gerečji vasi. V pripravi je projekt za JR ob glavni cesti Hajdoše – Slovenja vas. Zaključena so dela na rekonstrukciji centralne kurjave v Domu vaščanov in Dražencih. V delu pa je še objekt na športnem igrišču v Slovenji vasi in zaključna dela centralne kurjave v gasilskem domu v Slovenji vasi ter razna druga manjša dela (gramoziranje ...).

Predvidena okrogla miza o trasah AC in HC skozi občino Hajdina je v mesecu marcu bila odpovedana, ker MOP ni mogla zagotoviti dogovorjenega nivoja sodelujočih. Zadeva se prestavlja v mesec maj. V aprilu pa bo sklican sestanek – posvet na to temo, na katerega bodo povabljeni člani OS, NS, predstavniki VO, Komisije za AC in HC traso ter predstavnik skupnih služb.

Teče tudi izvajanje programa CRPOV, ki bo zraven Regionalnega razvojnega programa (Regija, pokrajina ali subregija) predstavljal strategijo bodočega razvoja občine Hajdina.

Naslednjo, 20. redno sejo sem sklical v četrtek, 19. aprila, da bomo lahko normalno nadaljevali z vsemi deli in opravili, tako na družbenem kot na infrastrukturnem področju.

Spoštovane občanke in občani, želim Vam lepe velikonočne in prvomajske praznike!

Radoslav Simonič,
župan občine Hajdina

Mag. Branko Cestnik

Nikjer ne vzljubiš domačega kraja tako globoko in pristno kot v tujini. Ko si daleč v stran od njiv in hišic, katerih lik in vonj ti je v ranem otroštvu izoblikoval podobo sveta, ti je preprosto dejstvo, da si se rodil tam, kjer si se, en sam Božji dar. Vračanja domov so mi zato v rimskih letih postala svojevrsten dogodek, če ne celo nekaj, kar bi lahko imenoval "obred postopnega približevanja lastnemu izviru".

Prvo vznemirjanje je seveda predstavljala Sežana, s svojimi pregledi potnih listov in ostalimi mejnimi zadevščinami. Vendar Sežana zame nikakor ni mogla postati posebna čustvena meja in vstopna točka v

"mojo" Slovenijo. Morda tudi zato, ker je pred osamosvojitvijo predstavljala bolj srečanje z "Jugo" kot z našo podalpsko deželo. Mnogi cariniki so namreč govorili srbsko, sopotniki na vlaku pa so često bili bosanski "švercerji", ki so v velikih plastičnih vrečkah skrivali kavbojke in tranzistorje. Enkrat sem bil celo priča pretepu med njimi, drugič pa "hudemu" in z vsemi mogočimi južnjaškimi psovkami opremljenemu soočanju neke prebrisane žene s carinikom. Ne, to še ni moglo biti srečanje z mojo domovino.

V Ljubljani sem živel vsega skupaj skoraj dve leti. Vendar niti Ljubljana, ko sem jo na svojih vračanjih gledal dol z vlaka, ni mogla postati moja domačijska ekstaza. Bila je pač glavno mesto, na katerega sem bil deloma ponosen, v marsičem pa mi je ostala v spominu kot ošabno mesto, ki se zna le kititi s takimi ali drugačnimi nazivi (npr. "mesto vina", pa nima niti piškavih brajd, kaj šele kakšno gorico ob sebi). Ljubljana torej kot upravno središče Slovenije, da, posebnega trepeta v srcu pa mi ni delala.

Slednji, trepet namreč, se je pojavil šele, ko je vlak svojo težko kovinsko gmoto potegnil mimo Poljčan in se začel približevati Pragerskem. Prtljago sem zvelkel na hodnik in vsaj za hip odprl okno, da bi v nosnice ujel nekaj, kar bi lahko definiriral kot vonj

Dravskega polja. Kakršenkoli vonj je že bil, bil je tisti "ta pravi", da sem lahko dejal: "No, končno doma!"

Na Pragerskem sem običajno imel uro in več časa, da je po svoji službi prišel pome svak Stanko. Tista ura nikakor ni bila prazna, razvlečena, dolgočasna. Prebiral sem Večer, si naročil Laško pivo, gledal obraze naših ljudi, ki so bili kakor svete ikone domačnosti. Nedopovedljivo prijetno mi je bilo poslušati: "Kda perpela cug? – Gnes je fanj den. – Toti špricer še spijem, te pa grem domu." Trda gornje polanska špraha kot uvertura v objem domačega kraja.

Celo življenje je kot veliko vračanje domov, kot postopno približevanje lastnemu izviru. Od postaje do postaje, skozi bežeče pokrajine in dogodke do enega samega cilja: do skrivnostne in lepe Očetove domačije. Naše srce bo nemirno, dokler ne bomo vstopili na Njegovo dvorišče. Množica vonjav, čudovitih podob, prodornih duhovnih prebliskov in spominov nas spremlja na naših poteh, a so vsi skupaj le približek onih vonjav in podob, ki jih bomo zaužili tam, kjer se bodo končala naša vračanja in bomo čisto zares končno doma. Velikonočna skrivnost pa je tisti garantni list, da "nebeška domačija" res stoji in da so njene duri za nas res odprte.

Branko Cestnik

Uvodnik urednice

Veliko vsega je povezano s številom sedem.

Sedem sončnic za gospo Štefko Kučan, sedem vasi občine Hajdina, sedemkrat deset let nekoga, ki ga vsi zelo cenimo, in sedem številok Hajdinčana, da o sedmici, kot pravljičnem številu, sploh ne razmišljam...

Zajeten snop vesti iz naše ga vsakdana in okolja prihaja med Vas, cenjeni bralci. Prazniki so tudi za branje in vračanje v preteklost. Prazniki naj bodo tudi prijazen čas za razmišljanje o smelih korakih v prihodnost.

...prazniki so tudi čas za slovo.

S številko sedem, posvečeno tudi moji rojstni vasi, se kot odgovorna urednica Hajdinčana poslavljam od Vas.

Hvala, če ste prebiral vrstice, ki sem jih v uvodniku pisala zares vedno zadnji trenutek, tik preden je

zaropotal tiskarski stroj. Res pa je tudi, da je bilo v njih izraženo vse tisto, kar sem čutila dneve in noči, ko se je z mojim velikim spoštovanjem do vseh Vas rojeval "otrok" našega uredniškega odbora.

In v zadnjih neprespanih nočeh se je rodila želja, da bi ob naslednji številki Hajdinčana bila le še njegova zvesta bralka in morda kdaj pa kdaj zunanja sodelavka. Za seboj slutim veliko mladih, sposobnih ljudi, ki komaj čakajo, da jim damo priložnost. Pot je uhojena, potrebno jo je samo nadaljevati... **SREČNO!**

Na naslovnici Vam ob praznikih poleg velikonočnic s Slomškove Ponikve (od tam, kjer imam del svojih korenin), poklanjam Hajdino Hajdinčana po srcu, Julija Ošlovnika, ki je preko svojih likovnih del ponesel glas o nas daleč naokoli že takrat, ko na Hajdini še ni bilo sedeža občine. Njegovi motivi krasijo prostore mnogih ljudi, ki imajo radi naših sedem vasi, ki spoštujejo naše ljudi in ki radi prebirajo tudi Hajdinčana.

Hvala Juliju in vse najboljše njemu in njegovi sestri – dvojčici, Nadi, za njunih dvakrat sedemdeset let!

Silvestra Brodnjak

Z zasedanja Občinskega sveta

V mesecu decembru se je Občinski svet sestel na 2. izredni seji, ki je bila 20. decembra 2000, ob 15. uri, v prostorih občine Hajdina.

Seznanjamo vas s sklepoma, ki sta bila sprejeta:

- **SKLEP o enkratnem nadomestilu o najemu groba na novem delu pokopališča**, v katerem je določena višina najemnine na novem delu pokopališča in višina najemnine za občane občin, ki dogovorno sofinancirajo investicije na pokopališču Hajdina.
- **SKLEP o višini najemnine**, ki določa višino najemnine – grobnino na starem in novem delu za enojni grob, ceno za uporabo mrliške vežice in hladilne komore.

V mesecu februarju se je Občinski svet sestel na 19. redni seji, ki je bila 13. februarja 2001, ob 17. uri, v prostorih občine Hajdina.

Na seji so bili sprejeti:

- **Odlok o proračunu občine Hajdina za leto 2001**
- **Spremembe in dopolnitve Statuta občine Hajdina**
Svetniki so bili seznanjeni z informacijo o projektu integralnega razvojnega programa in o projektu Celostni razvoj podeželja in obnova vasi (CRPOV)
- **V mesecu marcu pa se je Občinski svet sestel na 3. izredni seji, ki je bila dne 01. marca 2001, ob 18. uri, v prostorih občine Hajdina.**
Na tej izredni seji Občinskega sveta je bil sprejet:
  - **Sklep o povišanju cene odvoza in deponije odpadkov**, v katerem je določena cena za odvoz odpadkov za gospodinjstvo na mesec.

Pripravila: Valerija Šamprič

Policija svetuje

Do 7. junija letos poteka legalizacija orožja

V začetku letošnjega leta smo dobili še en nov zakon, tokrat Zakon o orožju, in ta dopušča možnost vsem osebam – državljanom, da legalizirajo orožje. Ob koncu marca na Upravni enotah po Sloveniji ugotavljajo, da je bolj malo oseb izkoristilo možnost legalizacije orožja, vendar je časa še nekaj; do 7. junija letos, ko se izteče rok za legalizacijo – prijavo orožja na pristojni upravni enoti. Pri nas je to Upravna enota Ptuj.

Kot nam je na kratko pojasnil Martin Žunko, vodja policijskega okoliša, se je za vsa dodatna pojasnila v zvezi z možnostjo legalizacije določenih vrst orožja mogoče obrniti na Upravno enoto Ptuj, Policijsko postajo Ptuj ali na katero drugo policijsko postajo, kjer bodo prav tako dali vsa ustrezna navodila.

“Nov zakon o orožju dopušča možnost vsem osebam, ki imajo orožje brez ustreznih dovoljenj, da lahko takšno orožje legalizirajo brez bojazni, da bodo kaznovani, v kolikor pa ga ne želijo imeti, pa ga lahko izročijo policiji ali krajevno pristojni upravni enoti.

Orožje lahko legalizirajo tako, da se oglasijo na upravni enoti, kjer podajo vlogo za legalizacijo in bodo prejeli o tem posebno potrdilo. V primeru, da imajo osebe v posesti eksplozivne naprave, eksplozivne snovi ali vojaško orožje, je potrebno o tem obvestiti najbližjo policijsko postajo ali na tel. št. 113.

Namen tega določila zakona o orožju je, da se čim več orožja legalizira in tako ustvarijo zanj tudi ustrezne evidence. In še tole važno opozorilo, da je legalizacijo orožja brez ustreznih dovoljenj oziroma listin mogoče uveljaviti samo do 7. 6. 2001. Ugotavljamo pa, da je v zvezi z abolicijo po zakonu o orožju sorazmerno malo občanov do sedaj izkoristilo možnost legalizacije orožja. Težko je napovedati, kako bo, ko se izteče rok junija letos,” je še pojasnil in dodal vodja policijskega okoliša Martin Žunko. T.M.

Župani in gasilci podpisali aneks k pogodbi

Podpora financiranju lokalne gasilske javne službe

V prostorih občine Markovci so se v četrtek, 29. marca, srečali župani in predstavniki štirih občin: Hajdine, Zavrča, Mestne občine Ptuj in Markovcev, predsedniki prostovoljnih gasilskih društev iz teh občin in vodstvo Gasilske zveze MO Ptuj. Na krajši svečanosti so vnovič podpisali aneks k skupni pogodbi, ki občine zavezuje k financiranju lokalne gasilske javne službe tudi v letu 2001. Župan občine Hajdina Rado Simonič je aneks k pogodbi podpisal že dan prej zaradi službene odsotnosti.

Vsaka od omenjenih občin bo v dogovorjeni višini zagotovila finančna sredstva za delovanje gasilske službe v občini ter denar društvom in podprla program GZ MO Ptuj. Po petih letih delovanja pa so se člani zveze v soboto, 31. marca, sestali tudi na redni letni konferenci, na kateri so pregledali delo zveze v preteklem obdobju, ocenili skupno delo in sodelovanje, poleg tega pa izvolil še novo vodstvo. Za predsednika GZ MO Ptuj so ponovno imenovali Francija Vogrinca, sicer tudi predsednika PGD Hajdina, za poveljnika zveze pa prav tako vnovič Janeza Liponika. T.M.

ZELENI KOTIČEK

- **OBČANKE IN OBČANE OBVEŠČAMO, DA LAHKO ODLAGAJO AKUMULATORJE IN ODPADNO MOTORNO TER HIDRAVLICNO OLJE V ZATO POSTAVIJE NE POSODE NA BENCISKEM SERVISU V HAJDOŠAH.**
- **PROJEKT POMLADANSKO ČIŠČENJE OKOLJA SE BO PRIČEL Z AKCIJO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE HAJDINA V SREDO 11. APRILA 2001 OB 14. URI PRED OSNOVNO ŠOLO HAJDINA**
- **PROJEKT SE BO NADALJEVAL S ČISTILNO AKCIJO LOVCEV – LOVSKEGAGA DRUŠTVA HAJDINA, KI SE BO IZVEDLA V SOBOTO 14. 4. 2001 OB 9. URI PRED LOVSKIM DOMOM NA HAJDINI**
- **PO INFORMACIJAH ČISTEGA MESTA SE BO AKCIJA ODVOZ KOSOVNIH ODPADKOV PRIČELA V ZAČETKU JUNIJA. TOČEN DATUM ODVOZA BO OBJAVLJEN TUDI NA POLOŽNICAH ČISTEGA MESTA.**
- **O IZVEDBI AKCIJE ZBIRANJE NEVARNIH ODPADKOV PA BOMO DATUM IZVAJANJA SPOROČILI NAKNADNO.**

Občinska uprava

Občina ima posluh za potrebe naših učencev in šole

Smo v času, ko občine razpravljajo o svojih letnih proračunih in jih sprejemajo. Za nami je potrditev zaključnega računa in svet šole je soglasno potrdil tudi plan opremljanja in s tem povezan finančni plan za tekoče leto. Člani sveta šole in člani sveta staršev so bili na zadnji seji 9. 3. 2001 seznanjeni tudi s poslovnim poročilom našega zavoda.

Na OŠ Hajdina so v celoti opremili učilnico stare šole za pouk gospodinjstva

Mnoge šolske vsebine, ki jih prinaša nova šolska zakonodaja, uvajamo že nekaj let. Že drugo šolsko leto dovolj uspešno in kvalitetno izvajamo novi program 9-letke v prvi in drugi triadi. Zadovoljstvo učencev in staršev, velika strokovna pripravljenost in drugačno, bolj ustvarjalno delo, pri-

Pecivo iz šolarske kuhinje

jetnejši medsebojni odnosi, vse to nas motivira za nadaljnje delo. Zato želim starše naših učencev in ostale bralce "Hajdinčana" seznaniti, da nam vse to brez pomoči in razumevanja vodstva občine in občinskega sveta ne bi uspelo.

Program opremljanja in investicijskega vzdrževanja šole za lansko leto smo skoraj v celoti realizirali. V celoti smo opremili učilnico stare šole za pouk gospodinjstva. Za potrebe 9-letke v nižjih razredih smo kupili nekaj igralnih koticov in več potrebnih didaktičnih igrač in drugih učnih pripomočkov. Na šolskem dvorišču smo namestili še nekaj dodatnih zunanjih igral. Z novim šolskim letom smo ob soglasju občine lahko razširili naš dopolnilni šolski izobraževalni program – fakultativni pouk angleščine in računalništva je za učence brezplačen. Občina zagotavlja tudi dodatna sredstva za pomoč učencem pri učenju, ki se izvaja preko javnih del in dodatno pomoč v šolski kuhinji.

Šola in šolsko delo je proces, ki teče iz dneva v dan, je proces, ki potrebuje poleg dobrega pedagoškega dela tudi vse več podpore v ustreznih šolskih pripomočkih, novejših uč-

lih, dodatnem strokovnem izobraževanju. Novi programi in novi predmeti (okoljska vzgoja, naravoslovje, izbirni predmeti) so odvisni od dobre opremljenosti in dodatnih stroškov, ki jih bomo tudi v bodoče poskušali skupno reševati skupaj s starši in občino, našo ustanoviteljico. Glede na navedeno smo zato v plan potrebnih sredstev za dodatno opremljanje in investicijsko vzdrževanje kot prioriteto zapisali:

- računalniško učilnico je nujno treba razširiti vsaj s tremi računalniki in nadgraditi računalniško opremo
- šolske računalnike povezati v lokalno omrežje in omrežje Internet
- v šolski knjižnici zamenjati stare omare z novejšimi knjižničnimi policami
- za potrebe pevskega zbora nabaviti prenosne stopničke
- dodatna oprema za učilnico tretjega razreda nove 9-letke
- ograditi šolsko dvorišče v smeri Gerečje vasi
- urediti prostor za šolsko kolesarnico

Ob navedenem sem prepričan, da sta občinski svet in odbor za družbene dejavnosti tudi v naslednjem šolskem letu v celoti podprla naš dopolnilni šolski program. Še posebej se moramo zahvaliti tudi občini za pomoč pri določenih šolskih prevozih naših učencev na kulturnih, športnih dnevih in prevozih v šolo v naravi.

Spoštovani bralci, z našimi šolskimi prispevki o življenju in delu hajdinske šole vam želimo prikazati drugačen šolski prostor, načine dela, sodelovanje s starši in organizacijami v kraju. Z uvajanjem sprememb je v šoli čutiti drugačno šolsko ozračje. Že sedaj vas zato tudi vabim, da nas obiščete na že tradicionalnem dnevu odprtih vrat šole, ki ga pripravljamo za sredo, 23. aprila 2001.

Jože Lah, ravnatelj OŠ Hajdina

Lutkovna skupina OŠ Hajdina

Na naši šoli smo zbrali učence, ki jih veseli delo z lutkami, v lutkovno skupino. Letos smo začeli pripravljati igrico Jane Milčinski z naslovom Boj v omari.

Že v začetku šolskega leta smo se pripravili za sodelovanje na območnem srečanju otroških lutkovnih skupin. Ker smo pred začetkom zimskih počitnic izvedeli, da bo tekmovanje potekalo 7. marca, so bile zimske počitnice za nas zelo aktivne. Vsak drugi dan smo v šoli vadili tekst in dokončali lutke. Udeležili smo se srečanja. Bilo je prijetno.

Lutkarji in mentorica Danica Serdinšek

Ustvarjalne urice ob izdelavi "čevljkov" (Foto: Dragica Kost)

Vključevanje otrok s posebnimi potrebami v osnovno šolo

Prestop osnovnošolskega praga je pomemben dogodek v življenju vsakega šolarja in njegove družine. Ta prvi korak na otrokovi poti pridobivanja znanj in novih izkušenj v danem okolju z novimi vrstniki pa ne prinaša vedno le veselja in radosti. Mnogokrat tudi veliko skrbi.

Nekateri starši so zaskrbljeni že v najnežnejšem otrokovem obdobju, ko jih zdravniki in drugi strokovni delavci soočijo z resnico, da se njihov otrok ne razvija tako kot večina drugih otrok. Včasih se posebnosti v otrokovem razvoju opazijo šele v šoli.

Do sedaj so se otroci s posebnimi potrebami izobraževali v ločenih šolah s prilagojenim programom – v zavodih. Tam so bili specialno obravnavani, vendar prikrajšani za pester odnos s svojimi neinvalidnimi vrstniki. Neinvalidni otroci pa so bili prikrajšani, da bi razlike, ki so za marsikoga moteče, spremenili v priložnost za bogatitev medosebnih odnosov.

Nova šolska zakonodaja daje podlago, izvajanje programa devetletke pa možnost in priložnost ter nove izzive vsem udeležencem v vzgojnoizobraževalnem procesu, da smo se vključevanja otrok s posebnimi potrebami na strokoven način lotili tudi na naši šoli.

Kdo so otroci s posebnimi potrebami v OŠ:

- slepi in slabovidni
- gluhi in naglušni
- učenci z govornimi motnjami
- gibalno ovirani otroci
- učenci z motnjami vedenja in osebnosti
- dolgotrajno bolni otroci

Ti otroci se vključujejo v redno OŠ na podlagi odločbe o usmeritvi, šola jim mora prilagoditi organizacijo, časovno razporeditev pouka, napredovanje in dodatno strokovno pomoč, da bodo lahko dosegli enakovreden izobrazbeni standard kot ostali učenci.

Potrebo za pričetek postopka lahko dajo starši, šola, zdravstveni in socialni zavodi...

Komisija za usmerjanje izda odločbo, na podlagi katere oblikuje ravnatelj šole šolsko komisijo. Ta je zadolžena za izdelavo individualiziranega programa za učenca s posebnimi potrebami. Tu je navedenih le nakaj najbolj bistvenih izvlečkov iz Zakona o usmerjanju otrok s posebnimi potrebami, ki je izšel 1.7.2000. Podzakonskih aktov, ki bi podrobneje opredeljevali posamezno področje šolske prenove, trenutno še ni. V šoli pa imamo otroke s posebnimi potrebami, ki ne morejo čakati.

V tem šolskem letu smo pričeli s strokovno načrtovanim delom za otroke s posebnimi potrebami. Za izdelavo individualiziranih učnih programov smo v šolski strokovni tim poleg staršev povabili še strokovnjake zunanjih ustanov:

- **zdravnico in fizioterapevtko Razvojne ambulante Ptuj**
- **strokovni tim Svetovalnega centra za otroke, mladostnike in starše Maribor**
- **strokovne delavce Dispanzerja za mentalno zdravje Ptuj**
- **mobilno specialno pedagoško službo Zavoda za usposabljanje invalidne mladine Kamnik**

Strokovni tim v širši sestavi se sestane najmanj enkrat v vsakem ocenjevalnem obdobju. Načrtuje delo, predvideva prilagoditve, metode in tehnike pouka, šolskega prostora...

Tim v ožji sestavi pa je sestavljen iz delavcev šole (učiteljica, mobilna specialna pedagoginja, asistentka, svetovalna delavka, ravnatelj) in se sestaja vsak mesec ter sproti načrtuje in evalvira delo. Takšna oblika timskega dela prinaša strokovnim delavcem na šoli izziv za dodatno strokovno izobraževanje.

V kolektiv smo povabili strokovnjake, ki so nam približali vedenje o teh otrocih, njihovih težavah, stiskah.

Dobro sodelovanje s starši teh otrok krepi medsebojno zaupanje, izmenjavo idej, bogati skupno spremljanje napredka njihovega otroka.

Naša prizadevanja so začetek, majhen korak pri integraciji otrok s posebnimi potrebami v redno osnovno šolo. Zavedamo se tudi, da prav vsi zaradi specialnosti v razvoju morda ne bodo mogli uspešno zaključiti šolanja pri nas.

Pot do INKLUZIJE, ko bo okolje tako razvito, da bo strpno, dovezetno za posamezno raznolikost, drugačnost, pa bo še dolga.

Enoletna izkušnja pri neposrednem delu z otroci s posebnimi potrebami, timsko delo z različnimi strokovnimi delavci in sodelovanje s starši nam daje bogate izkušnje za delo v prihodnje.

*Socialna delavka OŠ Hajdina
Irena Vodušek*

Janeza Pucka ne bo več med njegove Hajdinčane

Dolgoletni ravnatelj OŠ Hajdina Janez Pucko se je rad oglašil na šoli, kjer se je zaposlil v letu 1966. Prišel je tudi na otvoritev novih šolskih prostorov ob njeni 100-letnici in prijazno pokramljal z mnogimi gosti, še posebej pa z olimpičnikom Leonom Štukljem. Vedno ga je zelo zanimalo, kako živijo njegovi nekdanji učenci. Ujeli smo ga v sproščnem pogovoru med bivšimi sodelavci, ki so tako kot on, že tudi upokojeni.

Danes Janeza Pucka ni več. Tako kot Leon Štukelj je tudi on do poslednjega trenutka ohranil bister um in izjemen spomin. Njegovi nekdanji učenci se ga bomo vedno s hvaležnostjo in spoštovanjem spominjali, saj smo pri urah zgodovine in moralne vzgoje nabirali mnoga znanja, potrebna za dobro oceno v redovalnici, še bolj pa za nadaljnje življenje. S.B.

Tabor na Medvedjem Brdu

Učenci 7. a in 7. b razreda OŠ Hajdina smo se v ponedeljek, 19. 3. 2001, odpravili na taborjenje v Medvedje Brdo.

V domu Medved smo bili pet dni. Tam smo streljali z lokom, hodili na pohode, se orientirali v naravi s kompasom, preučevali potok, si ogledali živali, ki so jih imeli v domu in plezali po plezalni steni.

Tabor na Medvedjem Brdu

Teden v Medvedjem Brdu smo pričeli s pohodom in ogledom okolice. Tamkajšnji učitelji so nam povedali veliko zanimivega o Medvedjem Brdu, o cesti, ki pelje skozi nasele, po kateri so prevažali živo srebro iz Idrije v druga mesta in države. Videli smo tudi naravni most, snežne jame, ceste, ki so jih gradili v preteklosti, kaverne in še veliko drugega.

Za vse je bilo zelo zanimivo streljanje z lokom, saj smo streljali prvič v življenju. Zanimiv je bil tudi ogled živali v domu. Videli smo morskega prašička, ribe, paličnjake, črve, miši in ameriško podgano. V bližnjem potoku smo iskali živali. Našli smo pijavke, enodnevne in potočne postrance. Med bivanjem v domu smo se tudi zabavali. Vsak večer smo kaj počeli. Slikali smo na steklo, tekmovali v kvizih, v četrtek pa smo priredili ples.

Zadnji dan nas je še čakal orientacijski tek. Učenci smo se razdelili v pet skupin in odšli smo na pot. Na listih smo dobili navodila, ki smo jih morali upoštevati med tekom. Bilo je zabavno.

Ob koncu smo prejeli diplome za urejenost sob in za uspešnost na orientacijskem teku.

V petek smo naše taborjenje zaključili. Pripravili smo kovčke in vanje pospravili tudi mnogo nepozabnih spominov.

Barbara Zajc, 7. b.

“Pikapolonice”

Na OŠ Hajdina se skupaj z otroki rade predstavijo tudi učiteljice razredne stopnje. Tako so prav za njih ob novem letu pripravile igrico Dedek Mraz prihaja, s katero so razveselile tudi predšolske otroke in njihove starše. Ob pustu pa so se takole pripravile na prireditev v šoli in v šotoru v Ptuj.

Na fotografiji so v samostojno izdelanih maskah “pikapolonice” Anica Vidovič, Olga Serdinšek, Danica Serdinšek, Nataša Štumberger, Dragica Kosi, Dragica Rozman, Romana Novak, Karmen Jerenko, Tajjana Habjanič in Danijela Spevan. Kdo je kdo, pa uganite sami!
(S.H.) Foto: Milko Kosi

“V življenju ni pomembno, kaj imamo, temveč koga imamo.” Joštova babica s Hajdine

Čas hiti...

Zgodilo se je novo tisočletje. Zgodil pa se je tudi kurikulum, ki je za delavce v vzgoji in izobraževanju vodilo za delo z otroki. Vzgojitelji se vse bolj zavedamo, da je pri načrtovanju življenja in dela

Joštova babica s svojimi štirimi vnuki, v ozadju pa pogled na delovno vzdušje, saj so imeli otroci in vzgojiteljice v vrtcu Vijolica pri Roku čistilno akcijo. Med 120 gojenci jih je iz občine Hajdina kar 31, ki imajo v dopoldanskem času tam svoj drugi dom. (Foto: S.B.)

In še nekaj vtisov naših gojencev po obisku pri Zupaničevih:

Ana S.: Videli smo divjega prašiča in fazane.

Ana B.: Bile so ptice in štorlja.

Barbara: Videli smo srno, veвериčko, najbolj so mi bili všeč srnjakovi rogovi in nagačen medved.

Tamara: Živali smo si ogledali pri moji babici, pa tudi bambije in štorlja.

Tea: Pa sovo smo videli, najbolj pa mi je bil všeč jelen.

Pia: Najbolj mi je bil všeč jelen in rogovi, pa še pujskove zobe smo videli in bele in roza in črne pujske, pa še kočijo smo videli in kolesa in traktor in kamion. Videli smo Tamarinega dedija – lovca in še puško in bike in krave in malo so nas bolele noge.

6-letniki:

Bil je dolgi sprehod, pa še malo mrzlo je bilo.

Pa še jesti smo dobili, jedli smo pito.

Pa še bombone in kekse.

Babica od Tamare je bila prijazna in lepo oblečena.

Dobro smo se počutili.

Bilo nam je lepo.

Decembrsko-januarska dogajanja v občini Hajdina

Trio Luwigana na Hajdini

22. decembra je bilo slovesno v cerkvi sv. Martina na Hajdini, kjer se je s koncertom klasične glasbe predstavil mednarodno priznani Trio Luwigana iz Ljubljane z vodilno slovensko sopranistko Norino Radovan. Zveza kulturnih društev občine Hajdina si prizadeva, da bi vsako leto vsaj enkrat povabila pred domače občinstvo uveljavljene umetnike s področja resne glasbe, ki jih sicer nimamo priložnosti prav pogosto srečati na naših odrih, saj so zelo zasedeni z gostovanji in nastopi doma, pa tudi v tujini. V Triu nastopa hajdinski rojak, Darko Brlek, ki je del življenja prebil v Dražencih in okolici. Povedal je, da se rad vrača v kraje svoje mladosti, na katere ga veže mnogo lepih spominov.

Skupni posnetek bo mlade hajdinske glasbenike vedno spominjal na nepozabni umetniški večer s Triom Luwigana, v katerem so se v živo srečali s klarinetistom Darkom Brlekom, violončelistom Igorjem Šerjancem, pianistom Vladimirom Mlinaričem in sopranistko Norino Radovan (stojijo od leve proti desni). Na fotografiji so še (od desne proti levi) Dušanka Hrga, Ula Šegula, Uroš Sagadin in recitatorka Olga Vidovič. Foto: 2M

Med božičem in novim letom v Skorbi

Tradicionalni 4. božično-novoletni koncert je 27. decembra izvedlo tudi Kulturno društvo Skorba pod vodstvom Ivana Ogrinca. Poleg pevskega okteta in ljudskih pevk domačega društva so nastopili še: Ula Šegula, Uroš Sagadin, Moški pevski zbor DPD Svoboda iz Majšperka pod vodstvom Stanka Vedlina ter Pihalni okrester Talum pod taktirko Štefana Garkova. Predstavila sta se tudi plesalca Monika Zajšek in Marko Gosak. S.B.

vrteških otrok zelo pomembno sodelovanje s starši, ki zblizuje vrtec in dom, s tem pa se ustvarja pozitiven medsebojni odnos.

Predstavljam vam družino Zupanič iz Sp. Hajdine, ki tesno sodeluje z vrtcem že 33 let. Najprej sta vrtec obiskovala njihova sinova Stanko in Davorin, potem nečakinja Izidora, sedaj pa so naši varovanci že njihovi otroci oz. vnuki. Velikokrat jih pripelje v vrtec babica Jelka, pa tudi po njih prihaja in jim s tem skrajša čas bivanja v vrtcu. Nasploh se z njimi veliko ukvarja in poskrbi za neskončno mnogo lepih trenutkov. Gospa Jelka pa ima rada tudi druge otroke. Vsa leta nam omogoča obisk njihove kmetije, srečanje z lovcom – dedijem Vladom in ogled nagačenih živali, ki jih ima vse polno. Ob vsakem obisku pa otroke tudi pogosti.

Letos, na prehodu v novo tisočletje, pa je presenetila tudi vse delavke vrtca Vijolica z imenitno potico, ki ima za nas posebno ceno – lahko bi ji rekli potica MILLENIUM.

Družini Zupanič, predvsem pa njihovi babici Jelki se zahvaljujemo za tako srčen in prijazen odnos do vrtca.

Vzgojiteljica Daniela Hotko

Združeni glasovi občine Hajdina

Kako zadoni pesem iz grl vseh pevcev, ki prepevajo v vaseh občine Hajdina, smo slišali v nedeljo, 14. januarja, po uspeli prireditvi 5. pesmijo v novo tisočletje, ki jo je pripravilo Kulturno prosvetno društvo Stane Petrovič Hajdina. V programu so sodelovali: Moški pevski zbor PGD Hajdoše, Ljudske pevke KD Skorba, Moški oktet KD Skorba, Ljudske pevke Druge pomladi DU Kidričevo, Trio Škorci, Ljudske pevke Društva invalidov Kidričevo (tokrat so se prvič javno predstavile in prepričani smo, da bomo o njih še slišali), Sanja Muršec in Klavdija Auer s skečom, Ansambel Mladi Hajdinčani, Ljudske pevke DU – članice KPD Hajdina in Moški pevski zbor DU – člani KPD Hajdina.

Tekst in foto: Silva Brodnjak

Ko smo opravili skupinsko fotografiranje, so pevci in pevke spontano zapeli pesem Najlejša je hajdinska fara in tisti, ki smo jih poslušali, si želimo, da bi jih lahko večkrat slišali nastopati skupaj, morda kot mešani pevski zbor občine Hajdina. Seveda smo bili veseli tudi glasovne pomoči pevk Druge pomladi DU Kidričevo in treh ljudskih pevk Društva invalidov Kidričevo, ki sedijo v prvi vrsti. (Foto: S.B.)

Planinsko društvo Hajdina

Pobuda za ustanovitev Planinskega društva Hajdina je bila dana že pred ustanovitvijo občine Hajdina. Planinska sekcija, ki je bila organizirana v sklopu Športnega društva Gerečja vas, je aktivno sodelovala s Planinskim društvom Ptuj že več kot eno desetletje in vključevala vse za planinstvo zainteresirane občane iz cele občine Hajdina, pa tudi širše. Za njimi je že veliko pohodov v planine, organiziranih v okviru raznih društev in družinskih pohodov.

Končno je bila namera realizirana 12. marca 2001, ko se nas je zbralo dvanajst pobudnikov in ustanovilo Planinsko društvo Hajdina. Na ustanovnem občnem zboru smo sprejeli sklep, da ustanovimo Planinsko društvo Hajdina, s sedežem v prostorih Občine Hajdina v Zg. Hajdini 45.

Predsednikoval nam bo Franc Hazimali, za tajnika smo izvolili Edija Dobnika, za blagajničarko pa Lidijo Terbulc. Nadzorni odbor predstavljajo Maks Kaisersberger kot predsednik in člana Jakob Kokol in Miran Podhostnik.

Seznani smo se z osnutkom statuta, ga potrdili in zadolžili vodstvo za izdelavo čistopisa ter za registracijo društva. Do naslednjega sestanka je potrebno pripraviti osnutek simbola društva, ki bo oblikovan tudi v društenem žigu.

V program dela smo zapisali organizacijo izletov v naravo in vzponov na naše gore. Še naprej bomo sodelovali s Planinskim društvom Ptuj, povezani pa bomo tudi s planinskim krožkom na OŠ Hajdina.

V programu dela za letošnje leto smo predvideli pohod na Boč za 1. maj, sodelovanje na pohodu po haloški planinski poti, sodelovanje na zboru planincev Podravja in organizacijo tur v sredogorje.

Vabimo vse občane, ki so jim blizu druženje, narava in gorski svet, da se včlanijo v Planinsko društvo Hajdina in se udeležijo naših pohodov. O naših aktivnostih in nameranih izletih vas bomo obveščali z vabili, na programu CATV in s plakati društva.

Janez Kiseljak

Priveditev "Najuspešnejši športniki občine Hajdina za leto 2000"

Športna zveza Hajdina je v petek, 2. februarja 2001, v Prosvetni dvorani na Hajdini uspešno organizirala priveditev "Najuspešnejši športniki občine Hajdina za leto 2000". Na njej so bila podeljena priznanja najzaslužnejšim športnim delavcem po posameznih športnih društvih, priznanja najboljšim na področju šolskega športa, pokali za najuspešnejše nogometne ekipe občine Hajdina po posameznih starostnih kategorijah in pokala za najuspešnejša posameznika v letu 2000.

Izbira najuspešnejših športnikov

(Foto: P. Brodnjak)

NAJZASLUŽNEJŠI ŠPORTNI DELAVCI PO POSAMEZNIH ŠPORTNIH DRUŠTVIH:

Letošnji nagrajenci so si priznanja vsekakor zelo zaslužili, saj je v marsikaterem društvu prav od njih odvisno celotno delovanje društva oz. če stvar malce potenciramo, zelo težko si predstavljamo delovanje posameznega društva brez teh ljudi.

Letošnji nagrajenci so bili:

Branko KOKOL iz Športnega društva Hajdina, Štefan LUKAS iz Športnega društva Gerečja vas, Edi MARKEŽ iz Športnega društva Hajdina, Stanko PAVEO iz Športnega društva Gerečja vas, Alojz PODHOSTNIK iz Športnega društva Slovenja vas in Dušan ZELENIK iz Športnega društva Hajdoše.

NAJUSPEŠNEJŠI NA PODROČJU ŠOLSKEGA ŠPORTA:

Polona ŠKREBLIN, 3. mesto na medobčinskem atletskem prvenstvu v krosu med 6. razredi.

Sancla JAZBEC, 2. mesto na medobčinskem atletskem prvenstvu v krosu med 5. razredi.

Maja SKAZA, 2. mesto na medobčinskem atletskem prvenstvu v krosu med 5. razredi.

Monika CESTNIK, 2. mesto na medobčinskem atletskem prvenstvu v krosu med 8. razredi.

Miha LEŠNIK, 1. mesto na medobčinskem atletskem prvenstvu v krosu med 5. razredi.

Nina METLIČAR, 1. mesto na medobčinskem atletskem prvenstvu v krosu med 8. razredi.

Andrej MLINARIČ, 2. mesto na medobčinskem prvenstvu v kolesarstvu.

Ekipe malega nogometa OŠ Hajdina – 5. in 6. razred

1. mesto na medobčinskem prvenstvu v konkurenci štiri-najstih osnovnih šol; njihov trener je bil Matija Brodnjak.

Ekipe malega nogometa OŠ Hajdina – 7. in 8. razred

1. mesto na medobčinskem prvenstvu v konkurenci štiri-najstih osnovnih šol

1. mesto na področnem tekmovanju v konkurenci šestih osnovnih šol

2. mesto v četrtfinalu državnega prvenstva v Mariboru in pa 2. mesto v polfinalu državnega prvenstva v Črni na Koroškem

Vsem tem uspehom je botroval njihov trener Damjan Vogrinec.

Najuspešnejše nogometne ekipe občine Hajdina po posameznih starostnih kategorijah:

Najboljše nogometne ekipe v letu 2000 so bile:

V kategoriji cicibanov (selekcija od 7 do 10 let):

NK Skorba.

V kategoriji mlajših dečkov (selekcija od 10 do 12 let):

NK Gerečja vas.

V kategoriji starejših dečkov (selekcija od 12 do 14 let):

NK Hajdina.

V kategoriji kadetov (selekcija od 14 do 16 let):

NK Hajdina.

V kategoriji mladincev (selekcija od 16 do 18 let):

NK Hajdina.

V kategoriji članov:

NK Hajdina.

Posebej je potrebno poudariti, da je ekipa nogometnega kluba Hajdina v lanski nogometni sezoni tretje Slovenske nogometne lige – severna skupina dosegla odlično 4. mesto, kar je vsekakor dosežek, ki ga bo zelo težko ponoviti.

Najuspešnejša posameznika v letu 2000:

Osrednja podelitev je bila podelitev pokalov najuspešnejšima športnikoma občine Hajdina v letu 2000. Posebej sta se izkazala dva športnika, in sicer sta to bila:

Ivana FEKONJA – 1. mesto na državnem prvenstvu v gimnastiki v disciplini skoki z male prožne ponjave.

Ivana, ki smo jo spoznali že v eni prvih številčk Hajdinčana (ob sprejemu pri županu) prihaja iz Hajdoš in bo letos dopolnila 12 let. Obiskuje osnovno šolo na Hajdini in se že več let ukvarja z gimnastiko oz. natančneje s panogo skoki z male prožne ponjave. Redno se udeležuje teh gimnastičnih tekmovanj in tako je lani na državnem prvenstvu v Ljubljani v tej disciplini tudi zmagala v kategoriji mlajših deklic. Le upamo lahko, da nas bo Ivana s podobnimi rezultati razveseljevala še naprej tudi v višjih starostnih kategorijah. Še enkrat iskrene čestitke.

Igor GLAŽAR – trikratni državni prvak v padalstvu v disciplini skupinski likovni skoki. (Igorja, ki je član Športnega društva Padalski klub Andromena Skydiving, Slovenija, predstavljamo v posebnem prispevku.)

Priveditev so z glasbenim programom popestrili Mladi Hajdinčani in Uroš Sagadin, program pa je povezovala napovedovalka Darja Trafela.

Sekretar Športne zveze Hajdina Sandi Mertelj

HUDIČEK – Igor Glažar, najuspešnejši športnik – posameznik leta 2000

Če so kdaj za koga rekli, da je pravi hudiček, smo vedno pomislili na malega razgrajača, ki se ne boji nikogar, ne strogega očeta, niti roteče matere, kaj šele učitelja v šoli. Ko pa se mi je zapisal naslov tega članka, ki ga posvečam svojemu mlademu sovaščanu Igorju, enemu najuspešnejših športnikov občine Hajdina za leto 2000, ki ga poznam dobesečno iz plenic in za katerega vem, da zares nikoli ni bil hudiček, sem to besedo z velikim spoštovanjem napisala z velikimi tiskanimi črkami.

Vse od leta 1986, ko je še ne18-letni Igor 2. maja prvič s padalom skočil iz aviona ptujskega Aerokluba v Moškanjcih, iz soseščine spremljam njegovo športno pot. Ker imam tudi sama rada pogled z višine in povečani adrenalin, opustim misel na to, kako je pri srcu najbližnjim, ko vedo, da si njihov sin, brat, svak, fant in stric spet pripenja padalo v Skokah pri Mariboru, v Vrsarju, v Moškanjcih ali celo kje v tujini... Igorja, 32-letnega Skorblana, ki je po že pokojnem očetu Tonetu nasledil poklic strojnega tehnika in ljubezen do snemanja s kamero, po materi, učiteljici Angelci, pa športni duh ter neomajno vztrajnost in nepopustljivost, bom poskusila predstaviti s tiste plati, po kateri ga pozna jo le redki, razen tistih, s katerimi se v "kvintetu" spusti z višine 3.000 m in počne v zraku to, kar marsikdo še na tleh ne zmore.

Igor, kako si začel, te ni bilo nič strah?

"V začetku, ob prvem skoku, je strah sigurno prisoten. Kasneje, pri petem, desetem skoku, če ti je stvar všeč, postane užitek večji od strahu, zasvoji te kot droga in potem v tem športu ostaneš. Ogromno ljudi pride, naredi skok, dva, in ugotovi, da je to preveč za njihove živce." Igor spada med tiste redke junake, ki s padalom na hrbtu poleti v višine in se sam, samcat odlepi od varnih tal pod seboj (v avionu). Zaplava in ves svet je pod njim kot na dlani. Z budnim očesom kamere na čeladi lovi svoje prijatelje, "Hudičke", ki jim sledi v zračno brezno. Nastaja neponovljiva zgodba o uresničenih davnih sanjah človeka, da bi bil "svoboden kot ptica" in bi poletel skozi zračne višave. Ne razmišlja o tem, ali se bo padalo odprlo ali ne, ker mu zaupa. Takrat je najmočnejša želja, da skupaj s prijatelji, ki so pod njim, posname živo sliko, ki ima za "ozadje" kopaste oblake, sinjino neba in pogled na realnost na tleh, v katero se po približno eni minuti prostega padanja varno povrne po zaslugi kupole padala.

Kateri skok izmed več kot 3.200. si boš najbolj zapomnil?

Smeš. "Težko rečem, ker jih je dosti. Prvega sigurno, potem pa mogoče tistega, ko sem v zraku posnel prvo fotografijo, ko sem prvič snemal s kamero ali ko smo šli leta 1994 na prvo tekmovanje za Svetovni pokal v Francijo in smo skakali na ponton, ki je bil v morju; pa lani, ko sem skupaj s Hudički osvojil svoj prvi državni naslov. Ob pristanku smo bili vsi zelo vznemirjeni."

Za navadnega "smrtnika" je skok s padalom le skok z letala. Kako pa to poimenujete v strokovnem, športnem jeziku?

"Slovenski padalci tekmujejo v klasičnih padalskih disciplinah, to so skoki na cilj z višine 1.100 m, v figurativnih – likovnih skokih z višine 2.200 m in v skupinskih likovnih skokih (četvorke in osmorke) z višine med 3.000 in 3.500 m."

In kje najdemo tebe?

"V klasičnih padalskih disciplinah sem tekmoval 10 let, vse od leta 1989. Zadnji dve leti pa kot kameraman državne reprezentance tekmuje v disciplini skupinskih likovnih skokov."

Kakšna je razlika med njima?

"Pri skokih na cilj je višina 1.100 m, kjer merijo le natančen doskok. Figurativni – likovni skok je skok z 2.200 m. S kamero spremljajo padalca z zemlje. Ko skočiš, začnejo meriti čas. Med prostim padanjem moraš narediti eno izmed štirih različnih kombinacij zavojev in obratov nazaj v zraku. Tisti, ki je naredil vse točno in najhitreje, je zmagovalec skoka."

In hitrost?

"Ob skoku v prostem padu padaš s hitrostjo približno 200 km/h, lahko pa je dosti višja; pri figurativnem skoku tudi nad 300 km/h. Z odprtim padalom se lahko tudi do desetkrat zmanjša. Včasih je enaka ničli, ob pristanku npr."

Vragolije na najvišji ravni

Držijo se za roke, kot najboljši prijatelji, se spustijo, zavrtijo, zamenjajo položaj in spet so skupaj. Slika, ki jo moraš videti v živo, da si jo lahko predstavljaš. Fotografija pove veliko, ne pa tega, kar podoživiš ob TV ekranu, ko si eden izmed štirih ali osmih padalcev, ki skočijo iz aviona, v prostem padu v kratkih, a za njih do tisočinke preračunanih 35 ali 50 sekundah, odigrajo enega izmed 16 likov in 24 rotacij, odvisno od tega, kaj jim nameni žreb, dve uri pred tekmovanjem.

(Posnetek: fotoarhiv kluba)

Kot padalec, ki se v SV Sloveniji verjetno lahko pohvali z največ skoki, si bil velikokrat med zmagovalci, zato nam prosim naštej nekaj uspehov, ki ti največ pomenijo.

"Največ mi pomeni prvo mesto na Državnem prvenstvu v skupinskih likovnih skokih in dvakratni naslov državnega prvaka v četvorkah in osmorkah. Kot snemalec hrvaške državne reprezentance sem se skupaj z njimi tudi uvrstil na prvo mesto. Po mednarodnem pravilniku je namreč snemalec na državnem prvenstvu lahko iz druge države in tudi dobi medaljo. Ponosen sem na svojo prvo zmago v skokih na cilj na pokalnem tekmovanju v Čakovcu, kjer sem v petih skokih petkrat doskočil "v ničlo". Tudi tretje mesto ekipno z Aeroklubom Ptuj na evropskem pokalu v italijanskem Bellunu mi mnogo pomeni."

Kaj ti je bolj všeč, biti snemalec ali član četvorke ali osmorke?

"Vedno ti je tista naloga, ki jo trenutno delaš, všeč, sicer bi jo menjal. Imel sem možnosti skakati v ekipi, a za moja leta in čas, ki ga nimam na pretek, je to preveč obremenilno. Moraš pa se naučiti z njimi leteti, sicer ne moreš snemati akrobacij, ki jih izvajajo. Pred državnim prvenstvom sem tudi jaz naredil 20 skokov. Če znam dobro skakati z njimi, lažje snemam."

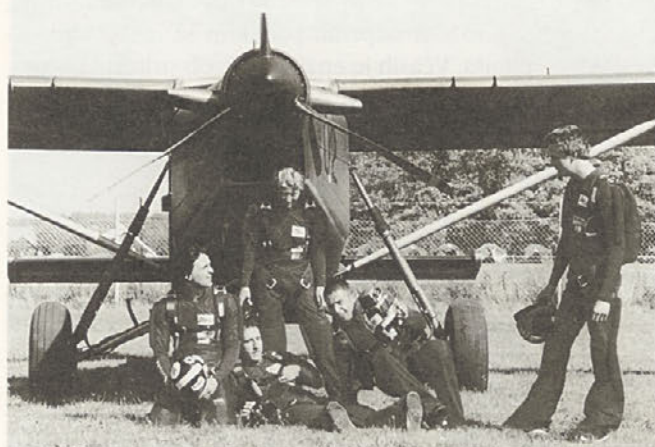

Spadam med relativno starejše tekmovalce. Padalstvo pa je bilo vedno domena starejših in izkušenih športnikov. Svetovni prvaki v padalstvu so običajno pri starosti 30 let."

Padalstvo ni poceni šport. Kdo te pri tem najbolj podpira?

"Pretirano dosti nihče. Ko sem leta 1992 nabavljal prvo svoje novo padalo, sta mi finančno pomagala Danilo Polajžer in Ivo Vogrinec. Ker še nisem imel svojega avtomobila, mi je mama posojala svojega jугeca. Do takrat sem skakal s klubskim padalom. Sedaj nam pomagajo nekatere organizacije, privatniki, ki šivajo padala, Slovenska vojska, trener nas brezplačno trenira, grafik nam tiska plakate... A to je le del pokritja stroškov, saj npr. ekipni skok Hudičkov stane 150 DEM, za relativno kvalitetno treniranje pa bi letno morali narediti vsaj 200 skokov."

Koliko časa preživiš na letališču?

Člani Igorjeve zmagovalne ekipe od leve proti desni: Jaka Benedik, vodja reprezentance, Marko Matko, zadaj stoji Maja Šalamun, predsednica kluba, Igor Glažar, kamerman, in s strani stoji Emil Pučko. V ozadju je Pilatus SV, ki je namenjen za let padalcev. (Posnetek: fotoarhiv kluba)

"Vsak prosti trenutek. V sezoni, ki traja od aprila do oktobra, delamo v sedmih mesecih mesečno po 30-40 skokov. Na enem treningu, če je intenzivni, tudi po 10 skokov. Trening traja 10 ur. Če hočem narediti pošten trening na letališču, s pripravo in z vozički, traja en skok vsaj eno uro; da se zmenimo, kaj bomo naredili, priprava na zemlji, ponovitev naloge vsakogar pri sebi, zlaganje padala..."

Kaj pomeni trening z vozički?

"Figure, ki jih Hudički izvajamo v zraku 35 oz. 50 sekund (odvisno, ali skačejo štirje ali osem tekmovalcev in kamerman), je potrebno do potankosti zvoditi na tleh. Samo en napačen gib bi lahko bil v zraku usoden. Zato se z vozički premikamo po tleh na isti način, kot potem to počnemo v zraku."

Kako se lahko kot tako rizičen športnik zavaruješ?

"Nič posebej nismo kot ekipa nezgodno zavarovani. Vsak pač poskrbi zase, kot mu višino zavarovalne premije dopuščajo njegovi dohodki. Med letalskimi panogami je padalstvo dokaj varen šport. Ogromno nesreč je v jadralnem padalstvu, ko se padalci spuščajo s hribov. Nimajo dovolj temeljito dodelanih pravil. Dosti nesreč je tudi z motornimi zmaji. Pri skokih z letala je bilo doslej najmanj tragičnih koncev. K temu pripomore tudi kvalitetna oprema, ki pa je seveda precej draga."

Imaš naslednika?

"Moji trije mali nečaki ne kažejo preveč veselja. Padalstvo ni šport, ki bi ga nekomu svetoval. Težko prideš do pozicije, ko bi se s tem profesionalno ukvarjal in si zagotovil eksistenco. Ogromno je garanja in ogromno nevarnosti, posebej če hočeš nekaj narediti profesionalno. V padalstvu je težko, ker to ni šport, ki bi privabljal množice. Publika je, vendar

je bolj specifična, le malo je zvestega občinstva, kot ga imajo npr. nogometni klubi. Prihajajo pa ljudje, ki jim je naše delo všeč in kažejo do njega spoštovanje."

Ste Hudički med seboj tudi prijatelji?

"Zaupanje v sotekmovalce je pred prijateljstvom. Z nekom, ki skačem skupaj, ni potrebno biti prijatelj, moram pa mu zaupati. A za člane Slovenske padalske reprezentance, Jaka Benedika, Marka Matka, Emila Pučka in Majo Šalamun, s katerimi se pod vodstvom Roberta Pečnika iz Zagreba skupaj pripravljamo za nastop na 2. Svetovnih zračnih igrah in na 14. Svetovnem prvenstvu v skupinskih likovnih skokih, ki bo junija 2001 v Španiji, lahko z gotovostjo rečem, da smo tudi pravi prijatelji."

Cilji?

"Uspešno in varno opraviti nastop na svetovnem prvenstvu v Španiji, ki velja obenem tudi za Svetovne letalske igre. Iz vsega sveta se zberejo vsi športniki v letalstvu; balonarji, padalci, jadralni padalci, motorni piloti, jadralni piloti... Tekmovanje bo trajalo 14-20 dni. To bo olimpiada letalskih športov, združena s številnimi razstavami s področja letalstva. Nastopili bosta obe reprezentanci (v likovnih skokih in klasičnih disciplinah), pa tudi vse ostale."

Moja zasebna velika želja pa je, da bi naredil izpit za tandem pilota. V prostem času se na letališču dosti ukvarjam s snemanjem tandem skokov, pa tudi s skoki za sprostitve. Kamera je namreč precej težka, zato "za dušo" skačem z normalno čelado."

Kaj ti pomeni priznanje Športne zveze občine Hajdina?

"Moralno zelo veliko, saj je vedno najtežje uspeti v svojem domačem okolju."

Igorju čestitam v imenu vseh, ki ga poznamo kot skromnega, tihega in vztrajnega športnika. Iskreno bom privoščim udeležbo v Španiji, hkrati pa upam, da bo kdo izmed naših uspešnih podjetnikov, ki bo bral te vrstice, morda našel idejo, kako bi lahko s pomočjo Hudičkov naredil dobro potezo za svojo dejavnost ali podjetje, fantom in njihovi predsednici Maji pa bi s tem pomagal, da bi zbrali dovolj sredstev, ki jih nujno potrebujejo za padalsko in siceršnje dostojno promocijo Slovenije v svetu.

Zapisa: S. Brodnjak

Ježevka za župana, za kurente pa "krapčiči" in pijača

Na pustni torek je bilo pred hajdinsko Občino vse v znamenju kožuhov, ježevk, robčkov in glasnega pozvanja težkih zvoncev, ki so oznanjali prihod buditeljev Pomladi. Prinesli so sonce in pregnali Zimo, žal pa niso mogli obuditi lanskoletnega prvega kurenta, Borisa. S.B.

Kurenta je sprejel hajdinski župan Radoslav Simonič in v spomin na srečanje so mu poklonili tapravo ježevko (Foto: S.B.)

Prvi meseci novega leta in tisočletja so pomenili obdobje obračunov dela. V naši mali, mladi občini so se sestajali gasilci, kulturniki, športniki in društva žena. Prvič pa tudi tisti, ki radi pogledajo na svet pod seboj z višine – planinci.

Samo Strelac (desno) in njegov igralski kolega Tone Kuntner

Dosedanje delo so kritično ocenili, pohvalili, kar je bilo pohvale vredno, naredili načrte za naprej in sklenili, da bodo pripravili vse potrebno, da bi dostojno in z dobrim delom počastili obletnice in jubileje, ki se bližajo. Letos bo slavilo PGD iz Gerečje vasi, ki je bilo ustanovljeno 1931. leta. Naglo se bliža 90-letnica PGD Hajdina. V nogometnem klubu Hajdina že 55 let organizirano brcajo žogo in skrbijo za množično telesno kulturo. V častiljiva leta pa se dviga

tudi delo kulturnih društev.

Ker bi s poročanjem s slehernega od teh "bilančnih" srečanj lahko napolnili Hajdinčana, smo sklenili, da tokrat damo prednost kulturi, ki zajema nedvomno najširši krog občanov in posega na nek način tudi v vse ostale dejavnosti. Če nekoč ne bi bilo gasilcev, ki so si zgradili svoje domove, se ne bi imeli kje sestajati oni sami, pa tudi tisti, ki so radi lepo, ubrano zapeli ali kaj odigrali, ne. Ko je ljudi preveč za eno dvorano, jih lahko povabimo na kulturni dogodek tudi na nogometno igrišče. In, če nam je domačih domov (gasilskih, kulturnih, športnih) in ognjišč dovolj, lahko tudi odidemo. Kot smo to za en dan storile Hajdinčanke in poskrbele, da je komandirala v 178 okoljih "brežženska" vlada. Bilo je menda imenitno, ker so vsi možje in fantje lahko neovirano navijali na derbiju občinskih tretjeligašev. (Le to mi ni jasno, zakaj je bilo zvečer na železniški postaji vse črno naših "paronov", kot jim reče Šavrinka Rožana.)

Šle smo torej po nekaj izkušenj tudi drugam, da bomo lahko primerjale, kako visoko kotirajo naši domači kulturniki v primerjavi z njihovimi kolegi v prestolnici. V bližnji prihodnosti pa bomo to ponovile tudi v ptujskem Talijinem hramu. Hajdinčanu Samu Strelcu, letos na slovenskih odrih deskah zelo cenjenemu režiserju, sem na srečanju z igralcem in pesnikom Tonetom Kuntnerjem (ki so ga pripravile knjižničarke v Šolskem centru Ptuj) prenesla željo Hajdinčank, da si skupaj ogledamo njegovo nagrajeno Marjetko. Rekel je: "Dobrodošli pri nas!" in obljubil, da si bo za naslednjo številko Hajdinčana vzel čas za resen pogovor. Če imate kakšno dobro vprašanje zanj, ga hitro sporočite v naše uredništvo.

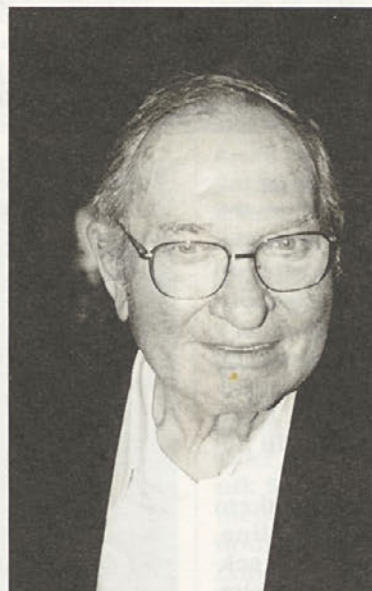
In čisto za konec, Marjetka bo, ko bo, nastopila tudi za naše "parone".

S. Brodnjak

Majda in Slavko sta izgubila očeta, hajdinski kulturniki pa svojega vzornika, Jožeta Skoka

2. decembra lani (v Domu krajanov v Skorbi, na srečanju starejših občanov) sem v množici ujela njegov pogled. Sedel je pri mizi in zamišljeno zrl na oder. Programa, ki bi ga lahko videli drugi, ni bilo več. Udeleženci so glasno kramljali in obujali spomine... Srečala sva se z očmi in v njegovem nasmehu sem v trenutku našla toliko podobnosti z mojima prijateljema Majdo in Slavkom, da sem ga prosila za dovoljenje, če ga lahko fotografiram. "Velikokrat sva bila tu, a le redko v tem delu dvorane," je dejal in oba sva vedela, kje so njegove misli...

...na odru in za njim. Nekoč s skupinami soigralcev ali pa v zrelejših letih s tistimi, ki so znali prisluhniti napotkom in bogatim gledališkimi izkušnjam sicer ljubiteljskih režiserjev s profesionalnim pristopom do dela. Ali pa med godbeniki Pihalnega orkestra na Ptujju in orkestra Talum v

Jožeta Skok

(Foto: S.B.)

Kidričevem, kjer je kot klarinetist odigral svoje najlepše melodije. Ko mu je Usoda v nesreči pustila življenje in vzela prste, je klarinet za vedno shranil na varno in bolečino izganjal z udarci po činelah.

Na Jožefovo je bil pri Skokovih na Hajdini običajno praznik. Praznovala sta mama Jožica in ata Jože. Prišli so vsi, ki sta jim pomenila vse na svetu. Majda, Slavko, Lea, Bojan, Gregor in Boštjan. Pa tudi Franci in Marjanca. Od leta 1997 so prihajali k "dediju" in potem so šli k mami. Ob letošnjem godu sta bila spet oba skupaj. Zagrnila se je zavesa za enodejanko v dveh slikah. In kamnosek bo vklesal poleg priimka Skok k imenu Jožica še Jože. Režiserka Usoda ima v slabih štirih letih pri sebi spet oba igralca. Žalostnemu občinstvu pa ostajajo le nešteti utrinki. A ti so svetli in nepozabni.

Silva

Iz Dražencev marčevska oddaja radia Ptuj "Rajžamo iz kraja v kraj"

Radijski klepet o marsičem

Dobro leto je od takrat, ko smo vas Draženci po dolgem in počez predstavili v Hajdinčanu, sredi marca pa so vas in tamkajšnje ljudi lahko spoznali tudi poslušalci Radia Ptuj. V Dražencih je bila namreč na obisku ekipa radia Ptuj (Peter Kukovec in Tatjana Mohorko), ki je posnela popotniško oddajo **Rajžamo iz kraja v kraj**, v njej pa predstavila delo in življenje v vasi skozi stoletja do danes, prav posebej pa precej bogato društveno življenje na vasi.

Sodelujoči v radijskem druženju v Dražencih

(Foto: TM)

V oddaji **Rajžamo iz kraja v kraj** so sodelovali: predsednik Vaškega odbora Draženci **Ivo Rajh**, predsednica KD Draženci **Saška Srec**, predsednica Društva gospodinj Draženci **Zdenka Godec**, predsednik PGD Draženci **Karl Furek**, blagajnik ŠD Draženci **Marijan Bratušek**, dolgoletni draženski kulturnik in član kvarteta 2x2 **Alojz Kostanjevec** in vsestranska domačinka, ljubiteljska pesnica, prizadevna članica draženskih gospodinj in predvsem pristna domačinka **Terezija Golob**. Ta je v oddaji predstavila tudi dve od mnogih svojih pesmi; prvo je posvetila rodnim Dražencem, drugo pa vsem materam ob materinskem prazniku. Oddajo so s pesmijo obogatili še pevci

kvarteta 2x2 **Alojz in Andrej Kostanjevec, Albin Mencinger in Alojz Zelenik**, predstavila pa se je tudi domačinka in pevka **Duška Hrga**.

Kako dobro in predvsem zanimivo oddajo smo uspeli narediti, so poslušalci Radia Ptuj že ocenili ob poslušanju oddaje, vsem pa, ki smo se 20. marca zvečer družili v domu vaščanov v Dražencih, ostajajo prijetni vtisi, kar bomo še kdaj v prihodnosti ponovili. Zdaj o Dražencih, o zgodovini kraja, o posebnosti in odličnosti vasi, o društvi in nasploh prizadevnih ljudeh iz tega kraja vemo dosti več, zato vas lahko tja tudi povabimo. Obiščite jih kdaj in se razglejte po vasi, prav gotovo vas ne bo razočarala.

TM

Šahovski turnir v Dražencih

Društvo Mladi Občine Hajdina je v nedeljo, 4.2.2001, v dvorani Doma vaščanov v Dražencih v okviru svojih dejavnosti priredilo Odprto prvenstvo Občine Hajdina v hitropoteznem šahu. Turnirja se je udeležilo večje število igralcev iz vasi občine Hajdina ter gostje iz okoliških občin. Po vrsti zanimivih dvobojev je prvo mesto in s tem pokal ter nagrado s 15,5 točkami osvojil Bojan Lubaj, pred Markom Korošcem, 15 točk in Darkom Dominkom, 13 točk.

Društvo Mladi Občine Hajdina bo naslednji turnir priredilo v aprilu 2001.

Podpredsednik
DMOH
Damijan Cebeč

Šahovski turnir

Kulturna društva v občini Hajdina

Bogato kulturno delo preteklega leta

Občina Hajdina je ena tistih občin, ki se lahko pohvali, da ima izredno bogato ljubiteljsko kulturno dejavnost, uspešna kulturna društva, nekatera tudi z dolgoletno tradicijo. Povsod so o delu društev v preteklem letu že govorili na letnih konferencah, ko so ocenili tudi uspešnost pri ohranjanju in predstavljanju kulturnega izročila, le v KD Hajdoše bodo to storili prihodnje leto, ko bodo šteli šele leto in pol delovanja.

Hajdoški kulturniki so že postali v tem kratkem času člani Zveze kulturnih društev občine Hajdina, izredno radi pa predstavijo svoje tri društvene sekcije: pevsko, plesno, likovno in zdaj že četrto-recitatorsko. V društvo je vključenih okrog 35 domačinov, bolj aktivnih pa je le 15 kulturnikov. Svoj prostor za

delovanje so si našli kar v dvorani gasilskega doma v domačem kraju.

Predsednica KD Hajdoše **Andreja Glažar** rada spregovori o ljubiteljski kulturi na vasi, še posebej pa o tem, da so v kratkem času uspeli narediti mnogo tistega, kar je pritegnilo domačine. Lani jeseni so na pobudo domačina **Alfonsa Strnada** pripravili prvo tekmovalno revijo **Frajtonarica**, ta bo postala tudi tradicionalna v Hajdošah, organizirali so proslavo ob materinskem dnevu in sodelovali še pri mnogih ostalih prireditvah v domači občini, največ nastopov pa so lani imele pevke **Gmajnarice**, ki jih vodi Silva Kajtezovič. Društvo premore tudi plesno sekcijo. Vadiateljica plesa je Monika Zajšek, likovno sekcijo vodita Hilda Bedrač in Olga Vidovič. V tej skupini so člani že kar precej ustvarjali in slikali na svilo, steklo., letos pa je z delom začela še recitatorska sekcija pod vodstvom Hilde Bedrač in Ksenije Majerhofer. Ta se je že predstavila ob nedavnem materinskem prazniku.

Ljubiteljska kultura v občini Hajdina

KPD Hajdina stopa v 88. leto

V letu 2000 so v KPD Staneta Petroviča na Hajdina pisali uspešno in precej delovno leto, uspehe pa gre pripisati vsem štirim društvenim sekcijam: dramski, ljudskim pevkam in moškim pevcem DU ter sekciji Kurenti. V društvu je aktivnih blizu 60 članov, mnogo med njimi je mladih navdušencev za ohranjanje ljubiteljske kulture, hajdinsko kulturno društvo pa letos vstopa že v osemnosedeseto leto delovanja. Preteklo leto so kulturniki pripravili kar nekaj odmevnih prireditev, uspešno gledališko predstavo Gugalnik, brez Hajdinčanov pa ni minila nobena večja prireditev v občini. Mnogo več "kulturnega" sodelovanja se nadejajo z lanskoletno ustanovitvijo Zveze kulturnih društev občine Hajdina.

KPD Hajdina dobro leto predseduje **Srečko Kirbiš**, zagnani član gledališke skupine v društvu, ki pa kljub svojim mladosnim letom dobro ve, kako pomembno je ohranjanje in bogatenje kulture na vasi. Srečko Kirbiš je tudi podpredsednik in blagajnik pri Zvezi kulturnih društev Hajdina. Po občnem zboru v domačem društvu na Hajdini nam je v pogovoru o lanskoletnem delu društva ter o načrtih povedal tole: "Člani društva smo bili aktivni prav v vseh sekcijah in povsod smo imeli uspehe. Veseli me, da smo v

Srečko Kirbiš, novi predsednik KPD Hajdina Foto: TM

lanskem letu dobro sodelovali s sosednjimi društvi v občini in okolici, pa tudi da je bilo naše sodelovanje s Skladom RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti - območno izpostavo Ptuj dobro. Ob pregledu dela po sekcije lahko povem, da smo lani v dramski skupini predstavili komedijo Gugalnik, da je v igri sodelovalo 13 igralcev in da je igro režiral **Maks Fridl**. Komedijo smo uprizorili kar 15-krat, po strokovni oceni na območnem srečanju odraslih gledaliških skupin pa smo se z dobro oceno uvrstili tudi na medobmočno srečanje, ki je bilo aprila lani v Lenartu.

V skupini ljudskih pevk aktivno prepeva šest članic, vodi pa jih **Marta Sitar**. Pevke se srečujejo enkrat na teden kar pri gospe Sitarjevi, v lanskem letu pa so naše pevke nastopile 16-krat, in sicer na različnih proslavah, srečanjih in praznovanjih v občini ter še kje. Zelo delovno leto so imeli tudi v skupini pevcev DU Hajdina, saj so v koledar nastopov zapisali številko 21. V skupini prepeva 9 pevcev, njihov pevovodja je **Ivan Sitar**, pevci pa vadijo v prostorih Društva upokojencev Hajdina. Zapeli so na različnih prireditvah, precejkrat tudi pokojnikom na hajdinskem pokopališču, nazadnje pa so prepevali lani na Martinovem maratonu v Ptujju. Organizacijski vodja obeh pevskih skupin je **Maks Kampf**.

Izredno aktivni so bili v lanskem letu še člani **sekcije Kurenti**, ki jo je uspešno vodil **Boris Bušljeta**, žal pa se je njegova življenjska pot prehitro končala. Izgubili smo zelo aktivnega člana in dobrega prijatelja, saj je prav Boris v to sekcijo vložil veliko prostega časa in zagnanosti, za kar smo mu zelo hvaležni. Sekcijo po novem vodi **Dejan Šlamberger**, hajdinski kurenti pa so imeli tudi v času letošnjega pusta polne roke dela in precej nastopov.

Ko sem že pri nastopih, moram povedati, da je naše društvo lani organiziralo občinsko proslavo ob dnevu državnosti, tradicionalno pa je bilo tudi naše sodelovanje z Domom upokojencev Ptuj. Tudi letos bo veliko nastopov, na Hajdini bomo zagotovo organizirali kako večjo prireditev, že prvi večji nastop pa smo pripravili ob materinskem prazniku z vaškima odboroma Sp. in Zg. Hajdine. V društvu želimo, da smo uspešni tudi v letošnjem letu, od katerega si seveda veliko obetamo, še posebej upamo na uspehe dramske skupine, ki je dobro začela novo gledališko sezono s še eno komedijo **Moža je zatajila**. Ob tem bi se rad zahvalil našemu dolgoletnemu režiserju **Maksu Fridlu**, kajti prav z njim smo dosegli dobro uvrstitev in pridobili veliko izkušenj na gledališkem odru.

Če bo dovolj finančne podpore s strani občine (doslej smo bili zelo zadovoljni), bomo tudi nekoliko lažje delali v letu 2001. V načrtu imamo namreč dokončno ureditev odra v kulturni dvorani, radi pa bi uredili še manjši društveni prostor ob dvorani."

Toliko o lanskem uspehu v kulturi ter o načrtih na Hajdini, kjer naj bi še letos pridobili peto sekcijo, in sicer glasbeno skupino Mladi Hajdinčani. Predsednik Srečko Kirbiš si namreč želi, da bi društvo bilo med uspešnejšimi na občinski ravni ter da bi prihodnje leto na občnem zboru lahko znova govorili o dobro opravljenem in povrh vsega tudi o odmevnem delu društvenih sekcij v širši javnosti.

Tudi o folklorni skupini razmišljajo

"Načrtov imamo kar nekaj za letošnje leto, na začetku pa smo še bolj skromni z njimi. Naše pevke so 7. aprila vnovič nastopile v domačem kraju na koncertu moškega zbora PGD Hajdoše, v mesecu aprilu se bomo pobratili s KD Marjan Hercog iz Maribora in navezali tesnejše kulturne stike. V juniju pripravljamo društveni izlet, oktobra znova revijo Frajtonarica, v novembru bomo zraven pri martinovanju, v decembru pa načrtujemo še pripravo božično-novoletne prireditve, predvsem pa praznovanje za otroke. Letos si močno želimo, da bi z delom pričela tudi odrasla folklorna skupina. Mlado društvo smo še, malo nas je skupaj, vendar sem zadovoljna s tem, kar smo že naredili. Pokazali smo, da uspehi pridejo z delom in prizadevanji," pravi predsednica Andreja Glažar.

TM

Gmajnarice

(Foto: T. Mohorko)

Tatjana Mohorko

V družbi gledališke skupine KPD Staneta Petroviča, Hajdina

Burka ali kako je zatajila moža

Na ljubiteljskih odrih v občini Hajdina smo bili v letošnji gledališki sezoni priča še eni uspešni predstavi tokrat dramske skupine KPD Hajdina. Na oder je hajdinska gledališka skupina postavila veseloigro sicer neznanega avtorja z naslovom *Moža je zatajila*. Že takoj prvi večer na premieri je z igro navdušila domače občinstvo. Dvorana je bila polna tudi drugi večer na ponovitvi, dober obisk pa so hajdinski amaterski gledališčniki doživeli še nekajkrat. Dramsko igro je letos prvič režirala Ida Markež, pomagal pa je tudi dosedanji režiser in duša gledališkega dogajanja na hajdinskem odru Maks Fridl. Premiera burke v treh dejanjih *Moža je zatajila* je bila 3. marca, s predstavo pa so Hajdinčani na dobri poti k novemu uspehu na ljubiteljskih gledaliških odrih.

Verjetno ni treba posebej pisati o nekdanji uspešni dramski skupini hajdinskega KPD, kajti amatersko gledališče ima to lepoto tradicijo. Po nekajletnem premoru so leta 1997 Hajdinčani znova prebudili občudovalce odrskih desk domače dvorane, do letos pa uprizorili tri uspešne predstave: *Mali oglasi*, *Politika*, *Bolezen moja in lani Gugalnik*, ki je bila nasploh ena izmed uspešnejših predstav na medobmočnem srečanju gledaliških skupin v Lenartu. Vsi dosedanji uspehi so potrditev dobrega in zavzetega dela hajdinskih gledališčnikov, ki bi brez pomoči in novih "gledaliških" znanj režiserja **Maksa Fridla** vse to težko dosegli. Skupaj so izbirali predstave, ponavadi komedije, ki so za preproste, domače ljudi tudi najboljše "zdravilo" žalostnih in nič kaj prijetnih trenutkov življenja. Z vsako igro posebej so se Hajdinčani prikupili domačemu občinstvu, se vsak s svojo vlogo posebej vtisnili v spomin, kot dobri in predvsem zagnani ljubiteljski kulturniki pa so se zapisali v knjigo spominov KPD Staneta Petroviča Hajdina. Ugibanja o tem, ali jim bo tudi letos uspelo z novo predstavo, so verjetno povsem odveč, vendarle pa o tem odločajo gledalci in prvih nekaj sto jih je bilo izredno navdušenih.

V BURKI NASTOPAJO

Srečko Kirbiš (Bogomir Aleš), Sanja Muršec (Irma), Nataša Štumberger (teta Valentina), Robi Krajnc (Boris Kos), Sebastjan Dobnik (sluga Ivan), David Veronek (Zvonimir Zajček), Klavdija Auer (kuharica Katrca). Režiserja predstave sta Ida Markež in Maks Fridl, Cvetka Vratič je šepetalka, Barbara Murko je poskrbela za masko in Zlatka Herga za gledališke kostume.

Režiserka Ida Markež o predstavi

"Zame je bilo letošnje režiranje prvo. Soočiti sem se morala z nekaj začetniškimi težavami, vendar mi je s pomočjo nekdanjega režiserja Maksa Fridla, ki je s predstavo začel in mu je žal bolezen preprečila, da bi z delom končal, uspelo izpeljati projekt do konca. Zdi se mi, da smo dobro sodelovali in da smo dosegli to, kar smo želeli; namen naše komedije je namreč bil, da bi ljudi zabavali.

Gledališka igra ponazarja različne zaplete, ki se dogodijo mlademu paru. Mlada dedinja zataji svoji bogati teti poroko z Bogomirjem, ta pa hoče na vsak način ostati s svojo ženo, zato se izdaja; enkrat za slugo, drugič za strica stotnika,

nazadnje še celo za služkinjo tete. Na koncu se sicer vse srečno razplete; teta najde svojo izgubljeno ljubezen - stotnika Kosa, se omehča in potem sprejme tudi Bogomirja, tudi služkinja najde svojo srečo ob slugi Ivanu, edino nerodni gospod Zajček, ki naj bi bil Irmin ženin, ostane brez neveste. Taka je kratka vsebina burke, ki vsebuje veliko besedne in položajske komike, in to smo poskušali na odru čim bolj poudariti. Dogajanje samo je postavljeno nekje v začetek prejšnjega stoletja v neko meščansko hišo.

KPD Staneta Petroviča Hajdina

Foto: TM

Imamo srečo, da ima igralska skupina že nekaj izkušenj na odru; le ena od igralk je prvič zaigrala, v glavnem pa smo vsi bolj začetniki. In še tole je pomembno, da si ljudje želijo sprostitve, zabave in lepih trenutkov, ljubiteljski gledališčniki pa jim delček tega lahko tudi damo. Hajdinčani smo to poskušali narediti. Prepričana sem, da nam je nekaj tega uspelo predstaviti na odru, o uspešnosti letošnje predstave pa na samem začetku težko kaj napovem."

Tatjana Mohorko

Kulturno društvo Draženci v letu 2000

Pokazali, kar znajo najbolje

V poročilu Kulturnega društva Draženci za leto 2000 je marsikaj zapisanega, tudi to da so bili pri bogatenju kulturnega dogajanja v kraju nadvse uspešni. Pridno so delali člani v treh sekcijah društva; recitatorski, pevski in dramski, ki pa se lani žal ni uspela predstaviti z novim odrskim delom. Letos je povsem drugače, kajti Burka o jezičnem dohtarju je v marcu že navdušila občinstvo in se mnogim vtisnila v spomin. Draženski ljubiteljski kulturniki so lani pripravili kar nekaj odmevnih prireditev. Omenimo samo dve osrednji: S pesmijo živimo in kviz Pokaži, kaj znaš, videti in slišati pa jih je bilo skorajda povsod po občini.

Kako delo in uspešnost KD Draženci ocenjuje predsednica Saška Serec: "Med sekcijami ni bilo sprememb, ostale so tri stalne; recitatorska, pevka in dramska. Lansko leto je bilo za našo dramsko sekcijo bolj neplodno leto, saj nam ni uspelo predstaviti igre, vzrok za to pa je bil večji izpad igralske zasedbe. Vendar to naši skupini ni vzel poguma in tako smo v novembru že imeli pripravljeno novo igro in pomlajeno igralsko zasedbo. Recitatorska sekcija je bila najbolj aktivna v mesecu marcu, saj je pripravila nastop ob materinskem dnevu, ki ga je obiskalo veliko

žena. Izkazali so se še enkrat v decembru, ko smo v našem kraju skupaj pričakali dedka Mraza. Vesela sem, da je v vasi Draženci ogromno mladih, ki se že kažejo kot nadebudna populacija in nam dajejo upanje, da se bo naša ljubiteljska kultura ohranjala še naprej.

Tudi **Kvartet 2x2**, naši edini pevci, so bili minulo leto uspešni. Začeli so ga 5. januarja s koledovanjem, potem so zapeli še na občnem zboru, na občinskem kulturnem prazniku v Dražencih, udeležili pa so se tudi območnega srečanja malih pevskih skupin na Ptuj. Prepevali so na zlatih porokah, ob dnevu državnosti, obiskali so Spodnjo Gorico in tam zapeli na gasilski proslavi in še kje. Zaslužijo si priznanje, pohvalo pa so se udeleževali tudi vsi ostali aktivni člani v društvu, saj je bilo po njihovi zaslugi lani pestro kar celo leto. Dobro smo sodelovali z vaškim odborom in društvom gospodinj, ki so nam pripravile mnogo domačih dobrot. Tudi občini Hajdina, domačemu gasilskemu in športnemu društvu gre velika zahvala, da smo lani lahko dobro in uspešno delali. Rada bi omenila še lanskoletni projekt, ki smo ga naslovili "Pokaži, kaj znaš" in ga pripravili kot nekakšen

regijski kviz, na katerega so se lahko prijavila kulturna društva s ptujskega območja. Upam, da bo kviz postal tradicionalen, vsako leto znova pa naj bi ga pripravilo drugo društvo. Lani novembra smo osnovali tudi Zvezo kulturnih društev občine Hajdina, katere člani smo, kar nas še posebej veseli.

Letošnji načrti dobro zastavljeni

Načrtov za letošnje leto nam zagotovo ne bo zmanjkalo, program smo že potrdili na občnem zboru, kjer pa smo se odločili, da bomo tudi letos

Saška Serec, predsednica KD Draženci (Foto: T. Mohorko)

sodelovali na raznih kulturnih in drugih prireditvah v občini. Več časa bomo posvetili tudi novi igri, katere režiser je gospod Lojze Matjašič. Med domačimi prireditvami ostajajo vse tradicionalne, med njimi tudi počitniške delavnice za najmlajše v vasi, prizadevali pa si bomo še za vzpostavljanje dobrega sodelovanja z VO in drugimi društvi, predvsem pri urejanju okolja na vasi. Naši kulturniki se bodo udeleževali raznih revij, zraven pa bomo na kulturno-izobraževalnih in vzgojnih programih skrbeli za čim boljše obveščeno tudi preko lokalnega časopisa Hajdinčan. Še letos bi radi uredili poseben klubski prostor v domu vaščanov, za vse to pa bomo potrebovali tudi precej finančnih sredstev. Upamo, da bo za KD Draženci še naprej veliko posluha v kraju samem in občini, saj lahko od leta 2001 tudi na področju kulture veliko pričakujemo. Mi se bomo potrudili. Veseli bomo vsakega novega člana. Hvaležni pa bomo domačinom in okoličanom, če nas bodo prišli pogledat in nam prisluhnit, saj tako naš trud prav gotovo ne bo odveč."

Tatjana Mohorko

Nova gledališka predstava v Dražencih

Veseloigra laži, spletk in prevar

Dramska sekcija Kulturnega društva Draženci se v letošnji gledališki sezoni predstavlja z novo - tretjo predstavo v delovanju društva od leta 1997, vendarle pa je gledališka ljubiteljska dejavnost v vasi zabeležena že v letu 1948. Lani v Dražencih niso pripravili predstave, kajti ni in ni se dobro izteklo pri iskanju igralcev, letos pa vse skupaj "popravljajo" z veseloigro *Burka o jezičnem dohtarju*. V predstavi sodeluje 9 igralcev, režiser pa je tudi tokrat neumorni gledališki ustvarjalec Alojz Matjašič.

Burka je prirejena po francoski farski "Maistre Pierre Pathe-lin" iz 15. stoletja, so gledališčniki zapisali v gledališki list, ni pa bila izbrana zgolj po naključju. V KD Draženci so namreč prepričani, da v zdajšnjem času, ki je trd in turoben, vsi skupaj potrebujemo veliko razvedrila in zabave, vse to pa nam lahko "podarijo" na odru. Tudi sama vsebina igre, ki je polna laži, spletk in prevar, ima neverjetno podobnost s časom, ki ga danes živimo, in še sreča, da se na koncu vse razkrije in dobro - srečno konča. Take so veseloigre; polne zapletov, zabavljajske, šaljivih prigod na odru in skratka predstave s srečnim koncem, kar je tudi v največje veselje občinstvu.

KD Draženci

(Foto: TM)

KDO JE KDO V BURKI?

V vlogi jezičnega dohtarja Petelina se predstavlja Stanko Bauman, njegova žena je Elvira Janžekovič, njuna hči Tina Čeligo, služkinja Mina Brigita Peršoh, trgovec - suktnjar Tonči Kostanjevec, njegov sin Aleš je Aljaž Godec, ovčar Jur Marijan Bratušek, sodnik Boštajn Podbrežnik ("uvožen" igralec iz mariborskega konca), in orožnik Gorazd Bukvič. Poleg režiserja Alojza Matjašiča v igri sodelujejo še šepetalki Saška Serec in Irena Cestnik, za sceno in luč skrbi Robi Šijanec, gledališki list pa je delo Tiskarne Vilija Polajžerja s Ptuja, sicer Draženčana.

Navdušenje ob marčevski premieri

V Dražencih v domu vaščanov se je na dan premiere, 18. marca popoldan, zbralo lepo število ljudi, pretežno domačinov, ki so si prišli ogledat predstavo domačih (predvsem mladih) dramskih ustvarjalcev, nekateri med njimi so denimo prvič stopili na gledališki oder. Režiser predstave Alojz Matjašič je bil ob koncu premiere sicer zadovoljen, četudi se je tu in tam majceno zataknilo, pa vendarle to sploh ni zmotilo igralcev in ne občinstva. Dejal je, da bi lahko bilo tudi bolje, vendar pa je mladim igralcem vse to oproščeno, kajti ti se šele privajajo igri, delu na gledališkem odru in resnosti sprejemanja obveznosti v prostem času, kar pa ni tako preprosto. Režiranje v Dražencih mu veliko pomeni, nam je zaupal g. Matjašič, še posebej zato, ker tudi vstran od svojega doma in ustvarjanja v domačem okolju lahko pomaga mladim, ki imajo veliko željo igrati in ustvarjati v ljubiteljski kulturi, prav to pa režiserja in preizkušene igralca najbolj vleče zraven. S pomočjo režiserja in podporo društva se draženski gledališčniki nadejajo uspešnih predstav in dobre igre na območnem srečanju gledaliških skupin, potem pa se z novimi izkušnjami in močmi pripravijo na novo gledališko sezono.

T. Mohorko

3. kulturni večer v Dražencih

Pesmi, s katerimi živimo

Glasba je nekakšna harmonija življenja in ko ji prisluhneš, se ti zdi, da je v njej skritih nešteto ljubezni, prijateljstva in sreče. Prav takšni glasbi, ki seže do vsakega srca, smo lahko prisluhnili v prijetnem marčevskem sobotnem večeru, ko so v kulturni dvorani v Dražencih priredili zares enkratni kulturni večer. Tretjič zapored so ga podnaslovili *S pesmijo živimo* in tako dokazali, da jim pesem zares dosti pomeni.

Draženski kulturniki tudi tokrat niso prepevali sami, temveč so v družbo povabili pevce-prijatelje, take, ki s pesmijo zares znajo živeti vsak dan posebej. Predsednica KD Draženci **Saška Serec** je najprej predstavila domačine kvarteta 2x2, ki so znova postregli z lepimi slovenskimi in tudi dalmatinskimi teksti. Potem pa so pesmi zveneje spet drugače. Na odru so se kvartetu najprej pridružile pevke

Gojkoškovi s prijatelji so se občinstvu še posebej prikupili, saj so zaigrali in zapeli nekaj lepih domačih viž Foto: TM

V Dražencih so zapeli člani okteta iz Dornave, torej pesem sploh ne pozna občinskih meja.

Gmajnarice iz Hajdoš in nato še postavni možje priljubljenega okteta iz Dornave, ki ga vodi profesorica Simona Žgeč Veselič. Tudi Dornavčani so poslušalcem zapeli nekaj prekrasnih pesmi, pa tudi znane **Zabe** niso izostale. Za konec je program popestril še kvartet Prijatelji ter Gojkoškovi, - oče Franc, nekdanj Draženčan, in njegova dva sinova s prijatelji. Vsaka njihova pesem je imela posebno sporočilo, z njo so obudili spomine na stare dobre čase, na dom in prijateljstvo, brez katerega pravzaprav pevci sploh ne bi bili pevci.

Da bi jih pesem še dolgo povezovala in bi z njo razveseljevali tisočera srca, bi lahko strnili prijeten pevski večer v Dražencih. Delček veselja in lepih besed so s tole privedljivo draženski kulturniki želeli pokloniti prav vsem, še posebej pa ženam, mamam in babicam ob praznikih na pragu pomladi.

Tatjana Mohorko

O KD Skorba boste lahko prebrali v Skorbljanu.

Vozi me vlak v PARLAMENT in ŠENTJAKOBSKO GLEDALIŠČE

"Grem zraven, če gremo v parlament!"

Kdor je v soboto 17. marca zašel na ptujsko in čez dobro poldrugo uro še na ljubljansko železniško postajo, je prvi hip pomislil, da se je znašel v starih časih, ko je bila železna cesta edina hitra povezava s širnim svetom. Iz zadnjih treh vagonov Mure-

expresa se je vsula množica žensk, ki se je v počastitev dneva žena in materinskega dne odpravila na strokovno ekskurzijo v prestolnico.

Za vse tiste, ki niso mogle z nami, objavljamo obširnejši fotozapis kot krono enoletnega aktivnega dela žena in deklet štirih društev v občini Hajdina, ki naj nadomesti poročanja z njihovih letnih občnih zborov.

V parlament gremo... Najprej pa pogled na edinstven portal, delo akademskih kiparjev Karla Putriha in Zdenka Kalina, ki pozdravi vsakogar, ki ustopi v hišo, kjer se kroji usoda slovenskega naroda.

Z zanimanjem smo prisluhnili državni sekretarki Jožici Velišček, ki nam je predstavila delo najvišjega predstavniškega in zakonodajnega organa v državi.

Njen kolega Uroš Pirnat nas je seznanil s prostori, ki jih sicer dobro poznamo iz parlamentarnih TV prenosov.

Tokrat le na balkonu, morda pa kdaj tudi pod njim. Takšen razgled po veliki dvorani ima predsednik državnega zbora Borut Pahor.

"Vse najboljše draga Jožica, vse najboljše za Vas..." je odmevalo v avli parlamenta. V ponedeljek, 19. marca, je namreč generalna sekretarka Jožica Velišček (tista, ki je dala zeleno luč za njegov sobotni ogled) poleg godu praznovala še en praznik. Hajdinčanke so ji od srca zapele in ji s tem izvabile iz oči tudi zares iskrene solze. Z njimi je pela tudi najstarejša udeleženka iz Dražencev, 72-letna Marija Vaupotič (stoji prva iz desne proti levi), ki se je tokrat prvič peljala z vlakom v slovensko prestolnico.

Zgodovino Slovencev od časov preseljevanja narodov pa vse do leta 1959 smo obnovili ob ogledu fresk, ki krasijo vse štiri stene v prostoru pred veliko dvorano.

Nina in Petra sta se pridružili svoji mami oz. stari mami. "Razvedničarka naju je zadolžila, da napiševa o tem referat," sta potožili prijateljci Slavici čez svojo srednješolsko "tlako".

Po obisku v parlamentu je sledil ogled znamenitosti stare Ljubljane.

HAJDINČANKE je skupno ime za vse popotnice, ki so prišle v slovensko glavno mesto iz Zgornje in Spodnje Hajdine, Dražencev, Gerečje vasi, Hajdoš, Skorbe ter Slovenje vasi, iz komaj dve leti stare občine Hajdina. Z njimi je bila tudi peščica "pridruženih članic" iz drugih krajev, ki so za nekaj ur "zamrzile" svojo krajevno pripadnost. 178 vprašajev je dobilo odgovor šele popoldne, saj kljub natančno opisani "maršruti" niso vedele vsega, kar se je ves čas pletlo v glavah najozjega kroga organizatoric. Predsednice: Marta Sitar iz Društva žena in deklet občine Hajdina, Zdenka Godec iz Društva gospodinj Draženci, Anica Žumer iz Društva žensk iz Hajdoš ter Anica Drevenšek iz Društva žena in deklet Gerečje vasi so skupno s Silvo Brodnjak, urednico glasila Hajdinčan, pripravile presenečenje, ki je udeleženke čakalo po skupinskem (rahlo deževnem, a nič manj zanimivem) ogledu stare Ljubljane v restavraciji Pod gradom. Ko so namreč nekoliko utrujene posedle za lepo pogrnjene mize v tej stari in zelo prijazni "gostilni", je naenkrat nekaj završalo. Poglej, kdo je prišel...? Ali prav vidim? Je res? Pa nam menda ja niso...? Ja, seveda so! Glej, kako se pozdravlja z vsemi tam spredaj. Hm, res je čisto preprosta. Nič vzvišena...

In naenkrat aplavz. Na častno mesto je namreč sedla prva Slovenka, gospa Štefka Kučan, in se v hipu zapletla v sproščeni pogovor z ženo hajdinskega župana Marto Simonič, s predsednicami društev in drugimi udeleženkami ekskurzije.

Čez nekaj časa se je med mizami pojavila visoka ženska postava, ki se je počasi bližala častnemu omizju, na glavi noseča velik cvetni venec, košaro živorumenih narcis.

V prijetnem ambientu restavracije Pod gradom je bilo nekaj časa na voljo tudi za sproščen klepet.

"Rekla sem, pridem samo pozdravit moje ženske, ko smo se "anbot" srečale gori na Hajdini in Ptujju. Vam povem, da vas nisem pozab'la! Zdaj je dol' pr' nas ena sama spomlad. Sem rekla, za en "rikordo", za en spomin. Za vse žene in za onadva moža, ki sta prav tako pr'šla iz žene. Vsaka si boste vzele svojo rožco. Ta najlepšo rožco pa imaste doma..." Upamo, da smo uspeli vsaj približno povzeti besede Šavrinke Rožane, ki je svojim hajdinskim prijateljem in častni gostji, gospe Štefki Kučan, zaplesala in "zakantala" tako, kot to znajo v Istri.

Nastala je tišina, saj se je oglasila prva Slovenka, gospa Štefka Kučan:

"Prav vesela sem, da sem vas tukaj srečala in da vas lahko lepo pozdravim tudi v imenu mnogih žensk iz Ljubljane, ki bi se rade tako združile, kot ste se ve. To druženje, ki je osnova prijateljstvu, znanju, sreči, zadovoljstvu, prenesite tudi v druge kraje. Jaz upam, da ste jutranjo meglo popolnoma odpravile. Sonce je zasijalo. Zasedle niste samo parlamenta, ampak tudi Ljubljano.

Danes boste v Šentjakobskem gledališču naredile veselje igralkam in igralcem, ki so vam pripravili eno krasno igro. Želim vam, da bi to svojo pot nadaljevale. Ne samo, da naša Rožana-Šavrinka, pride spet na Hajdino ali pa v Ljubljano, ampak da zasejemo dobro voljo tudi po naši Istri, po naši obali in pa da se kdaj vidimo tudi v naših južnih krajih, v Brežicah. Tudi tam so take ženske, ki se rade družijo, ampak niso pa še prišle do Ljubljane.

Srečno pot domov z lepimi spomini, da boste že danes zvečer pripovedovale, kaj ste vse videli in doživeli tu, med nami in drugod. Prinašam mali spomin vsem vam. To je posoda. Ker pravimo, da je beseda posoda ženskega spola, naj velja kot posoda modrosti, posoda sreče, posoda spominov in posoda stvari, zato da se razvijejo v

večje. Tukaj je ena mala, steklena posoda. Naj vam prinese srečo! En sam okras ima. Tega okrasa sem vesela. To je desetletnica naše samostojne Slovenije, to je slovenski grb; to so naše planine, naše morje, naše reke. Pozdravite Dravo in Ptuj! Srečno in na zdravje!"

S pesmijo so se pevke s Hajdine oddolžile obema gostjama (pa tudi pisatelju in novinarju Ivanu Cimermanu, ki pa je zaradi vnetega fotografiranja "pobegnil" z vseh posnetkov) za prisrčno in nepozabno druženje.

Gospa Štefka Kučan se je za skromna, a s srcem izročena darila Hajdinčank zahvalila vsem štirim predsednicam društev, pa tudi njihovim 174 sopotnicam z naslednjimi besedami:

"Pri nas, v Šmartnem pri Slovenj Gradcu, rečemo: Če darilo, ki ti ga nekdo da, z veseljem sprejmeš, se tisto veselje in tista sreča darovalcu dvakrat vrne. Naj se vam pournе trikrat!"

"S tvojo hčerjo pa ne..." je bil naslov veseloigre, ki je do solz nasmejala (pa tudi zresnila) 178 Hajdinčank v Šentjakobskem gledališču (pod režijo Branke Bezeljak Glazer). Hajdinčanke so med potjo domov na vlak ukovale načrte za skupno društveno prihodnost. Avgusta ali septembra bodo postale tudi one prave Slovenke. Navsidenje torej na Triglavu! Še prej pa pri Marjetki Hajdinčana Sama Strelca v ptujskem gledališču. Besedilo: S. Brodnjak

Fotografije: T. Mohorko, I. Cimerman, S. Brodnjak

“Najboljša reklama je zadovoljen kupec”, trdi Sebastien Majhen

Sebastien je že kot kratkohačnik spremljal svojega očeta Mirka, ki je kot pravi “tausendkünstler” znal rešiti še tako zapletene tehnične probleme pri hiši. Prijel je za vsako orodje in z očetom sta se čisto odraslo posvetovala o tem, kaj bosta naredila, da bo stvar spet normalno delovala.

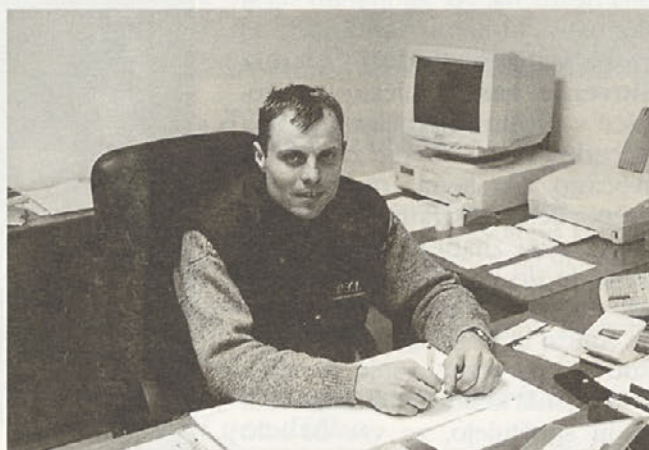
Letos pa teče že deseto leto, odkar je Sebastien Majhen avgusta 1991 kot mladi elektronik začel z montažo toplotnih črpalk in klima naprav. Seveda je svojo dejavnost vsa leta dopolnjeval in se nenehno dodatno usposabljal, tako da je danes daleč okoli znani mojster na področju toplotne tehnike. Poleg montaže skrbi tudi za servisiranje klimatskih naprav in gorilnikov, katerih nastavitve opravlja s pomočjo računalnika.

Sebastienovo mobilno delavnico lahko vidimo tudi pri cerkvenih zvonikih širom po Sloveniji.

Ob očetu se je učil in kasneje še izpopolnil za montažo cerkvenih zvonov. Nabavlja in montira stolpno opremo za zvonike. Približno 400 zvonov po Sloveniji odzvanja čas tako, kot mu veleva elektronika, ki jo je vgradil mojster Sebastien.

In kje ga najdete po novem? Svojo delavnico je preselil na Zg. Hajdino 12 b.

S.B.

Sebastien je le redko v svoji pisarni

(Foto: P. Brodnjak)

Od jogurtov do mednarodne špedicije – a vmes je 10 let

Mama Sonja je dala ime, ata Franci strokovno znanje, hčerki Franja in Maja pa bosta združili oboje in nadaljevali družinsko tradicijo.

Pred deset in več leti je **Franci Vogrinec** s tovarnjakom – hladilnikom razvažal jogurte, smetane in druge izdelke ptujske Mlekarne. V postopku privatizacije, ki je potekala po vsej mladi Sloveniji, se je tudi sam moral odločiti, kaj bi. Pri delodajalcu je na leasing vzel 12 let stari kamion, drugega, prav tako častitljivih let, pa je kupil privatno. Zaposlil je prvega delavca in na vrata vozil namestil tabli “SONJA” PREVOZNIŠTVO, s.p. Nadaljeval je s prevozi pri bivšem delodajalcu, hkrati pa pravi: “sem začutil potrebo, da si poiščem še nove stranke, saj sva bila dva, ki sva morala prejemati plačo. Delo je bilo, samo najti si ga moral in ga solidno opravljati. Za prevoze blaga po Sloveniji imamo sklenjene pogodbe z Ljubljanskimi mlekarnami, Mercatorjem in Perutnino Ptuj. Ob razširitvi dejavnosti na mednarodno špedicijo smo pred petimi leti začeli sodelovati z Medolom (kar še traja) in se pri njih učili prvih korakov v zunanjtrgovinskem poslovanju, ki terja hitre logistične transportne poteze. Danes vozijo naši tovarnjaki po vsej Evropi.

Naš avtopark šteje 13 vozil, ki so vsak dan na poti po domovini in tujini. Zgradili smo delavnico, kjer sami

Franci Vogrinec – zaprišeženi gasilec se zaveda, da za vsakim uspešnim moškim stoji še bolj uspešna žena, zato v Gasilskem društvu Hajdina odlično sodelujejo z Društvom žena in deklet občine Hajdina. Na posnetku ga vidimo med njegovim govorom na letošnjem “ženskem” občnem zboru. (Foto: S.B.)

redno vzdržujemo vozniki park, ogradili zemljišče, kjer so vozila parkirana in poskrbeli tudi za to, da ne bi bilo negodovanja sosedov zaradi izpušnih plinov. Vsi kamioni – priklopniki, namenjeni špediciji, imajo “euro motorje”, ki ustrezajo mednarodnim predpisom glede varovanja okolja. Potrudili smo se in uredili parkirni prostor na takem mestu, da

ne oviramo sovaščanov, saj je vse skupaj na naši zemlji.”

Prevoznik Sonja je torej neke vrste družinsko podjetje glede na to, da imate vsak svoj del obveznosti?

“Zaenkrat je tako, da jaz odgovorjam za strokovno vodenje firme, žena Sonja ureja računovodske in tajniške naloge, hčerki Franja in Maja pa poleg študija že zdaj radi priskočita na pomoč, saj se zavedata, da ju čaka podjetje, ki ga bo potrebno voditi in usmerjati naprej. Obe imata opravljen voznikiški izpit za tovarnjak s prikolico in med počitnicami - v času dopustov radi nadomestita katerega izmed 13-tih soferjev.”

Ko boste naslednjič na cesti zagledali **TOVARNJAK** z napisom “**SONJA**” **PREVOZNIŠTVO**, vedite, da prihaja s **Hajdine**, da ima še 12 “bratov” in da o tem, kje, kaj, kdaj in za koga bo vozil ali pa če bo dobil še kakšnega novega “diesel” sotrpina in z njim tudi šoferja, enakopravno odločajo štiri osebe: **Franci, Sonja, Franja in Maja Vogrinec**. K temu, da ženski svet ne preglaši “prvonapisanega” pri družinskem pogajanju in odločanju, mu veliko pripomorejo njegove odlične šoferske, mehanikarske, trgovske, predvsem pa organizacijske sposobnosti, ki si jih je nabral v mnogih letih poveljevanja, zadnja leta pa predsednikovanja hajdinskemu Gasilskemu društvu in tudi Gasilski zvezi Ptuj.

Srečno vožnjo, Vogrinčevi s Hajdine!

S. Brodnjak

Številka 13 13. januarja letos ni bila nesrečna. Po 50-tih letih sta si ponovno obljubila zvestobo do groba **Anica in Rudolf Čelan iz Slovenje vasi**. Običajno prizorišče v prostorih Občine Hajdina in cerkvi sv. Martina je zamenjala svečano okrašena, popolnoma prenovljena dvorana v domači, daleč okoli znani Gostilni Čelan, ki sta jo do pred nekaj leti uspešno vodila zlatoporočenca. Hčerka Anica, ki ju je nasledila, in sin Rudi sta na praznovanje povabila le del tistih, ki imajo jubilaranta radi in ju spoštujejo, za vse bi bilo namreč treba poiskati mnogokrat večjo dvorano.

Anica in Rudolf Čelan (Foto: Langerholc)

Zlatoporočni obred so opravili: župan **Radoslav Simonič**, občinski svetnik **Franc Cartl** in župnik, gospod Marijan Fesel. Priči sta bila **hči Anica Čelan in sin Rudi Čelan**.

Ker bo v naslednjem Hajdinčanu "pod drobnogledom" Slovenja vas, ko bomo spoznali kletarja letnika 1999 in vse, ki spadajo zraven, želimo jubilarantoma le mnogo zdravja in dobre volje ter jima naročamo, naj pobrskata po družinskih albumih in spominih.

S. Brodnjak

Kako o razvoju Skorbe razmišlja Alojz Šijanec, član Občinskega sveta iz Skorbe

"Želja je mnogo, koliko se jih bo od tega uresničilo, pa je veliko vprašanje. Prva in največja želja je, da bi vse makadamske ceste, ki jih imamo v vasi in okrog vasi, uspeli urediti in jih prevleči z asfaltno prevleko in napeljati razsvetljava v tiste konce, kjer to še manjka. Omenim naj makadamsko cesto med Skorbo in Hajdošami, pa cesto med Skorbo in Gerečjo vasjo, ki še čakata na modernizacijo, in to sta dva velika projekta za v prihodnje. Po našem 4-letnem občinskem mandatu bo zagotovo za nami ostalo nekaj, kar se bo dalo videti in lahko povem, da je Skorba v tem kratkem obdobju že precej dosegla.

Za Skorbo bi rekel, da je sorazmerno urejeno naselje. Je pa to vas, ki je

povsem komunalno neurejena, kajti pred leti se je tod gradilo na vse mogoče načine, kar ugotavljamo tudi pri urejanju kanalizacije. Vendarle se bo Skorba v bodočnosti lahko širila, in sicer v smeri proti Hajdošam, to je ena in za zdaj edina možnost, drugam malo težje, pa tudi del Skorbe se nahaja na zaščitenem vodovarstvenem območju in tja širitev ne bo mogoča.

Kot član hajdinskega Občinskega sveta z Vaškim odborom Skorba dobro sodelujem, kličejo me na vse seje, so pa tudi zelo aktivni, in to je dobro. Razvoj vasi je povsem odvisen od tega, kakšen vaški odbor ima vas, aktivnost na vasi in delavnost pa sta bistvenega pomena za bodoči razvoj naselja. Na sestankih Vaškega odbora

kdaj slišim tudi kako manjšo kritiko, posebej do Občinskega sveta, kar je morda včasih dobro, nekaj tega pa poskušam prenesti na seje Občinskega sveta.

Rad bi pohvalil izredno pestro kulturno življenje v vasi, za kar gre velika zasluga našemu domačinu Ivanu Ogrincu, brez katera si težko predstavljam kulturno dogajanje v Skorbi, pa tudi na športnem področju imamo zelo aktivne domačine.

Tri največje želje, povezane z razvojem Skorbe?

Največja je prav gotovo ureditev asfaltnih povezav med vasmimi (Hajdošami in Gerečjo vasjo), druga dokončanje sistema javne razsvetljave, tretja pa je korak k projektu izgradnje kanalizacije v našem kraju. Ne bi veliko obljubljal, kajti eno so želje in drugo obljube, teh pa ne bi smelo biti preveč." T.M.

Obvestilo

Odbor za gospodarstvo in kmetijstvo občine Hajdina name-rava izdati KATALOG obrti in podjetništva v občini HAJDINA: **Spoznajmo se – kdo je kdo in kje je kaj.**

Ker katalog zahteva precej dela, prosimo vse zainteresirane, ki se ukvarjate s kakršnokoli dejavnostjo, da svoje želje in predloge čimprej sporočite na OBČINSKO UPRAVO, telefon 02 788 30 30.

Z veseljem vas pričakujemo!
ODBOR ZA GOSPODARSTVO IN KMETIJSTVO OBČINE HAJDINA

Obvestilo

Obveščamo vas, da bosta:

– Razpis za dodelitev kreditov s subvencionirano obrestno mero za pospešitev gospodarstva in kmetijstva ter

– Razpis za dodelitev sredstev za finančne intervencije za ohranjanje in razvoj kmetijstva v občini Hajdina za leto 2001 objavljena v časopisu TEDNIK!

Občinska uprava

Hajdoške gasilke potujemo na Finsko

V soboto, 7. aprila 2001, smo si hajdoške gasilke na izbirnem tekmovanju v Ravnah na Koroškem zagotovile sodelovanje na Mednarodnem gasilskem tekmovanju "Gasilski olimpiadi". Ta bo potekala od 22.7. do 29.7.2001 v Kuopiju na Finskem. To bo za nekatera dekleta v desetini že tretja olimpiada, za Gasilsko društvo Hajdoše pa že četrta.

Večina ljudi je prepričana, da nam bodo nastop omogočili kar tako, zato, ker že vrsto let tekmujemo po Sloveniji in tujini. Pa to ne bo držalo! Za uvrstitev na tako eminentno prireditev kot je gasilska olimpiada, je potrebno veliko truda, volje, znanja, fizične in psihične sposobnosti ter nenazadnje tudi sreče.

Metka Vidovič

SKORBLJAN

Skorba je vas, ki ima ključ do vode

Skorba je vas, ki leži 230 m nad morjem, na vijugasti dravski terasi ob regionalni cesti Ptuj – Maribor, med Sp. Hajdino in Hajdošami, ob potoku Studenčnica. Naselje, katerega 383 prebivalcev uradno imenujejo Skorbcčani, sami pa se imajo za Skorbljane, je bilo najprej enoredno in obcestno, z izgradnjo novih stanovanjskih hiš pa postaja vas dvoredna. Nekoč je veljalo za Skorbo, da so domovi stegnjeni in grajeni na vogel. Večina domov in še več gospodarskih poslopij je bilo še nekaj deset let nazaj pokritih s slamo. Danes je moderna arhitektura povsem spremenila podobo do nedavna kmečkih dvorišč z velikimi kuruzniki in brajdo s samorodno vinsko trto. Starejše generacije še pomnijo, kako je ob cesti raslo sadno drevje, predvsem jabolka, ki so mikala v šolo gredoče nadebudneže.

Na prodnati terasi so njive, kjer rastejo kuruza, pšenica in krompir. Nekoč je bilo tu veliko ajdovih polj, ki pa jih zadnja leta nadomešča sladkorna pesa. Na vlažnem svetu pod teraso proti vzhodu in ob Dravi so travniki, ki pa niso več tako mokrotni, kot so bili pred časom. Ob Studenčnici in Dravi, v kateri je donosen ribolov, so gaji z jelšami, vrbami in topoli. Dolga leta je bila prevladujoča kmetijska panoga govedoreja, zadnje čase pa je vse manj pravih kmetov, pa še ti se v glavnem ukvarjajo s svinjerejo in perutninarstvom.

Polja in gaji so bili bogati z zajci, fazani in racami. Lovci ugotavljajo, da tudi divjadi ni več toliko, kot je je bilo.

Iz podatkov dr. Jožeta Koropca v 5. Ptujskem zborniku smo o Skorbi prebrali naslednje:

“Leta 1542 je ptujski špital prijavil v Skorbi 10 svojih podložniških družin – 2 kočarski, 3 srednjekmečke, 5 velikokmečkih: Bračko, Gašpar, Gregorač, Gribič, Kasi, Miklic, Pinter, Prodak, Višer in Volf. Njive so merile 6 do 12 ornih dni, travniki 3 dneve košnje. Redili so 8 konj, družina eno do 10 govedi in do 5 svinj. Leta 1603 sta tu živeli ravnopoljski podložni družini Boročnik na dveh dvorih.”

Nekoč so bile hiše le ob cesti “na vasi”, potem pa so se nekdanje njive in travniki spremenili v dvorišča in stavbišča, ki dajejo danes dom 383 vaščanom. Med njimi je kar 206 žensk.

V Skorbi so zasledili tudi arheološke najdbe.

Na Gorčenkovem posestvu je bil leta 1906 pri kopanju jarka odkrit keltski grob z mečem, sulično ostjo in keramično. Pri Galunovih v Skorbi št. 3 so našli keramično in rimski denar, pri Kajnihovih pa leta 1964 žgan rimski grob s pridrevki. Mimo vasi je vodil rimski vodovod Fram – Poetovio, ki so ga raziskali leta 1918.

Vodovod – nekoč za otroke skrivnostna stavba sredi gozdička

Skorba je znana po centralnem vodnem črpališču, ki zagotavlja vodo za bližnjo in daljnjo okolico.

V Skorbi je sedem plitvih vodnjakov, katerih črpalna zmogljivost je 350 l/sek, zmogljivost štirih globinskih vodnjakov pa je 60 l/sek. Bolj kot tehnični podatki pa je za vse, ki živijo in obdelujejo polja v bližini črpališča v Skorbi, pomembno spoznanje, kaj nam zdrava, neoporečna pitna voda pomeni danes in kaj nam mora pomeniti jutri... In seveda, kaj lahko mi storimo pri teh prizadevanjih.

Črpališče v Skorbi je zaščiteno z varstvenimi pasovi, ki obsegajo 196 ha zemljišč in so razdeljeni v tri kategorije. Območje strogega nadzora in robovi najožjega varstvenega

V lanskem letu je bila v Skorbi 67, kjer že 40 let stoji “Vodovod”, slovesnost, ko so odprli nadzorni center v črpališču. V zagon so dali novi globinski vodnjak. (Foto: S. Brodnjak)

pasu (pribl. 50 ha) so v upravljanju Komunalnega podjetja Ptuj in so pogozdeni. Ostala zemljišča so v privatni lasti. Površine v najožjem varstvenem pasu odkupuje občina iz vsakoletnih proračunskih sredstev, ki pa so žal preskromna, da bi lahko na hitro rešili to vprašanje. Zato na varstvenih pasovih izvajajo aktivnosti, ki so predvidene z odlokom o varstveni pasovih. Odkupljena zemljišča ustrezno obdelajo in pogozdijo. Z zimskimi posevki zasejejo približno 50 ha površin letno in za tako površino izplačajo regres za obdelavo zemljišč.

Kaj ima Skorba še takega, česar ne smemo prezreti?

V Skorbi so domačinom in turistom na voljo kar trije gostinski lokali. Gostilna z najstarejšo tradicijo je pri Koštomaju, sredi vasi pa že skoraj 30 let obratuje Gostilna Korenjak.

Le nekaj metrov naprej, pri znameniti vaški kapeli, je bife Caffè Cantry.

Med Skorbo in Hajdošami je Petrolov bencinski servis. V vasi je trgovina z živili pri Zupaničevih. Za šport in rekreacijo poleg Športnega društva Skorba skrbi še Teniški klub, Konjeniški klub Lea in Športnorekreacijski center Lončarič

s Klubom za športno rekreacijo Skorba. Pod imenom Gratel je v telefonskem imeniku Podjetje za gradbeništvo, telekomunikacije in inženiring. Za transportno dejavnost skrbijo: Avtoprevoznitva: Srečka Strmška, Ivana Zupaniča in Danila Leljaka. Če vam zataji jekleni konjiček, vas iz zadrege reši Avtomehanika in avtovleka Zvonka Črešnika.

Med kmetijskimi proizvajalci moramo omeniti farmo krav molznic pri Vogrinčevih, farmo piščancev pri Strmškovi, proizvodnjo kokošjih jajc Majde Vogrinec in kmetijo Megličevih, kjer prodajajo domača kokošja jajca, kmetujejo pa le še pri kakšnih 10 hišah.

Vaški odbor Skorba

Člani VO Skorba so **Ivo Vogrinec, Franc Terbulec, Janko Leljak, Ivan Ogrinc in Anton Zupanič**. Na njihove sestanke dokaj redno prihaja tudi občinski svetnik iz Skorbe, **Alojz Šijanec**.

Petčlanski VO vodi predsednik **Ivo Vogrinec**, ki je tudi predsednik Športnega društva Skorba, razen tega pa ga

Vaški odbor Skorba: Od leve proti desni Ivan Ogrinc, Franc Terbulec, Ivo Vogrinec, Anton Zupanič in Janko Leljak. (Foto: S.B.)

doletijo še kakšne posebne naloge. Ena takih je bila ob lanskem martinovanju, ko je vodil organizacijski odbor v Skorbi, ki je bil na vrsti za pripravo in izvedbo pogostitve udeležencev. Na koncu si je verjetno kar oddahnil, saj se je vse dobro končalo. Ekipe mladih, ki mu je stala ob strani, je bila z njegovo "komando" zadovoljna, ata Ivan pa je kot Kletar letnika 2000 tudi moral poslušati sinova navodila. Na njegovih ramenih je tudi skrb za družinsko kmetijo, ki sta jo z ženo Jožico in tremi nasledniki prevzela od staršev.

Ivo je najin pogovor začel z željo, da objavim njegovo osebno zahvalo vsem sovaščanom, ki so tudi tokrat dokazali, da znajo stopiti skupaj, ko je potrebno. Od mladih do tistih v odraslih letih, vsi so želeli, da bi domača vas svojo poslanstvo čim bolj opravila. Levji delež je pri tem imelo Kulturno društvo Skorba in njegov predsednik Ivan Ogrinc.

Kaj pa v naprej?

"Skupaj z vodstvom občine si prizadevamo za ureditev in postavitev prometne signalizacije po celotnem naselju Skorba, kjer bomo postavili table za omejitev 30 km/h. V teku je izgradnja in dograditev javne razsvetljave po že izdelanem projektu. Skrbeli bomo za gramoziranje in ravnanje vaških cest. Izvedli bomo asfaltiranje vaških cest od Gašljevičevih do Vodovodnega črpališča in od Purgovih do Zajškovi, kjer je meja s Hajdošami. Potrebna je tudi preplastitev asfaltne dvorišča pred Domom krajanov. Veliko dela bo pri pripravah in izvedbi kanalizacije v naselju Skorba. Trenutno zbiramo pristopne izjave lastnikov zemljišč, preko katerih bo potekal glavni vod. Razen nekaj izjem smo večino soglasij že pridobili. Kanalizacija bo potekala po polju, projekt bo verjetno letos zaključen. Linija iz Gerečje vasi bo prečkala glavno cesto pri Šlambergerjevih in bo potekala naprej preko Črepinkovih v Gad in nato v čistilno napravo, ki bo ob kanalu. V glavnem bo glavni vod speljan ob cesti, po dvoriščih le tam, kjer gre za primarni vod.

Skrbimo tudi za to, da bi uredili dovoz na magistralno cesto pri Železingerjevih, kjer je zelo nepregledno in nevarno križišče.

Čaka nas obnova mostu preko Studenčnice pri Purgovih, sanacija divjih odlagalšč pred kanalom, kamor odvažajo odpadke domačini, nekaj pa tudi iz drugih vasi. Imamo razumevanje za potrebe Doma krajanov, za kar dobimo od občine 400.000 SIT in iz tega se pokrivajo skupni stroški vzdrževanja doma ter financira počastitve materinskega dne.

Letos želimo urediti odrsko razsvetlavo, potrebna so plesarska dela na njegovi fasadi pa tudi fasada slačilnic ŠD kliče po mojstrih.

Vaščani Skorbe so zadovoljni, ker je urejen podporni zid v vasi, s tem pa je tudi razširjeno vozišče. Odkar smo lani poglobili Studenčnico, smo opazili, da so se začele vanjo vračati ribe, saj je bila v potoku voda tudi v največji suši.

V Skorbi smo imeli v zadnjem času zbere vaščanov, ko smo se odločili o sanaciji potoka, pa tudi ko je bila na dnevnem redu kanalizacija. Enega smo organizirali sami, na drugem pa sta bila g. Vlado Korbar in g. Stane Napast, ki je predstavljal spremembo prostorskega načrta v občini in vasi. Nekaj vaščanov je po tem že podalo vloge za parcele. Predlog je, da bi se Skorba širila proti Hajdošam.

Osebnostno zelo čutim problem, ki je prisoten že dolga leta. To je cesta in velika gneča vozil ob skoraj vsakem dnevnem času. Kot kmetovalec, ki moram vse voziti po glavni cesti, izgubim zelo dosti časa ob vključevanju v promet.

Kot predsednik VO si želim čimveč složnosti v vasi. Pri določenih aktivnostih smo jo že dokazali kot npr. v zadnjem času pri izgradnji športnega igrišča, že prej omenjenem lanskem martinovanju, ob gradnji Doma krajanov ali pa v primeru nesreč, ki so prizadele posamezne družine ob požarih ali drugih nesrečah. Sedaj pa je pred nami spet velik zalogaj, to je kanalizacija. Prepričan sem, da bomo zmogli!"

Franc Terbulec je kmetovalec, eden redkih, ki se še ukvarjajo z govedorejo v vasi. Kot skrben gospodar nadaljuje delo na družinski kmetiji, ki jo je pred desetletji prevzel od očeta, nekoč župana občine Slovenja vas, kamor je spadala tudi Skorba. Pravi, da si bo prizadeval za ureditev javne razsvetljave, ki jo v vasi zelo pogreša. Pa tudi gramoziranje makadamskih odcepih v vasi je njegova skrb.

Janko Leljak je bil prvi predsednik NK Skorba, ki je začel samostojno nastopati v MNL pred 3 desetletji. Nogometu je ostal zvest do danes kot član Športnega društva Skorba, v prostem času pa rad zajaha konja v Konjeniškem klubu v Skorbi. Po poklicu je šofer, ki si kot delovodja služi kruh pri ptujskem Pleskarju. Poleg tega pa kmetuje na domačiji, ki sta jo ustvarila skrbna starša. Želi si, da bi realizirali čimveč načrtov, povezanih z urejenostjo vasi, čeprav se zaveda, da imajo včasih v rokah le škarje, platna pa ne. Prizadeval si bo, da bi ob Studenčnici uredili sprehajalne poti in izboljšali cestno infrastrukturo. Rad je, če je vas lepo urejena, pa če se vaščani med seboj dobro razumejo. Za to je potrebno skrbeti z organizacijo družabnih srečanj, raznih piknikov, izletov... Pri lanskem martinovanju je bil prav zato med najvidnejšimi organizatorji.

Anton Zupanič je zaposlen v KK, sicer pa kmetuje ob svojem očetu Antonu na sodobno opremljeni kmetiji in s tem ohranja tradicijo Žumrove rodbine. Kot vse vaške kmetovalce tudi njega ovira vedno večji promet in ovirano prečkanje glavne ceste. V prostem času rad zaide na športno igrišče, na katerega je zelo ponosen. Želi si še več medsebojnega sodelovanja med vaščani, ki je sicer že prisotno pri kmečkih opravilih, ko je potrebno "stopiti skupaj" in prehiteti vreme ali pa pomagati živini v hlevu ob telitvi.

Ivan Ogrinc, je "po poklicu upokojenec", ki pa še vedno (že pol stoletja) kot saksofonist igra pri Pihalnem orkestru Talum, predsednikuje Kulturnemu društvu Skorba, opravlja vsa tehnična dela pri gledališki skupini, skrbi za Dom krajanov in tam preživi veliko časa kot oskrbnik, hkrati pa je tisti član Vaškega odbora Skorba, ki verjetno najbolje pozna dogajanja v rojstni vasi od najstarejših časov do danes, saj je prava zakladnica podatkov, ki jih zbira ob pogovorih s sovaščani in tudi ob brskanju po razpoložljivih še ohranjenih virih. Potrebovali bi posebno izdajo Hajdinčana, da bi vsaj delno zajeli vse tisto, o čemer se z njim lahko pogovarjajo. Če ne bi bil z dušo in srcem kar naprej v Domu krajanov, bi lahko napisal debelo knjigo o ljudeh ter življenju in delu naše in naših vasi. Morda pa še bo?

Silva Brodnjak

Stanko Meglič, edini še živeči borec NOV iz Skorbe

Predstaviti sovaščana Stanka Megliča ni tako enostavno. O sebi ne govori rad. Nasploh je to človek, za katerega bi lahko uporabila besede moje mame, ki me je vedno učila: "Trikrat premisli, enkrat povej!" Verjetno ga je takega naredilo življenje, ko se je kalil na tujih, pa tudi svojih izkušnjah. Zaslišanja in mučenja v nemškem zaporu so ga naredila molčečega in previdnega.

Iz dokumentov, ki mi jih je pokazal in ki pričajo o vlogi naših sovaščanov v letih nemške okupacije, povzemam nekaj podatkov, za katere menim, da je prav, da jih ne pozabimo:

"V vasi Skorba se je prav tako pričel razvijati narodnoosvobodilni odpor. Eden od domačinov je odšel prvi v ilegalo in se zadrževal v naselju ter pričel organizirati še druge za splošni ljudski odpor. Po določenem času je prišlo do izdaje. Gestapo je aretiral 6

domačinov, ki so bili prepeljani v ptujske zapore, tam zverinsko mučeni in 23. aprila 1944 leta ustreljeni kot talci pri Ribičevem mlinu v Cezanjevcih pri Ljutomeru. Enemu od njih pa je uspelo pred tem pobegniti iz ptujskih zaporov.

Priključil se je kurirski postaji TV-8 S, katere naloga je bila prenašanje partizanske pošte, zbiranje prostovoljcev za pohorski Lackov odred in Kozjanske partizanske enote. V primeru, ko ni bilo zveze, so prostovoljce zadržali začasno v partizanskih bunkerjih in hišah zavednih ljudi ter jim zagotavljali hrano. Na območju občine Hajdina je bilo 6 partizanskih bunkerjev, in sicer dva v Zg. Hajdini, trije v gozdu na Zg. Hajdini in eden v Slovenji vasi. Ko se je število borcev partizanske kurirske postaje TV-8 S povečalo, se je ta umaknila v hajdinske gozdove ob cesti Ptuj - Pragersko in uporabila tudi zgrajene partizanske bunkerje v tej okolici. Da ni prišlo do odkritja delovanja omenjene partizanske enote, je komandir odločil, da se je skupina umaknila na novo lokacijo, ki je bila pri Sv. Duhu na Rodnem vrhu. Tam pa je bila izdana in 27. septembra 1944. leta napadena z najmanj 40-kratno premočjo nemških vojaških in policijskih sil. Sprejela je boj in pri tem prizadejala sovražniku precejšnje izgube, sama pa je med tremi mrtvimi ostala tudi brez komandirja Staneta Petroviča iz Hajdine."

Tisti, ki mu je uspelo pobegniti iz zapora in se mu je posrečilo prebiti

skozi nemški obroč, je bil naš sogaovornik, Stanko Meglič, rojen 1921. leta v Skorbi.

"Po končani osemletki sem šel v službo in sem ob delu končal dopisno tehniško šolo v Ljubljani. Za hobi sem se rad ukvarjal z radijskimi sprejemniki, ki so se nekoč mnogo bolj kvarili, kot danes. V domači vasi smo si zgradili dom in na jesen življenja mi dela družbo hčerkin družina."

Ko sva se pogovarjala o težkih povojnih letih, sva skupno prišla do spoznanja, da ga je mnogokrat reševalo naključje, da takrat sicer ni imel končane srednje šole, imel pa je zdravo pamet in je vedel, kaj sme in kaj ne sme.

Kako je v Skorbi danes v primerjavi s tem, kar je bilo nekoč?

"Življenje je dosti boljše in lažje, ampak le za tiste, ki so v službi ali imajo pokojnino. Štiri vnuke imam; po sinu par, hči pa ima dve hčerki. V Skorbi sem navajen, vse poznam, zato smo se leta 1975 tudi vrnili sem.

Kulturno življenje v naši vasi mi je všeč, vendar moramo vedeti, da je prvi pogoj za to, da imaš zanimanje za kulturo, to, da imaš delo in z njim zagotovljen normalen kos kruha. Žal premnogokrat ni tako."

Hvala za pogovor, gospod Meglič! Naj se uresniči vsaj del tega, za kar ste si kot borec prizadevali takrat, ko nas še ni bilo.

Tekst in foto: S. Brodnjak

Domači vzdevki v Skorbi

1. Angelvi - Horvatovi	15. Kumečvi - Šolarjevi	27. Pernekvi - Vrtičevi
2. Blažovi - Pušnikovi	16. Ledrarvi - Gajserjevi	28. Pintarvi - Ogrinčevi (št. 35)
3. Frončovi - Galunovi (št.9)	17. Lesjakovi - Vidovičevi	29. Raušovi - Megličevi
4. Gelčini - Šegulovi	18. Lizinvi - Glažarjevi	30. Šajbarvi - Gašljevičevi
5. Golobovi - Turnškovi	19. Lojzetvi - Kamplovi	31. Šičovi - Zupaničevi (št. 14)
6. Golonovi - Galunovi (št. 36)	20. Lojzetvi - Kozenburgerjevi	32. Škrlečvi - Mohorkovi
7. Grečovi - Ogrinčevi (št. 45)	21. Makličarvi - Kolaričevi	33. Štorovi - Golobovi
8. Jirgečvi - Mlakarjevi	22. Marininvi - Zupaničevi (št. 31)	34. Tinčevi - Klanečkovi
9. Jončičvi - Vogrinčevi	23. Mimini - Merteljevi	35. Tišlarvi - Terbulčevi
10. Jurekvi - Zelenkovi	24. Miminvi - Črešnikovi	36. Tončevi - Furekovi
11. Juretvi - Hazemaljevi	25. Najbavrovi - Spolenakovi, Brodnjakovi	37. Vnukovi - Osenjakovi
12. Kaučovi - Zupaničevi (št. 19)	26. Palovi - Zagoranski	38. Vrbonovi - Ambroževi
13. Korenovi - Šlambergerjevi		39. Žafronovi - Galunovi (št. 48)
14. Kovačovi - Železingerjevi		40. Žumrovi - Zupaničevi (št. 15)

Zbral Ivan Ogrinc

V naselju Skorba je bila vaška oblast vaška soseska. Tvorili so jo tisti kmetje, ki so bili lastniki takratne "gmajske" zemlje, ki je je bilo v vasi okrog 68 ha, segala pa je izpod vasi vse do reke Drave. Na njej je bilo vpisanih deset lastnikov kmetij, najbrž pa tudi nekaj kočarjev. Od leta 1908 do 1918 ali še pozneje so si gmajno razdelili med seboj in si uredili svoje parcele ter postali samostojni lastniki. Nekaj zemlje pa je ostalo še v "gmajski" lasti, saj je danes to zemljišče "javno dobro", včasih pa so mu rekli tudi splošno ljudsko premoženje.

Danes so v glavnem to še vaške ceste in poti, gramoznice in podobne parcele.

Ko so nekdanji gospodarili s tem premoženjem lastniki, ki so dobili glavnino "gmajske" zemlje, so tvorili vaško sosesko, torej teh deset vaških kmetov. Vsako leto je bil eden od tistih, ki je med vaščani nekaj velja, vaški župan. Skrbeti je moral za red v vasi in dobro gospodariti. Župan je postal tik pred 1. januarjem in ni bil voljen, ampak so se vrstili od "gornje vasi" navzdol. Dolžnost vaškega župana je prevzel ob koncu leta, ko je prejšnji župan moral podati poročilo o delu, ki ga je opravil, in tudi finančno stanje. Če ni bilo možkega pri hiši, oziroma če je kmetica postala vdova, je v vasi, ko je kmetija prišla na vrsto, prevzela oblast pač županja.

Kakšne so bile naloge soseske in vaškega župana?

Spomladi so najprej dajali parcele in vaške poti v najem za pašo. Kočarji, ki so imeli eno, dve ali več krav, so lahko po tej gmajski zemlji vse leto pasli svoje krave. Ni pa bilo lahko priti do te paše. Po takratnem običaju, ki se ga še sam spominjam, so po vsaki rani maši pri farni cerkvi brali razna obvestila. Rekli smo, da je bilo to in ono oznanjeno. Tako je vaški župan pri cerkvi dal oznaniti, da bo v Skorbi - običajno pri Murkovih na vasi - licitacija za pašo. V jesenskem času pa je bila licitacija za listje, to je za steljo in drva (največ jelševa ob cestah in ob potoku). Vsi zainteresirani so to nedeljo popoldne prišli skupaj na vas in začela se je licitacija pod geslom "Kdo da več?". Spomnim se, da je pri tem bilo veliko kreganja in jeze. Kdor je imel več denarja, je lahko navijal ceno. Mimogrede naj navedem pripoved mojega očeta, da je moj dedek plačeval soseski tudi kravje odpadke, ki jih je pobiral na cesti (ko so krave gonili na pašo in nazaj ali vozili v vpregi vozov). Tega sam sicer ne pomnim, vem pa, da je cestar na glavni cesti pobiral živinske odpadke in jih vozil na posebne kupe. Po opravljeni licitaciji so to zapisali in odšli v gostilno - rekli so ji Kavčička (Skorba št. 2) - na pijačo. Vseh deset je dolgo v noč pilo in so največkrat skoraj toliko zapili, kot so na licitaciji zaslužili. Vaški župan je imel tudi poblastilo za prodajo gramoza iz vaških gramoznic. Ob vseh dohodkih in izdatkih vaške soseske so vodili posebno knjigo, ki jo je moral vaški župan predati novemu županu. Prejšnji župan je na koncu mandata pripravil zakusko, na katero je prišlo vseh deset članov soseske z ženami. Za denar soseske so nabavili vino, meso in plačali muzikanta, kruh in ostalo pa je prispevala gospodinja hiše. V tistih časih se je na takih druženjih pilo veliko žganja, kadili pa so predvsem cigare. Oboje je šlo na skupne stroške soseske. Plačali so vsakič še za eno ali dve sveti maši.

Velikokrat so hodili tudi po uradnih poteh. Takšno pot si je vaški župan zaračunal v obliki pol litra vina in

dveh cigar ali kaj podobnega. Plačevali so tudi stroške geodetskih meritev zemljišča in takrat so v poročilo napisali postavko "stoški žinira". Mislili so najbrž stroške inženirja. Tudi stroški navoza gramoza na vaške ceste so bili prisotni. Takrat je bilo treba plačati samo pijačo - "vino in šnops za furmana". Popravilu vaških cest so rekli včasih "kulok". Tega se spominjajo tudi mlajši, saj smo ga pri nas imeli pred nekaj leti, ko furmani niso vozili "na šnops in cigare", temveč je bilo pogonsko-gorivo nafta.

Mnogi vaščani Skorbe, med njimi žal tudi veliko žensk (ki jih ni na fotografiji), so delali v bližnji gramoznici.

V času Avstro-Ogrske je v vasi bil neki paznik, rekli so mu "hutar". Vaška soseska mu je vsako leto dala neko plačilo. Tega človeka so se najbolj bali otroci, tako vsaj pomnijo najstarejši vaščani. Po propadu Avstro-Ogrske vas ni imela več "hutarja".

Iz blagajne vaške soseske so krili tudi stroške vaške kapele, in to za petrolej - verjetno za lučko v njej - in za razna popravila, pleskanje, streho in podobno.

Za kapelo pa je vedno nekdo skrbel brezplačno, ponavadi kakšna ženska. Mnogi se še spominjajo, kako vestno je za urejenost kapele skrbela vaščanka Genovefa Limavšek, ki je umrla leta 1992. Vaški župan in vaška soseska sta v letu 1936 bila organizatorja za gradnjo betonskega mostu preko Studenčnice pri Murkovih, kjer vodi pot proti rekli Dravi. Do tega leta je preko te rečice vodila samo lesena brv, po kateri so lahko šli pešci, vozovi in živina pa so morali kar preko vode. Potok je bil v prejšnjih časih globok in širok, da je po njem lahko vozil čoln z mlinarjem, ki je "podkašal" obrežje potoka.

Še danes rečemo, da je to "most v gadi"; ime je dobil zato, ker je v tej vodi živelo nešteto gadov, kot smo rekli otroci kačam.

O vaški soseski in vsem dogajanju bi se lahko še mnogo naučili, prav pa bi bilo, da spomni naših prednikov ne bi ugasnili v pozabo.

Tudi mi, vaščani smo vsrkali iz njihovih korenin nekaj dobrih, pa tudi slabih lastnosti, ki jih dajemo v zibel tudi našim potomcem.

Domača imena njivskih in travniških površin v naselju Skorba: Pod Lešjekvimi, Pod šolo, Ograde - grede, Spodnji tronki - Vejki, Srednji in Mali tronki, Spodnji vrti, Gmajna, Ribjek, Krče, Brije, Mesarček, Sredek, Berl, Gornji berl, Spodnji berl, Tronki, Lava, Žlojderca, Kamenšica, Pod brežom, Kračina, Spodnji brež, Gornji brež, Pri tabli, Štuki, Preloge in mogoče še katero.

Ivan Ogrinc

Kulturno društvo Skorba od leta 1996 kot majhna družina

Ivan Ogrinc: "Naši pevci, pevke in gledališčniki veliko "rajžajo" naokrog"

V Skorbi se kulturno dogajanje ni začelo pred petimi leti, ko je bilo prvič uradno ustanovljeno kulturno društvo, temveč so kulturo tamkajšnji ljudje gojili že mnogo prej, pa tudi dramska skupina in pevci so se že srečevali bolj organizirano. Imeli so lepo urejen vaški dom z velikim odrom in nadarjene ter zagnane vaščane, vnete ljubiteljske kulturnike, ki so si zaželeli društvenega dogajanja. Med njimi je bil takrat tudi Ivan Ogrinc in prav njemu gre velika zahvala, da je društvo splavalo v dobre kulturne "vode". Zgodilo se je v novembru 1996, ko so se v Skorbi zbrali kulturni zanesenjaki z namenom, da ustanovijo društvo in h kulturnemu ustvarjanju povabijo še kako skupino.

Kulturniki imajo zavzetega predsednika Ivana Ogrinca

Z dušo in srcem društvo vse od ustanovitve vodi domačin Ivan Ogrinc, ki je od lani tudi tajnik Zveze kulturnih društev občine Hajdina. Društveni predsednik pa lanskoletno delo društva ocenjuje takole: "Vse sekcije v društvu so veliko delale. Lani februarja smo se najprej predstavili z gledališko premiero Klopčičeve predstave, odigrali smo jo osemkrat. Vsi naši kulturniki radi nastopajo. Moški oktet se je predstavil 18-krat, najbolj uspešne pa so bile naše ljudske pevke, saj so veliko "prepotovale" po raznih krajih in se predstavile kar 29-krat. Tudi v bodoče bodo ljudske pevke veliko nastopale, saj jih precej vabijo naokrog.

Lani smo kar precej lažje zadihali v društvu, saj nam je naša občina odmerila nekoliko večji delež sredstev za redno delovanje in tudi za prireditve, zato upam, da bo tako dobro šlo tudi v prihodnje. Veseli me, da nimamo več težav s finančnimi sredstvi, kajti naša nova občina na kulturno dejavnost gleda dosti boljše, kot je bilo to prej, pomagajo pa nam tudi nekateri redni sponzorji. Ponosni smo na lepo vaško dvorano, v kateri na leto priredimo več kulturnih prireditev, najbolj pa je odmeven Božično-novoletni koncert, na katerega povabimo Pihalni orkester Talum iz Kidričevega, pa tudi domačih pevcev na nastopu ne manjka."

Gospod Ogrinc, v lanskem letu ste v občini Hajdina kulturniki ustanovili povsem svojo Zvezo kulturnih društev in pri tem ste aktivno sodelovali tudi sami. Kaj ta trenutek pomeni Zveza za vaše društvo in kaj navsezadnje od nje lahko pričakujete v bodoče?

Ivan Ogrinc: "Zvezo smo res ustanovili v drugi polovici lanskega leta, tako da je sploh težko reči, da je ta Zveza neki rešitelj za vse nas ljubiteljske kulturnike. Vsak začetek nekaj prinese, predvsem pa od Zveze pričakujemo, da bo

zdaj koordiniranje med kulturnimi društvi v občini nekoliko lažje, da bomo skupaj pripravili koledar pomembnejših prireditev. Vsaka članica bo lahko pripomogla k uspešnemu delovanju ZKD in še kaj dodala. V to sem prepričan. Društva dobro sodelujemo, o tem pričajo tudi gostovanja po vsej občini in povabila na mnoge prireditve. Dodal pa bi vendar, da koordinacija še ni dobro stekla. Preveč je prireditev v začetku leta, od junija do oktobra pa se nič ne napoveduje."

Na občnem zboru ste se kulturniki Skorbe že dobili in takrat predstavili tudi načrte za leto 2001. Kakšen je torej vaš društveni – delovno naravnani plan?

Ivan Ogrinc: "Vsak mesec se bo kaj dogajalo, pa ne samo pri nas, kajti pevci in pevke bodo skozi leto imeli še dosti nastopov po drugih občinah in na tradicionalnih prireditvah. Bolj mirno bo le v času počitnic – v juliju in avgustu. Z gledališko skupino bomo v aprilu zaključili z nastopi, v septembru pa načrtujemo začetek priprav na že novo gledališko predstavo. V prireditvenem koledarju najprej začenjamo s proslavo ob materinskem dnevu, ki je velikega pomena za naš kraj, v maju načrtujemo srečanje oktetov s ptujskega območja, kajti na tak način bi radi proslavili 5-letnico obstoja našega okteta.

Zdaj, v mesecu aprilu, bomo gostili ekipo Radia Slovenija, ki bo pri nas posnela javno radijsko oddajo **Koncert iz naših krajev**. Zadnja večja prireditev v kraju pa bo znova Božično-novoletni koncert. Aktivno pa bomo sodelovali tudi pri občinskem prazniku in še na nekaterih drugih večjih prireditvah v občini."

Pogledi na gledališko ustvarjanje v vasi...

Ivan Ogrinc: "Gledališka skupina je za naše društvo izrednega pomena, zato me še posebej veseli, da smo uspeli v zadnjih letih obdržati skupaj mlado igralsko ekipo, ki ima veselje igrati. Rad delam z njimi ob vsakem trenutku, saj se tudi sam lahko iz tega kaj koristnega naučim. Tako kot povsod drugje pa imamo težave tudi pri nas v društvu predvsem zato, ker so mladi čez teden po šolah ali v službah, zato je potrebno veliko koordinacij in dogovorov, da predstavo sploh uspemo postaviti na oder. Ob vsem tem je v skupini potrebno tudi veliko medsebojnega razumevanja, odrekanja. Ne bi pa dajal ocene o letošnji predstavi Vdova Rošlinka, to bolj prepuščam drugim. Moje mnenje je le, da so vse skupaj dobro

Del Doma krajanov v Skorbi v času gradnje, ko so na sosednjem travniku uprizorili tekmovanje koscev. (Arhiv: I. Ogrinca)

Pevcem in gledališki skupini so se kaj hitro po ustanovitvi društva 1996. leta pridružile ljudske pevke, potem so prišle proslave, dvorana se je polnila in ljudje so postajali vse bolj zadovoljni. Po petih letih se marsikaj ponavlja v dobri veri, da se kraj tako kulturno še bolj bogati, kulturno društvo pa dobiva na vse večji veljavi in ugledu. Danes v KD Skorba pravijo, da so uspešni, da želijo v pristni ljubiteljski kulturni dejavnosti še marsikaj predstaviti in pokazati, uspešnost pa nizajo z nastopi in številnimi okoliškimi gostovanji.

pripravili. Imamo nekaj dobrih igralcev, verjamem pa, da bomo z leti pridobili še kakega, ki ga tako ljubiteljsko delo veseli. Z malo dobre volje in truda bomo tudi delo gledališke skupine "vlekli" naprej, v to verjamem."

"Na prireditve k nam prihajajo tudi občani iz drugih vasi naše občine"

Kako na kulturo v domačem kraju gledajo domačini? Sodeč po zmeraj polni dvorani vaškega doma, po veselih in zadovoljnih obrazih obiskovalcev je že mogoče reči, da so ljudje tod ljubitelji prav vsega, kar se skriva v besedici kultura, ljubiteljsko kulturno dogajanje.

Ivan Ogrinc: "Drži, da se dvorana velikokrat napolni, še posebej v zimskih mesecih, ko prirejamo gledališke igre. Domače premiere so zmeraj izredno dobro obiskane, zato

Moški oktet KD Skorba

(Foto: S. Brodnjak)

moramo vedno pripraviti več ponovitev. Veseli me podatek, da je precej ljudi iz Hajdoš in tudi drugih vasi naše občine navezanih na naš kraj, da radi prihajajo na prireditve v Skorbo. Polna dvorana in zadovoljni obiskovalci, to je zmeraj in ob vsaki prireditvi najpomembnejše za organizatorja. V Skorbi smo zaenkrat zadovoljni in naj tako ostane tudi v prihodnje, potem bo naš dobri namen tudi dosežen."

Domačini o vas, gospod Ogrinc, povedo, da ste duša vsega kulturnega dogajanja na vasi, in to že dolgo vrsto let. Verjamem, da mnogi to znova in znova povedo s ponosom, kajti brez vas in vaše "kulturne" zagnanosti bi društveno življenje v tem kraju ne bilo to, kar je danes. Vem, da se sami ne želite hvaliti, prav gotovo pa ste ponosni, da vam z domačini uspeva kulturo držati pokonci in vsako leto znova bogatiti kulturno dogajanje. Kako kaj gledate na vse to?

Ivan Ogrinc: "Res se ne želim hvaliti. O tem naj sodijo in presodijo drugi, ki vidijo in vedo, kaj delamo in kako uspešni smo sploh pri tem. Trudim se vsa ta leta, da bi bilo v Skorbi čim več dobrega kulturnega delovanja. Želel bi si, da bi tudi mlade pevce v prihodnje pritegnili v skupino moškega okteta. Ko pa vidim, da smo uspešni iz leta v leto, verjamem, da mi dobra volja za delo ne bo pošla. V ljubiteljski kulturi sem že okrog 52 let, pol stoletja sem tudi član kidričevskega Pihalnega orkestra Talum, rad imam kulturo in zdaj ko sem v pokoju, mi za kulturno udejstvovanje ostaja še več prostega časa.

Lepo je videti, da je neka prireditev uspela, da ljudje iz dvorane odhajajo zadovoljni. Upam, da mi bo še naprej služilo zdravje, da bomo kulturo lahko gojili še za naše zanamce. Veliko želja imam v okviru društva, predvsem, da bi vse skupaj ohranili in tudi z leti kaj izboljšali. Majhne spremembe so zmeraj dobre. Izrednega pomena je, da nam gredo ljudje na roko, da prihajajo na prireditve in nam prisluhnejo, pa še posebej, da so si vsi člani v društvu dobri, da si pomagajo in se razumejo med seboj. Potrudil se bom tudi osebno, da bomo vse skupaj dobro "tiščali" naprej, da bomo kulturo v vasi bogatili in hkrati ohranjali v

najboljši možni luči, tako kot znamo to v Skorbi že nekaj desetletij."

Velika dvorana Domu krajanov v Skorbi je središče kulturnega dogajanja, od tam prihajajo lepe ljudske pesnitve, vsečne slovenske pesmi, šaljive dramske igre...

Ivan Ogrinc: "Osnovni pogoj za kulturno delovanje je prostor v kraju. V letu 1982 smo dogradili Dom krajanov, že takoj naslednje leto pa sem si na vso moč prizadeval, da smo ustanovili gledališko skupino. Delali smo skupaj 10 let, potem bolj računali na mlade, češ da bodo vse skupaj prevzeli, pa ni šlo tako lahko. Zdaj smo starejši še zmeraj zraven in učimo se drug od drugega."

Skorba, kraj druženja in srečevanja mnogih občanov

Povedali so mi, da Doma krajanov v Skorbi verjetno ne bi bilo, da niste bili vi tisti, ki ste včasih tudi trmasto vztrajali, ko so drugi že metali puško v koruzo.

"Ko so po vaseh naše sedanje nove občine ustanovljali gasilska društva in posledično gradili gasilske domove, smo se v Skorbi odločili drugače. Zgradili si bomo skupen prostor, kjer se bomo družili ali povabili nekoga, ki bi v tem prostoru pokazal ali priredil kaj pametnega in koristnega. 16. 1. 1979 smo se na zboru vaščanov odločili, da bomo gradili zgradbo, ki jo bomo imenovali Dom krajanov."

Imenovani ste bili za predsednika gradbenega odbora, zato prav gotovo dobro pomnite dogodke pri gradnji?

"Pomnim, marsikaj pa je ohranjeno tudi v pisni in foto kroniki, ki sem jo vseskozi vodil. Želel sem namreč, da bi se preko te "knjige" starejši vaščani, ki so v gradnjo doma vložili veliko ur prostovoljnega dela, spomnili teh časov. Mlajšim pa, ki so se rodili po letu 1979, sem hotel posredovati naše spomine s pričakovanjem, da bodo za Dom krajanov lepo skrbeli, z njim živeli in ga uporabljali za druženje vaščanov naše vasi z drugimi v sosesčini tudi takrat, ko nas, graditeljev, ne bo več med živimi."

Bi za bralce Hajdinčana na kratko obudili spomin na leta gradnje?

"Dokumentacijo za gradnjo doma smo urejali v letu 1979 in 1980. Februarja 1980 smo podirali les, ki so nam ga poklonili lastniki gozdov. Parcele, kjer stoji dom, so bile zelo male, od 80 do 90 m². Njihovi lastniki so jih podarili za gradnjo, 6 arov zemlje pa smo po ugodni ceni dokupili. V letu 1980 smo do novembra "spravili dom pod streho", kot rečemo. V naslednjem letu smo opravili groba notranja dela (predelne stene in ometi), več pa zaradi denarne stiske nismo uspeli. Leta 1982 smo naš Dom 8. avgusta ob prazniku občine Ptuj in Krajevne skupnosti Hajdina svečano predali svojemu namenu. Ker smo takrat plačevali krajevni samoprispevek, je denar redno pritekal. Dogovor med vami je bil, da se mora 80% samoprispevka vrniti v vsako vas. Ker so v KS sklenili, da je v tem letu prednostna naloga gradnja našega doma, je tako tudi potekalo financiranje. Res je, da so bili poplačani vsi računi in da so v drugih vaseh bile večje investicije preložene v naslednje leto, ni pa res, kot so nam očitali nekateri iz drugih vasi, da je njihov samoprispevek "šel za naš dom". Vsa sredstva smo z našim samoprispevkom vrnili vsem do marca naslednjega leta po otvoritvi doma, ko v Skorbo nismo nič financirali.

O tem, kako smo skupno gradili dom, vedo povedati mnogi naši vaščani. Zgradba, dolga 28 in široka 12 m, je zrasla s pomočjo pridnih rok številnih domačinov. Pri delu je sodelovalo 212 različnih delavcev. Skupaj je bilo opravljenih 12.820 prostovoljnih delovnih ur, 207 brezplačnih traktorskih prevozov, 7.580 prevoženih km z osebnimi vozili. Vaške gospodinje so velikokrat poskrbele za hrano in pijačo in še marsikaj je bilo potrebno storiti, da je dom takšen, kot je danes, lep in primeren za vse priložnosti, od gledaliških predstav, proslav, gostij do veselice.

V arhivu je shranjenih mnogo dokumentov o gradnji. Vsak, ki je pri delu pomagal, je vpisan na svojem kar-

Skorbovske ljudske pevke so na martinovanju zapele v novih oblačilih. (Foto: S. Brodnjak)

tončku, kaj je delal, kdaj in koliko ur. Ti podatki bodo zanimivi šele takrat, ko te generacije, ki je dom gradila, ne bo več. Ogromno doživetij bi človek lahko opisal iz tega časa. Bilo je lepo, ko smo bili složni in enotni, bili pa so tudi težki trenutki, ki se jih še danes velikokrat spomnim. Mnogo volje in zagnanosti je bilo treba...

Danes je Dom krajanov po zakonskih določilih last Občine Hajdina, ki ga je dala v upravljanje Vaški skupnosti oz. Vaškemu odboru Skorba. Jeseni leta 1999 je bilo s strani lastnika urejeno kompletno centralno ogrevanje doma in slačilnice Športnega društva Skorba. Naš dom je sedaj star 20 let, zato so z njim tudi večji stroški vzdrževanja, ki jih pokrivamo v glavnem iz prihodkov od gostij in raznih obletnic, ki se jih vsako leto nabere od 45 do 58."

V Domu krajanov je na voljo vsa potrebna oprema, ki jo potrebuje organizator kakršnekoli prireditve in je proti plačilu sprejemljive najemnine na voljo vsem, ki bi želeli v njem karkoli organizirati.

Tatjana Mohorko

Gledališka skupina KD Skorba se predstavi z veseloigro *Vdova Rošlinka*

Ljubiteljska gledališka skupina Kulturnega društva Skorba tudi v sezoni 2000/2001 ni ostala križem rok, temveč je že jeseni začela s pripravami na odsko postavitev novega gledališkega dela. Njihova odločitev letos znova za veseloigro, in sicer za igro v treh dejanjih *Vdova Rošlinka* avtorja Cvetka Golarja, ki je nam morda bolj malo znana, nazorno prikazuje življenje in vsakdanji utrip preprostih podeželskih ljudi. Veseloigra je tako kot že nekaj zadnjih let dodobra navdušila občinstvo; najprej na premierni uprizoritvi, potem pa še na ponovitvah in gostovanjih. V predstavi *Vdova Rošlinka* tako ponovno spoznavamo zagnano mlado gledališko skupino in domačega režiserja Silva Vučaka.

Gledališko ustvarjanje v Skorbi z leti že postaja tradicija, odločilno pa je bilo leto 1983, ko so prvič bolj organizirano poskrbeli za igranje na domačem odru. Vseskozi se gledališčniki odločajo za vesele in komične predstave, kajti kot so zapisali v gledališki list, se jim zdi, da ljudem manjka prav takšnih predstav, ob katerih se lahko nasmejijo in zabavajo. V sedanji gledališki sestavi igrajo pretežno mladi igralci, ki izkušnje na odru šele pridobivajo, zato v KD Skorba nanje lahko računajo tudi v prihodnosti. Ob mladih iz Skorbe, ki jih nekaj zadnjih let srečujemo na odru, sodelujejo še mladi igralci iz naselij Hajdina, Hajdoše in Kungota, mnogo koristnih nasvetov in odskih izkušenj pa jim daje režiser **Silvo Vučak**, nekdanj sam uspešen in zagnan ljubiteljski gledališki igralec. Po letošnji premierni uprizoritvi *Vdove Rošlinke* je bil zadovoljen, saj je šlo vse "po maslu", njegova ekipa pa je dobro zaigrala in tudi dodobra nasmejala občinstvo v prepolni dvorani vaškega doma v Skorbi.

Igra smeši, zabava in navduši gledalce

Gledališka igra *Vdova Rošlinka* je preprosto spisano dramsko delo s preprostim jezikom in lahkotno vsebino. Deluje precej zabavno in veselo, kar še bolj pritegne pozornost malih in malo večjih gledalcev. V *Vdovi Rošlinki* znova srečamo glavno igralko **Darjo Trafela** - njej oder precej dobro leži in tega ni moč spregledati - ob njej spoznamo še mlada uigrana igralca **Andrejo Mirkovič** in **Boštjana Zelenka**, pa tudi vedno nasmejanega **Janka Turnška**, ki nas znova pozdravi v še eni prav posebni vlogi zabavljaja Balantača. Tudi vsi ostali v predstavi si zaslužijo pohvalo, da je igra takšna, kot jo lahko skoraj dve uri

spremljamo na odru. Dogajanje v igri je ves čas zapleteno, kajti *Vdova Rošlinka*, rečejo ji kar mati Rošlinka, izgubi moža. Ker pa je še vedno "dovolj" mlada, tudi rada pogleda za moškimi. Na domači "grunt" si želi pripeljati sposobnega, postavnega moškega, vendar takih v okolici ne najde. Le sosedov Janez bi bil tapravi zanjo, vendar se ta že prej prav dobro zagledal v Rošlinkino hčerko Manico, zato se zgodba vedno bolj zapleta. Ženitovanjski posrednik na vasi Balantač ima z Rošlinko polne roke dela. Ženinov se pri hiši oglasi kar nekaj, vendar za Rošlinko med njimi ni prav nobenega primernege. Na koncu predstave se zgodba po pričakovanju seveda srečno konča. Vsak si jo lahko razlaga po svoje, najvažnejše pa je, da so vsi zadovoljni: igralci in gledalci, ki bodo v Skorbo prav gotovo še prišli.

Tatjana Mohorko

Vdova Rošlinka

(Foto: T. M.)

IGRALCI IN SODELAVCI V PREDSTAVI

V *Vdovi Rošlinki* so zaigrali: Darja Trafela, Andreja Mirkovič, Tanja Furek, Boštjan Zelenko, Janko Turnšek, Damjan Ogrizek, Drago Brumec, Uroš Krajnc, Izlok Ogrizek in Emil Ogrizek. Režiser je Silvo Vučak, šepetalka Bojana Zega, maskerka Suzana Koštomaj, ostali sodelavci v predstavi pa Ivan Ogrinc (predsednik KD Skorba), Danilo Leļjak in Dragica Kozel.

Nogometni klub Skorba

Nogomet ima v Skorbi dolgoletno tradicijo; kot njegov uradni začetek pa bi lahko zapisali jesen 1970. leta. Tedaj se je na pobudo nekaterih zagnanih "Skorbčanov", ki so nastopali za okoliške klube, zlasti za Hajdino, ustanovila nogometna sekcija Skorba. Ta je tako organizirana nato delovala vse do leta 1976, ko so se po vaseh ustanovili posamezni športni aktivni, ki so bili združeni v TVD Partizan Hajdina. Kasneje so se ti aktivni preoblikovali v samostojna športna društva, ki pa seveda obstajajo še danes.

Članska ekipa NK Skorba, kot jo lahko vidite na klubskem koledarju za novo tisočletje.

Moj oče, ki je bil tudi eden izmed pobudnikov ustanovitve kluba, mi večkrat z veseljem pripoveduje o samem dogajanju v klubu v tistem času. Prvi predsednik kluba je bil tako Janko Leljak, do današnjih dni pa so se zvrstili še Franc Mertelj, Stanko Gašljevič, Janez Pulko, Franc Zemljarič, Martin Vogrinec, Martin Turnšek, Ignac Kozel, Franc Zupanič, Danilo Polajžer, Ivo Vogrinec. Sekretarska dela je skozi vsa ta obdobja zelo vestno opravljal Ignac Kozel. Zanimivo je dejstvo, kako so v tistih časih volili predsednika nogometnega kluba. Volitve niso potekale po sodobnih načinih, kot so dvigi rok oz. večina glasov za kandidata, ampak je bil izvoljen tisti kandidat, ki je na teh skupščinah oz. občnih zborih pač dobil največji aplavz prisotnih. Vse to priča o dejstvu, da je bil nogomet tedaj zelo priljubljena športna dejavnost na vasi, lahko bi celo rekli, da so ljudje živeli za ta "skorbovski" nogomet.

Vrhunec oz. največji uspeh je nogometni klub v vsej svoji zgodovini dosegel konec 70-ih in v začetku 80-ih let prejšnjega stoletja, ko je za klub nastopala t.i. "zlata generacija" skorbovskih nogometašev, to pa so bili: Leopold Valh, Anton Horvat, Martin Vogrinec, Martin Šlamberger, Ivo Vogrinec, Emin Muratovič, Alojz Korenjak, Anton Horvat, Marjan Plajnšek, Igor Podkrižnik, Danilo Polajžer, Vlado Zupanič, Zdravko Železinger, Ivo Klarič, Franc Mohorko in drugi. Ta generacija je namreč v sezoni 1980/81 MNZ Ptuj osvojila prvo mesto in se po zmagi nad ekipo Slivnice uvrstila na polfinalni turnir za prvaka Slovenije v Zagorju. Tam je ekipa prikazala dobro in všečno igro, vendar se na finalni turnir ni uvrstila, kljub mnogim priložnostim na posameznih tekmah proti ekipama Ere iz Velenja in Proletarca.

ohranitev le-te pa bo zelo pomembno skrbno in redno vzdrževanje v prihodnje. Članska ekipa Skorbe zopet nastopa v 1. ligi MNZ Ptuj, potem ko je zaradi izgube starega nogometnega igrišča in pomanjkanja interesa vasi morala izstopiti iz le-te. Po dvoletnem premoru se je ekipa formirala na novo, v njej pa nastopajo predvsem igralci iz Skorbe, ki so se pred tem "potikali" po okoliških klubih.

V klubu sta organizirani še dve dodatni selekciji – kade-ti in cicibani. Še posebej smo lahko ponosni na selekcijo cicibanov, to je otrok, starih od 8 do 10 let, ki večinoma prihajajo prav iz Skorbe, vanjo pa so vključeni še otroci z Brega in s Ptuja. Vsi so zelo pridni, saj dokaj redno obiskujejo treninge, ki so organizirani dvakrat tedensko, na njih pa se predvsem privajajo na nogometno igro, učijo se osnov teka, udarcev in ostalih tehničnih elementov. Izkoriščam priložnost in vljudo vabim starše oz. otroke iz celotne občine, da se vključijo v to nogometno šolo, ki je na celotnem področju občine Hajdina organizirana žal zaenkrat le v našem klubu. Seveda pa ne sme biti v takšni šoli v ospredju rezultat ekipe, ampak vzgoja in učenje igralcev predvsem v oblikovanje pozitivne osebnosti, ki bo vsekakor koristila njihovem nadaljnjemu osebnostnemu razvoju.

Organizacijsko je klub urejen na dokaj solidnem nivoju, članske tekme, ki so največkrat ob nedeljskih dopoldnevih, so ob pomoči nekaterih naših zvestih vaščanov – navijačev, organizirane brezhibno. Tudi letošnji občni zbor, ki je bil med drugim tudi volilni, je bil nekaj posebnega, saj je bil v celoti "voden" preko računalnika, opremljen z nekaterimi zvočnimi efekti in projiciran na steno (računalničarji bi temu rekli "multimedijska predstavitev"). Odzivi na takšno predstavitev so bili seveda zelo pozitivni, zato ni izključeno, da se bodo takšne stvari še večkrat pojavljale ob podobnih priložnostih. Potrebna je le dobra volja mladih avtorjev.

Tako, na kratko sem opisal dogajanje v samem klubu, ki je preživel že veliko obdobjev, v katerih so bili prisotni tako lepi kot tudi slabi trenutki. Le upamo lahko, da bo NK v takšni obliki, na tem prostoru, prisoten še kar nekaj časa. Nogometa namreč ne igramo le zaradi rezultata po 90. minutah igre, ampak so na tekmah največkrat pomembnejši še drugi dejavniki, to pa so predvsem medsebojno druženje igralcev, navijačev in ostalih, ki so nekako povezani s tem športom. Nogomet mora namreč ljudi po posameznih vaseh čimbolj združevati in ne obratno.

Sekretar NK Skorba
Sandi Mertelj

30

In kakšno je dogajanje v klubu danes?

Vsekakor je potrebno poudariti izgradnjo novega nogometnega igrišča na lokaciji ob Domu krajanov, kar je velika pridobitev zdajšnje generacije nogometašev. Travnata površina je ena lepših na področju MNZ Ptuj, za

Mladi nogometaši NK Skorba – kadeti in cicibani

Dedki in babice so jim povedali

Ob potepu na hajdinski šoli smo se v knjižnici srečali skoraj z vsemi osnovnošolci, ki izvirajo iz Skorbe. Manjkala je le Tamara Korošec, ki je bila na tekmovanju iz zgodovine. Nekaj med njimi jih je prislunilo moji prošnjari in pobrskalo po spominih svojih babic in dedkov, ki jih z veseljem objavljamo. Hkrati pa ob tej priložnosti vabimo tudi učence iz vasi, ki so že bile na vrsti v Hajdinčanu, da na podoben način izbrskajo čimveč zanimivih informacij od tistih, ki so preživeli že dolgo življenjsko pot.

Preživljanje prostega časa nekoč in danes

Babica mi je pripovedovala, kako so živeli nekoč. Ko se je rodila moja mamica, še niso poznali pralnih strojev in pampers plenice. Zato je babica prala v čisti vodi, Studenčnici, ki je tekla pod našim bregom. Moj dedi je bil ribič in veliko svojega časa je preživel ob vodi. Nalovil je mnogo zdravih in okusnih rib. Mamica pa je najraje preživljala prosti čas s svojo prijateljico Verico. V najlepšem spominu ji je ostala paša na gmajni. Na paši sta si krajšali čas s pogovori in igrami. Radi sta lovili kobilice in jih zapirali v terarij. Mamica mi je pripovedovala, da so jima kobilice velikokrat poginile, saj je to bilo mučenje živali. Med poletnimi počitnicami pa se je hodila mamica kopat v reko Dravo, ki je takrat bila še čista. Ko pa so odkrili izvir tople vode v sedanjih ptujskih toplicah, si je moja prababica hodila zdraviti noge v zdravilno vodo. Mamica si je znala tudi sama prisluziti denar. Na hajdinski gmajni so otroci nabirali polže in jih prodajali. Obirala je tudi hmelj v Slovenji vasi. Ko pa je hodila v srednjo šolo, si je služila denar v ptujskih toplicah.

Zdaj pa vam bom opisal, kako mi otroci danes preživljamo prosti čas. Moji hobiji so: igranje nogometa, košarke, računalnika in poslušanje glasbe. V naši vasi je za rekreacijo na srečo dobro poskrbljeno. Imamo igrišče za tenis, košarko in za nogomet. Nogometaše trenira Sandi Mertelj. Pozimi smučamo in drsamo na igrišču za golf. Z družino pa se ob nedeljah sprehajamo v gozdčku ob vodovodu.

Veliko prostega časa porabim za igranje iger na računalniku. Želim si čimveč surfati po internetu in si tako pridobivati nova znanja, vendar mamica pravi, da so impulzi še predragi. Zato upam, da se bomo čimprej priklopili na internet preko kablanske televizije.

Za zdravje je velikega pomena gibanje na svežem zraku, predvsem za nas otroke. Vesel sem, da me moji starši k temu spodbujajo.

Jernej Šori, 5.r

Skorba nekoč

Kot vse druge vasi se je tudi naša vas Skorba ukvarjala s številnimi panogami, ki so zaradi tehnološkega napredka začele počasi propadati. Večina ljudi se je preživljala s kmetijstvom. Ljudje so večinoma pridelovali krompir in žitarice. Ker kmetje niso mogli vsega pridelka spraviti sami, so jim pri delu pomagali ljudje, ki so za vračilo dobili del pridelka. V Skorbi je bil tudi mlin, v katerega so ljudje vozili in nosili pšenico za moko. Mlin pa je začel propadati zaradi tega, ker je bil zgrajen nov. V Skorbi je bila tudi kovačnica, v katero je veliko ljudi nosilo kovat železo tako iz naše kot iz drugih vasi. Včasih je bilo v Skorbi razširjeno tudi pletenje košar - "korp". Iz

Učenci OŠ Hajdina, ki so doma iz Skorbe. (Foto: S. B.)

te obrti izvira tudi ime Skorba, čeprav se je potem ta obrt prenesla v Hajdoše.

To je bilo le nekaj preteklih značilnosti Skorbe, če pa bi se še dalje poglabljali v njeno preteklost, bi našli še več zanimivosti.

Polonca in Izidor Zupanič, 8. in 3.r

V Skorbi nekoč

V Skorbi je bilo nekoč čisto drugače, kot je danes. To se vidi predvsem na vasi. Po večerih so se zbirali fantje s svojimi dekleti. Fantje so objeli dekleta in peli vesele, poskočne pesmi in "juckali".

V času poroke je bilo zelo živahno na vasi, saj so konji vlekli koleselj, na katerem sta bila ženin in neveta s kočijazem. Danes je vse to že pozabljeno. Po mnenju ge. Katarine Turnšek je življenje v Skorbi lažje, kot takrat, ko je bilo vsak dan dosti ročnega dela na polju in na vrtovih. Glavno orodje je bilo: motika, grablje in vile. Ena osnovnih del je bila košnja. Moški so spredaj kosili z ročno koso, ženske pa so zadaj "razmetavale" pokošeno travo, da ni na kupu splelna. Ob določnem času je gospodinja prinesla malico. Najpogosteje je bilo to: sadje, kruh, zraven jabolka pa še jabolčna pijača

"tukla". Tudi "kožuhanje" ali ličkanje koruze je bilo vsako leto na vrsti. Sosed je pomagal sosedu pri kmečkih opravilih. Ob ličkanju se je razvila ljudska pesem, ki jo v Skorbi ohranjajo ljudske pevke KD Skorba. Pa tudi smeha ni nikoli zmanjkalo. Ličkali so predvsem na skednju. Po končanem delu pa je sledila pojedina. Živino so imeli pri vsaki hiši. Krave so bile "osnovne" živali, kot je v mestu cesta. V času "fureža" ali kolin je bilo tako kot danes. Še danes naše babice in priletni ljudje varijo svinjsko mast v alfi in tudi v kotlu.

Baje so se včasih ljudje malo več obiskovali kot danes. Vsaka hiša - družina je imela svoj domači vzdevek: Štorovi, Marinini, Raušovi, Golobovi, Juretvi, Korenovi, Pernekvi, Miminvi, Lojzctvi, Šičovi, Žumrovi, Tončctvi, Kaučovi, Kumečvi, Blažovi, Tinčctvi, Žefronovi, Vnukovi, Šajbarvi, Jančičvi, Vrbonovi in ostali.

Pri Raušovich oziroma Megličevih so obvezno pekli kruh v petek, saj je takrat morala biti postna jed. Pred tem so običajno pekli tudi gibanico, saj je peč ostala po peki gibanice še dovolj topla za kruh. Kruh in gibanica, pečena v krušni peči, sta zadoščala za en teden. Kvas so gospodinje postavile že prejšnji večer. Kruh so mesili v lesenih nečkah, vzhajal pa je v lesenih "krničkah". Ko je bil kruh vzhajal, so ga z lesnim loparjem dali v že prej pripravljeno krušno peč. Naenkrat so se lahko pekli trije do štirje kolači kruha. Na tak način še danes peče kruh ga. Dragica Meglič.

Zraven kruha so se pekle tudi druge dobrote, kot so pletenke, to je bilo ob porokah ali gostijah namesto tort in so jih okrasili z zelenjem in rožicami, narejenimi iz prešanega papirja.

Iz pripovedovanja spoznavam, da življenje pred leti tudi ni bilo tako slabo, kot sem si mislila.

Ina Purg, 5.r

Dedek mi je pripovedoval o obrtnikih v vasi Skorba

Nekoč so bili v Skorbi kovač, sodar, kolar, usnjar, čevljar in mlinar.

Mlinar je imel mlin. V ta mlin so kmetje vozili zrnje. Mlinar ga je zmlel v ostro moko in moko za beli kruh. Ta mlin je poganjal potok Studenčnica. V potoku so ljudje včasih napajali živino. Preko potoka sta dva mostova. Prvi je pri mlinu, drugi pa sredi vasi v Gadu. V Gadu so gospodinje včasih prale perilo. Sosedje od moje babice imajo na dvorišču velik križ. K temu križu prinesemo vsako leto veliko-nočne jedi. V Skorbi je tudi stara gostilna Koštomaj.

Peter Pernat, 2.r

Dva Jožefa, dva soseda, dva kovača, eden nekoč, drugi danes

O dveh kovačih v naši vasi razmišljam, ki sta živela vsak v svojem času, bila nekaj let dobra soseda, potem pa je mladega zvalil svet in uredil si je življenje v sosesčini. Ko ima za seboj že sedem križev, se mlajši spominja svojega popotovanja skozi čas, o starem mojstru pa sva spregovorili z njegovo hčerko.

Jožef Kac, podkovski in vozni kovač

*Poslušam kovača,
kladivo obrača,
ko tolče se krega,
da daleč odmeva.
Bunkati, bunkati,
noč in pa dan...*

Tako se glasi stara kovaška pesem in tako je 45 let v Skorbi odmevalo kladivo podkovskega mojstra in voznega kovača Jožefa Kaca, (po rodu je izhajal iz Sp. Hajdine in sta si z ženo, Črepinkovo Marijo ustvarila dom v Skorbi). Ker takrat še ni bilo nočnega avtomobilskega hrupa, so se okoliški kmetje zjutraj zbuvali ob udarjanju njegovega kladiva.

Mojster Jožef Kac (na levi) pred domačijo, na pročelju pa napisna tabla, ki je opozarjala na kovaško obrt pri hiši.

Pravili so, da ne potrebujejo ure, ker jih budi kovač. Njegov delovnik je bil poleti od 5. zjutraj do 20. zvečer, pozimi pa od 7. do 17. ure.

“Kadar je bila ajdova setev, ponavadi jo je spremljala suša, se je njegov delovnik začel že ob štirih zjutraj in je trajal do 22. ure zvečer”, se spominja njegova hči Angela Železinger in nadaljuje: “Skoval je ogromno pluznih želez, da so kmetje lahko orali. Pa tudi konje so prignali v ranih jutranjih urah, ker potem so jih v vročini že napadale muhe ter obadi in niso mogli mirovati, da bi jih kovač lahko podkoval.”

Mojster Kac je opravil državno podkovsko šolo in se s tem usposobil tudi za zdravljenje konjskih kopit. Nekoč so bile ceste makadamske, zato je bilo potrebno tudi v zimskem času podkovati konje, da so kmetje lahko vozili gramoz, s katerim so popravljali ceste. Zanimivo je, da so obstojale tudi posebne podkve za krave. Vedno je bilo dovolj dela, ki pa je bilo ob ročnem delu, zelo težaško in naporno. Pri mojstru Jožefu Kacu se je izučilo 22 vajencev, ki so bili vsi pridni delavci in dobri kovači. Če ni bilo na voljo vajenca ali pomočnika, so priskočile na pomoč žena in katera izmed treh hčera, Katica, Micika ali Angela.

Angela Železinger: “Kmet, kolar in kovač so bili tesno povezani med seboj. Vozovi in ostalo orodje je bilo v glavnem leseno, zato ga je bilo potrebno okovati. Najtežje

je bilo obuti leseno kolo za voz. Pri potoku so zakurili kres. Obročje ali šine so ogrevali v ognju in ko so bili dovolj vroči, so jih nategnili na lesena kolesa. Takoj za tem so jih potočili v potok, da so se ohladila. Ogenj, meh in nakovalo ali ampus, so bili glavno kovačevo orodje. Seveda je imel oče še velik kup kladiv vseh velikosti, klešč in raznih pripomočkov.”

V Kacovo kovačnico so prihajali vaški možje tudi takrat, ko niso imeli potrebe po kovaški uslugi. Posebno zanimivo je bilo ob nedeljah in še posebej v zimskem času. Ko so opravili pri živini, so se zbrali pri kovaču, saj takrat še ni bilo elektrike, radia, TV, pa tudi časopisi so bili le pri redkih hišah. Med njimi je bil kovač, ki je bil v Skorbi menda edini naročen na tednik Gospodar in so tedenske novice lahko izvedeli pri njem.

Do kje je segal glas Kacovega kladiva?

“Njegov delokrog je bil razširjen na Skorbo, Hajdoše, Slovenjo vas, Zlatoličje, Gerečjo vas, Kungoto, Sp. in delno Zg. Hajdino; prihajali so tudi kmetje iz Haloz, od Majšperka do Leskovca. Vsi pa so s seboj prinašali novice iz svojih vasi.”

S prihodom traktorja se je vse skupaj zelo spremenilo. Vsak dan manj je bilo konjev, pa tudi lesenega orodja in vozov. Nadomestil ga je gumi voz. Vedno manj je bilo dela za kolarja in kovača, pa tudi mojster Kac se je postaral, moči so pešale, a kljub boleznim je še izostril kakšno traktorsko pluzno železo ali kaj malega popravil. Konjev, njegove velike ljubezni pa ni bilo več, da bi ji podkoval, kar je bilo njegovo najljubše opravilo.

Tu bi se prva zgodba lahko končala, a jo bom nekoliko razširila še s pogovorom s kovačevo najmlajšo hčerko Angelo, s katero sva obudile spomine na čase, ko je bil vaški potok, Studenčnica, še poln življenja.

Jože Rozman si je vse stroje izdelal sam

Drugi vaški kovač, ki pa ustvarja še danes, saj je 11. februarja letos dopolnil čilih 70 let, je Jože Rozman, ki je o sebi takole pripovedoval: “Kovaštva sem se izučil na Hajdini, pri mojstru Zeleniku, nato pa sem se po končani triletni šoli za 10 let zaposlil v Kidričevem kot monter, ob tem pa sem se usposobil še za poklic ključavničarja.”

Nemirna žilica ga je zvelkla v tujino, v Švico, in v Zürichu se je prvič srečal z umetnim kovaštvom, ki ga je popolnoma zasvojilo. Iskal je še dodatni vir zasluzka in ob popoldnevih delal pri zelo iskanem podjetju. Tam so mu za vedno vcepili v zavest, da si mora vsak dober mojster vsa orodja in priprave

V kovačnici mojstra Jožeta je vse na svojem mestu.

Bo spet kdaj tako?

"Pod vasjo je tekel potok Studenčnica, izpod obrežja pa je izvirala voda in bilo je polno večjih in manjših izvirov. Tam so si vaščani napravili studence, kamor so hodili po vodo, živino pa so napajali v potoku. Šele pozneje so si pričeli graditi lastne studence na dvoriščih. Pitno vodo pa so še vedno nosili iz izvirov, ker je bila to čista in mrzla studenčnica.

Ob potoku so se k nebu dvigale vilke jelše, na eni strani je rasla trstika – "šar", v kateri so domovale razne potočne živali. Vodne kure ali "podurkiči" so se včasih s svojo družino prikazale iz trstičja in skupaj z domačimi racami plavale po vodi in se veselo potapljale. Tu in tam se je pojavila tudi kakšna belouška, ki je glavo držala nad vodo, telo pa se je zvijalo v vodi. "Kača, kača!" so kričali otroci in se razbežali. Na trstiko so sedali kačji pastirji, raznobarvni metulji so poplesavali naokrog. V potoku je živelo več vrst rib, zelo cenjene so bile postrvi. Na drugi strani potoka je bilo manjše močvirje, kjer so kraljevale žabe. Čez Studenčnico so do tja vodile ozke brvi.

V šaru so cvetele rumene vodne lilije. Vse polno pa je bilo kalužnic. Na obrežju so cvetele potočnice in marjetice.

Otroci takrat nismo poznali plastičnih igrač, zato smo se igrali v naravi in z naravo. Ob potoku smo si gradili hišice iz jelševih vej, ob njih smo s šibja ogradili vrtičke in zasadili cvetje. Iz blata smo pekli potičke in mesili kruh. Dečki so postavljali mlinčke in spuščali papirnate ladjice po vodi. V poletnih mesecih pa smo se kopali v potoku. "Pri mlinu, pod Žumrovimi, v Gadu, pod Blažovimi in Pintarvimi", so bila vaška "kopališča". Pod Pintarvimi so se lahko kopali samo starejši, ker je bila tam voda precej globoka.

Če je bil mlinar dobre volje, je nam, otrokom, posodil ladjo, s katero smo se vozili gor in dol po potoku.

Ob večerih si lahko poslušal brezplačni žabji koncert, ki te je zazibal v sladke sanje...

Vse to se je z gradnjo HE Zlatoličje žal končalo. Izviri so začeli usihati, nivo vode v potoku je bil iz dneva v dan nižji, dokler ni presahnil. Življenje v in ob potoku je izumrlo. Ostalo je le izsušeno blato. Le ob kakšnem večjem deževju je še nastala kakšna mlaka.

Lani so izkopali jarek. Po njem se pretaka nizka, za enkrat umazana voda. Potočne živali in rastline se še niso vrnile, pa tudi čiste in mrzle pitne Studenčnice ne bo verjetno nikoli več," je svojo pripoved zaključila kovačeva hči Angela.

narediti sam. Precej časa sva porabila, da sva si ogledala in preizkusila delovanje vseh naprav, ki so našle mesto v njegovi moderni kovačnici.

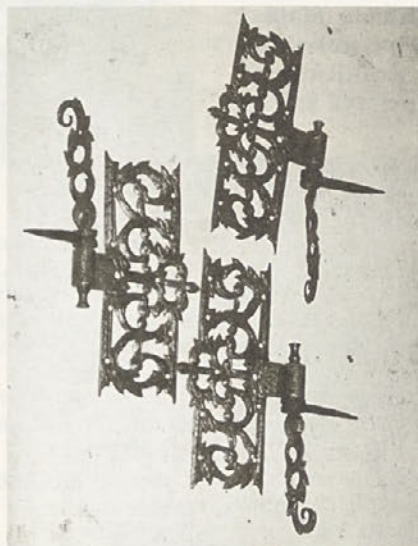
Jožeta Rozmana so pred časom odkrili strokovnjaki – restavratorji Zavoda za spomeniško varstvo v Mariboru in v navezi z Viktorjem Gojkovičem, hajdinskim akademskim kiparjem, vračata nekdanjo podobo mnogim kulturnim spomenikom.

"Če bi bil še enkrat mlad, bi se posvetil konzervaciji umetno kovanih predmetov iz železa. Oblikovanje in preoblikovanje kovine, to je nekaj neverjetnega, je poseben užitek. Sam si, nihče te ne moti, glavno je, da je tako narejeno, kot izgleda original. Tako je bilo tudi v starih časih. Nekoč so bili boljši mojstri kot danes, ko številna ročna dela že zelo dobro nadomesti tehnika".

Kako se lotite izdelave nekega starinskega predmeta?

"Najprej si moram predmet temeljito ogledati in preudariti, kako je bil narejen, nato moram preskrbeti ustrezno pločevino, ki jo segrejem, da jo lahko obdelujem. Prednji del je samo dekorativni. S flumastrom zarišem vzorec; označeno pločevino vstavim v

poseben stroj, jo obračam in potem začnem izsekavati. Izdelal sem si posebno napravo za izsekavanje pločevine in to na podlagi pripomočka, ki sem ga videl v Tehničnem muzeju v Münchnu. Sedaj mi že dolga leta dobro služi. Izsekane so odprtine, ki v originalu ne smejo biti navrtane, ampak ročno prebite. To je zahteva

Za enega od treh izdelkov na posnetku je potrebno dobrih 25 ur potrpežljivega dela

Mojstrova družina takrat, ko ni bilo treba delati v kovačnici

Čez precej globoko Studenčnico je vodilo več brvi. Skoraj vsaka hiša, ki je imela travnike onstran potoka, je imela svoj "mostiček" do tja. Na posnetku vidimo na brvi enega prvih vaških izobražencev, Frančka Ogrinca, dolgoletnega ravnatelja OŠ Destrnik, ki se je rad vračal v rojstvo vas in se tudi pogosto sprehodil ob vodi.

konzervatorjev. Noben delček ne sme biti raven, ker nekoč niso znali rezati, ampak so vse sekali. Ko sem obnovljal cerkvene vrata na cerkvi sv. Jurija, sem na vratih našel kose pločevine. Odločil sem se, da bom namestil celo ploščo. Ko je Viktor Gojkovič to videl, sem moral pločevino razrezati, jo potolči in po kosih zakovičiti, to pa zato, ker nekoč niso poznali pločevine in so kose železa ogreli in razkovali, da so jih stanjšali in jih potem skupaj zakovičili. Moj izdelek mora biti čimbolj podoben originalu."

Na katere restavratorske akcije ste še posebno ponosni?

“Z restavratorstvom se ukvarjam odkar, sem v pokoju. Delal sem v Čakovcu, Šmarju pri Jelšah, na Koroškem... Obnavljal sem vodnjak v ormoškem gradu. Enega pa v Kopru, kjer so že pred 350-timi leti imeli s hribov napeljan vodovod. Namestili so železna krožna vrata, da je lahko samo eden šel skozi, tako kot danes to vidimo v trgovinah. Vedra so postavljali h kamnitemu koritu in čakali v vrsti za vodo za ves Koper. Lani sva z Viktorjem mesec in pol delala nova vrata v cerkvi na Ptujski gori. Eno krilo tehta 450 kg. Je 3,5 m visoko, 1,5 m široko in 12,5 cm debelo. Izdelal sem jih po kopiji starih. Trenutno izdelujem tečaje za baročno kredenco v ptujskem gradu. Za en takšen predmet porabim tudi 25 ur. To je delo, ki ni nikoli poplačano, je pa poseben užitek, ko je narejen”.

Pa še besedo, dve o mladosti in življenju v veliki Rozmanovi družini.

“Bilo nas je osem otrok. Sedem nas še živi: Maks, Janko, Martin, Ana, Angela in Marija. Najdlje od nas je odšel brat Martin, ki je že 6 let na Kitajskem, sicer pa živi v Wulfnu ob Nizozemski meji. Ko se bo letos vrnil s terena v svojo drugo “domovino”, pride tudi v Slovenijo (upam, da ga bomo takrat, kot v svetu zelo priznanega strokovnjaka in rojaka, lahko spoznali tudi preko Hajdinčana, op.p.).

Mladost – otroštvo?

“Ni bilo lahko, saj smo bili velika družina. Kljub temu smo se lepo imeli, samo delati smo morali zelo. Starši so bili strogi. Imeli smo precej živine, zato je bilo točno določeno, kaj mora kdo narediti. Dve kravi si moral “poštrigliti” prej, kot si šel v šolo. Učenci do 4. razreda smo imeli pouk popoldne. Najprej si zjutraj gnal na pašo. Moral si drva našagat, potem si po obedu šel v šolo; po pouku pa si moral spet še kaj narediti, npr. napasti in napojiti živino.

Če si prehitro prignal s paše, so rekli, da nimaš doma kaj delati. Obrnili so ti krave in gnal si nazaj na pašo. Verjel sem v nebesne čudeže. Videl sem mali oblaček in začel sem moliti, da bi bog dal dež, da bi lahko gnal domov.

Požari v Skorbi?

“Odkar se zavedam samega sebe, je Skorba skoraj do polovice pogorela. Bil sem še mali, ker sem le od daleč opazoval veliki ogenj. Dobro se spomnim kako je gorelo Vogrinčevo, Kolaričevo, Žunketvo, Žefranovo, Vnukovo, Terbulečno, Kamplovo, Korenovo, Galunovo... premoženje. Ne vem, če ni pogorelo 15 -16 hiš, kar jaz pomnim. Po ustanovitvi gasilcev, je bilo vse boljše. Še sedaj jih vidim, kako so s konjsko vprego dirjali po cesti. Zanimivo je, da ravno Skorba, ki ima toliko posledic požara, nima svojega gasilskega društva. Verjetno ni bilo pravega organizatorja.”

Kako kot nekdanji pomemben vaški in krajevni funkcionar gledate na obdobje zadnjih nekaj let?

“Mislim, da je dosti boljše, odkar smo občina. Delamo na vseh področjih. To sem verjel že prej. Danes tudi tisti nejeverni Tomaži vidijo, da je boljše. Prej so se malo na stran držali, sedaj pa priznavajo, da je opazen napredek, odkar smo samostojni.”

Kaj bi v Skorbi še naredili, da bi bilo še drugače?

“Skorbljane bi bilo treba še malo bolj “skupaj spraviti”. Da bi bili še bolj složni. Razlog je sodobno življenje. Tehnika ogromno prispevala k temu, da je družabno življenje skoraj zamrlo. Veliko pomenita obe pevski skupini, kulturno in športno društvo... Ob lanskem martinovanju so bili spet kar dobra ekipa, ki se je dobro odrezala.”

Mojster Jože, hvala za vse, kar sem se v najinem pogovoru lahko naučila o kovaštvu... Iz srca želim le to, da bi kmalu našli naslednika, ki bi znal nadaljevati bogato praktično znanje.

Tekst in fotografiji: S. Brodnjak

Vzela sta se iz ljubezni

Golobova babica, Katarina Turnšek, nekoč Zupančičeva iz Skorbe, je krepko zakoračila v 92. leto in je tako najstarejša vaščanka. Bistrega spomina in vedrega duha preseneča vsakega sogovornika, ki v njej hitro prepozna nekoč trdno kmečko gospodinjico, mater štirih otrok, danes babico 8 vnukov in 7 pravnukov. Oblečena v trenirko, z občasno uporabo “ortopedskih pripomočkov”, se korajžno sprehaja po hiši in najraje posedi ob oknu, od koder se ji nudi lep pogled na rojstno hišo in prostrano dvorišče, na katerem: “pridno gospodarita naš Tina in Majda.” Veselje pa ji dela tudi vnuk Janko, ki je po pokojnem dedku nasledil vse najboljše lastnosti, zaradi katerih se je babica nekoč tudi odločila, da pri več kot 25. letih ne bo več sama.

Z Gerečanom, Blažom Turnškom, sta si obljubila zvestobo in nekega ponedeljka so šli v cerkev in opravili obred cerkvene poroke, gostijo pa so imeli tudi še v torek. Nekoč namreč ni bila navada, da bi se poročali ob sobotah. “Gospod Skuhala so naju poročili in imeli tudi zelo lep poročni nagovor... Spoznala sva se pri maši. Mož je bil zelo dober pevec in je sodeloval v skoraj vseh predstavah, ki so jih pripravljali igralci iz različnih vasi takratne občine Hajdina. Tudi Hajdošani so bili med njimi.”

Ustvarila sta si družino, ki je morala na 19 ha velikem posestvu trdo delati, da so preživeli in spravili do kruha vse otroke. Marsičemu so se odrekli, da so lahko pomagali do učiteljskega poklica hčerki Genovefi, ki je učila abecedo in poštevanko tudi številne generacije hajdinskih osnovnošolcev. Bodoča učiteljica je rada prinašala domov knjige iz šolske knjižnice in domačim na ta način vračala za njihovo ljubezen ter skrb za njeno dijaško preživetje v takrat ne tako bližnjem Mariboru.

Poroka iz leta 1913

“Česa se spomnim iz mladosti? Mogoče je zanimivo to, da smo se vaška dekleta zbiralila in skupaj hodila na razne prireditve, ki so bile v kraju. Staršev ni bilo treba biti strah za nas, tako kot danes, ko že čisto mladi odhajajo v parih na zabave. Mlajše smo se marsičesa naučile od starejših. Včasih smo zavile tudi v “krčmo”, tam pa smo se srečale s fanti iz naše, pa tudi iz drugih vasi. Lepo je bilo pri Koštomajevih... Pa tudi, ko smo na Blažovem vrtu postavljali majsko drevo, je bilo veselo.”

Izmed številnih fotografij, ki prikazujejo dogodke iz preteklosti, sva z babico Katarino izbrali nekaj zelo starih posnetkov.

Na prvem je poroka, nekje iz leta 1913. Naša sogovornica je bila takrat še v plencah, ko se je poročila njena najsta-

Tako so se pa naši dedki in babice učili prvih učenosti

Pogreb sovaščanke, ki so jo na zadnjo pot pospremila vaška dekleta v belem

rejša sestra. Zanimiv je pogled na svečana oblačila, darila, ki so jih svatje držali v rokah in pa seveda na godbenike, ki so takrat igrali predvsem na trobila. Harmonike še niso upo-

rabljali. Svatje z ženinom in nevesto stojijo, sedita samo oče in mati ter verjetno kakšna starejša teta.

Na drugem posnetku vidimo, kako je izgledal šolski razred takrat, ko je v šolo zahajal oče sedaj že upokojene učiteljice Genovefe Ogrizek, Blaž Turnšek.

Tretja fotografija prikazuje začetek pogreba, slovo od pokojnice pred domačo hišo, na katerem so sodelovala dekleta iz

Skorbe. Umrla je sovaščanka, dobra šivilja, ki je bila neporočena in dekleta so, oblečena v bela oblačila, v pogrebnem sprevodu nosila belo krsto.

Žal je Golobova babica morala poleg moža Blaža pokopati tudi sina Franca. Pred 20. leti je umrl in zapustil ženo in tri otroke. Četudi je minilo že toliko let, se ji ob grenkih spominih še danes orosi oko.

Ob slovesu sva si krepko stisnili roko in si obljubili, da se oglasim, ko izide Hajdinčan. Skupaj bova ugotovili, kaj smo o Skorbi pozabili napisati in če bo potrebno, bo naslednjič sledila dopolnitev. Do takrat pa bo babica Katarina pridno posedala ob oknu in prebirala knjige, ki jih ima na polici. Nasvidenje kmalu!

S. Brodnjak

Pogled na domače dvorišče in vračanje v preteklost (Foto: S. Brodnjak)

“Najrajši imam pesem Bleda luna,” pravi Marija Galun

Ko je bila stara 20 let, jim je pogorela domačija v zgornjem delu vasi, tam, kjer so danes Furekovi. “Na prodaj je bila Limavškova hiša. Starši so bili stari, sestra ni bila zdrava, zato tik pred zimo nismo mogli tam graditi. Kupili smo to hiško in sva jo potem čisto od začetka popravljala,” se časov izpred 65 let spominja Marija GALUN, 1915. leta rojena Skorbljanka, tako, kot je bil to tudi njen mož Lovro, in nadaljuje:

“Najbolj se spominjam, kako smo ženske na Studenčnici prale perilo. Poleti je bilo to prijetno delo, ko pa je bilo mrzlo, pa ni bilo lahko. Imele smo stole in “perače”, po katerih smo tolkle. Namesto pralnega praha smo kuhale “žajfo”, kuhale pa smo tudi bukov pepel, ki smo ga precedile na krpo. Potem smo v tisto vodo za čez noč namočile perilo. Naslednji dan smo vsak kos perila “nažajfale” in “gor vlile krop”. Potem smo ga še enkrat dale v pepelovo vodo, nato pa smo v velikih loncih – “bešpiskrih vun kuhale”. Tako pranje je trajalo tudi dva do tri dni. Če je deževalo, smo vlačile

perilo sem in tja. Po vrtovih smo imele napeljene vrvi. Včasih smo obesile tudi na sosedov vrt, če je bila žehta večja.”

Potok ni služil le pericam, ampak so iz njega na glavi nosili vodo za živino.

Mariji, ki se je poročila pri 21. letih, so morali starši podpisati – “kupiti

Marija Galun

leta”, ker je bila takrat starostna meja za sklenitev zakonske zveze 23 let. “Na poroko smo se peljali z vozovi. Velikokrat sva bila tudi midva poročni priči na gostijah, ki so trajale dva do tri dni. Rada sva pela in plesala...”

Po poroki je ostala doma in sta z možem Lovrom, po poklicu ključavničarjem, ki je nekaj časa delal v Nemčiji, nato pa v gozdu spravljaj les za stari ptujski most, kmetovala. Imeli so precej zemlje in po več glav goveje živine. Ob njiju so rasli štirje otroci, Ema, Stanko, Katica in Micika. Danes ima 11 vnukov in 14 pravnukov, maja pa pričakujejo še dva dojenčka.

“Punce so bile pridne, Stanko pa je bil kot vsi fantje povsod zraven, če je bilo treba ali ne. Odkar pa sta se v gostilni pri Korenjakovih spoznala z Olgo, je postal skrben mož in dober družinski oče svojim trem hčerkam,” je povedala mama Marija in svojega edinega sina ljubeče ošvrknila s pogledom.

Spomin ji je spet zajadril v preteklost: “Ko je bila še gmajna, smo imeli “utarja”, paznika, ki je pazil na gmajno. Palico je imel in je preganjal

otroke, ki smo bili na paši. Jaz sem pasla krave "za krajom", on pa je šel "na vrh" in je gledal, kdo pase.

Od graščine v Kungoti smo nekateri v vasi dobili zemljo v najem. Kadar smo na tiste njive, "na gerečkem" smo jim rekli, peljali gnoj, smo zubili za to celi dan. Dekleta na vasi, štiri smo bile najboljše prijateljice, Megličva Micka, Golobova Katra, Tomaničva Micka in jaz, smo rade skupaj zapele, pa tudi plesale. Vedno smo se podobno oblačile, imele smo rumene "židane" rute, zavezovale smo jih pod brado.

Tudi na polje smo šle skupaj. Nalozile smo se na voz in po poti prepevale. Na svečnico smo hodile peti s Tomaničvo Micko. En teden smo hodile okoli, vse do Miklavža pri Mariboru smo prišle. Prespale smo pri kom in spet drugi dan smo šle naprej. Vse smo hodile peš, tudi na Ptuj, ker takrat ni bilo avtobusov in koles.

Pa tudi to se spomnim, kako smo "na Blažovem vrtu" postavljali majsko drevo. 14 dni smo pletle "žingerli", trak, ki smo ga napeljale po deblu. Pele smo si in klepetale med seboj.

Ko sem se poročila, sem čez nekaj časa imela tudi kolo in sem vsako jutro vozila mleko na Breg, k strankam; dve "kangli" na vsako stran. Spomnim se, kako me je zadel avto in sem se z mlekom vred prevrgla na njivo, a se na srečo nobena kangla ni odprla."

To in še marsikaj sem izvedela pri Galunovih... Časi so se menjali, optimizem babice Marije pa je ostal in ga še vedno vztrajno prenaša na svoje naslednike (tudi na Zdenko Godec iz Dražencev, ki je njena vnukinja). Še na mnoga zdrava leta!

Tekst in foto: Silva Brodnjak

Moj "deda" – otrok lune

Drevo je še zadnjič poljubilo svoje otročiče. Moralo jih je spustiti iz svoje objema varnosti in ljubezni. Čaka jih novo življenje. Ničesar več ni moglo storiti zanje. Le upanje na srečo... Zapihal je močan veter in odnesel otročiče daleč, daleč proč.

Mežikale so zvezde, majhne lučke, sredi prostranega neba. Pod njimi leži vas, ki sanja in uspava ljudi utrujene od trdega dela.

Luna je osvetlila hišo, katere skrivnost pozna samo ona. Čaroben trenutek, poln skrivnostnega veselja. Rodil se je otrok, otrok lune. Vodila ga bo skozi življenje, in mu pomagala premagati ovire na poti do cilja.

Moj deda se je rodil 1. junija leta 1927 kot prvi, od treh otrok, očetu Antonu in materi Ivani. Otroška brezskrbnost ni trajala dolgo. Kmetija je od vseh zahtevala veliko prizadevanja in trdega dela. Zato je Tonček že od malih nog pomagal pri vseh domačih opravilih, kot v hlevu, na njivi pa tudi materi v kuhinji. Doma niso bili bogati, imeli so malo posestvo. Velikokrat so bili odvisni od narave. Če je bilo preveč dežja, ali prevelika suša je bila letina slaba in usta so ostala lačna. Novo radost je v hišo prinesla njegova sestra Ana. Delo je bilo nekoliko lažje, a že tako malo hrane so si sedaj delili štirje. Pa vendar je mati zmeraj govorila: "Če je dovolj za enega, bo tudi za drugega." Leta 1936 je na svet prijoval še tretji otrok, sin Janez. Tonček se je na njega zelo navezal. Skupaj sta se

rada igrala in drug drugemu v težkih časih pomagala.

Leta so minevala. Najstarejši sin Tonček doma ni mogel ostati saj je veljalo pravilo da hišo obdrži najmlajši, torej Janez. Tonček je rasel v postavnega mladeniča in se zaljubil v svojo babico Angelo. Skupaj sta pododovala zemljo in z svojo pridnostjo leta 1960 pričela graditi hišo. Koliko neprespanih noči, truda in znoja je bilo vložena vanjo. Delo je bilo poplačano. Ne v denarju, temveč v veselju in sreči, da jima je uspelo. Hiša je bila rečna, a samo njuna, zgrajena na temeljih ljubezni in medsebojnega spoštovanja. Imela sta dva otroke. Leta 1961, se je rodila moja mami Danica. Srečna zvezda mojega življenja. Že naslednje leto pa stric Anton, ki se ga je prijel druga oblika imena Zvonko. Zgodovina se ponavlja. Tudi njima ni bilo lahko. Bili so težki časi, a s pomočjo ljubezni jim je uspelo.

Dedka je zelo prizadela smrt babice. Kot da bi ga kar naenkrat zapustila sreča. A živeti je moral naprej, pozabiti na bolečino... Ni bil sam! Otroka sta mu bila opora in upanje na nov začetek.

Spoznal je Berto, mojo drugo babico. Prišla je s Koroške in napolnila dom žalosti s srečo in veseljem ki ga je prinesla s seboj. Družina se je znova povezala.

Estera in Tamara! Ljubki, razigrani deklici...
Tamara Korošec

Tamara Korošec je na občnem zboru Društva žena in deklet občine Hajdina recitirala pesem Rezike Filipaja iz Skorbe z naslovom Moja mama.

Moja mama

Kako izreči smem besedo "MAM", ki morala si jo ob mojem rojstvu dati? Življenje svoje ti si darovala, ko si nemočno dete, mene, pestovala. Milino tvojega obraza sem spoznala že v zibelki, ko mirno v njej sem spala; ti meni si bila lepota, čar, toplina, največja sreča zame tvoja je bližina. Nikoli nisi znala česa mi odreči, čeprav so zate časi bl'i boleči, ko sama si z menoj ostala, si nauke življenjske mi dajala. Veliko si noči ti prebedela ko sklonjena ob meni si sedela; skrivaj si solzne si oči zakrila, da bolečine tvoje jaz ne bi odkrila. Zato pa moja zlata mama, vsega, kar se je spletalo med nama, ne morem prav nikoli pozabiti, ti moja si, in hočem to ti povrniti!

Rezika Filipaja

Na Vogrinčevi kmetiji pri občinskem kletarju za leto 2000

"Čast je večna, funkcija prehodna"

Nazadnje sem gospoda Ivana Vogrinca iz Skorbe srečala lani na občinskem praznovanju na Hajdini. Takrat sva na kratko poklepetala o tem, kako je biti "novopečeni" kletar v hajdinski fari, pa o zaobljubi, ki jo je dal na osrednji svečanosti ob Martinovem, za kaj več pa ni bilo časa. Ostal mi je v spominu kot bolj redkobeseden gospod, ki o svoji vinski kapljici vendarle rad kaj pove, zato sem sklenila, da ga kdaj obiščem. Priložnost se je ponudila pred kratkim, ko smo skupaj spravljali material za novega Hajdinčana, v katerem pa naj bi imel gospod Vogrinec prav posebno mesto.

Srečala sva se na Vogrinčevi domačiji v Skorbi, znani kot veliki in napredni kmetiji v kraju, katere gospodar je zdaj sin Ivan z družino. V pogovoru smo se skupaj razgovorili, vsak je kaj zanimivega pridal, a glavno besedo pa je vendarle imel tistega dne starejši gospodar.

Pogovor sva začela pri lanskoletni svečanosti, ko je v hajdinski cerkvi sv. Martina ob že znanih kletarjih, številnih gostih, vodstvu občine in mnogih občanih dal zaprisego, da bo dober občinski kletar ter bo imel do vina prav posebno spoštovanje. Tistih prekratkih in prekrasnih trenutkov se gospod Ivan prav dobro spominja, saj pravi, da je bil v družbi "fejst" fantov, svojih predhodnikov in da je bil presrečen in ponosen, da je prav njemu pripadla tako častna funkcija. Morda bi jo primerjal z vlogo starešine na

"Rad nazdravim s kupico domačega iz našega vinograda," pravi občinski kletar Ivan Vogrinec iz Skorbe. Foto: TM

poroki ali uspešnega športnika na velikem tekmovanju. Tako si je mislil takrat, vlogo kletarja letnika 2000 v hajdinski fari pa je vzel čisto zares. Po letu dni mu naziva ne bo težko predati, pa še s posebnimi zakoni je vse določeno, pove v šali in ob tem doda, da je čast že večna, funkcija pa samo prehodna. Na vse skupaj mu bo ostal lep spomin in vredno si ga bo spraviti za zmeraj.

Ko so izbirali kletarja, so prišli pogledat tudi v klet

Lansko jesen so v občini nekateri imeli polne roke dela, najprej s pripravami na 2. občinski praznik, ob tem pa so si nekateri belili glave, kdo neki bi si zaslužil biti novi kletar. Treba ga je bilo izbrati v vasi Skorba, tak je bil vrstni red, in Skorbcani so v ožji izbor predlagali vsaj 15 vinogradnikov, takratnih konkurentov, a odločitev je morala biti samo ena. Gospod **Ivan Vogrinec** se spominja, da so v vasi upoštevali še kaj drugega, kot to, če ima nekdo vinograd in pridelal dobro vino. Ocenjevali so tudi, kaj vse je naredil za napredek vasi, kako aktiven je bil v letih svojega življenja in nenazadnje, kako nanj gledajo ljudje v vasi. Moral je biti tak Skorbcan, ki ima korenine življenja prav v tej vasi, pa tudi po letih nekoliko starejši. Posebno glasovanje je ob koncu le odločilo soglasno v prid **Ivana Vogrinca**. Zanj je bilo to veliko presenečenje, še posebej ker je "moral" v

svojo, no že kar družinsko klet v Sedlašek pri Podlehniku povabiti prav vse, ki nekaj veljajo v občini. V Vogrinčevi kleti so se nekega jesenskega dne znašli hajdinski župan, nekateri svetniki občine, farni župnik, vaški odborniki in vsi dotodanji hajdinski kletarji, namen njihovega obiska pa je bil tak, se spominja gospod Ivan, da se še zadnjič prepričajo, če si sploh zasluži ta naziv, sam pa jim je zraven tega ponudil še svoje vino.

Vinogradniške izkušnje pridejo tudi z domačih brajd

Vogrinčevi niso veliki vinogradniki, sploh pa se ne pošajajo z dolgo tradicijo, kajti vinograd imajo v upravljanju šele slabih sedem let. Najprej sploh ni bilo prevelikega navdušenja zanj, se še dobro spominja **gospod Ivan**, potem pa se je bilo treba odločiti in sinova **Ivan in Martin** sta postala lastnika vinograda. Danes bi jim bilo še kako žal, če odločitev ne bi bila taka, pravi **gospod Ivan**, vsaj njemu bi bilo hudo, saj v Halozah med trsi in sodi najde svoj mir, šele tam si zares odpočije. Skorajda ni dneva, da ga ne bi srečali v Sedlašku, tako zelo se je navezal na vinograd, od tam prihaja veselje za gospoda Ivana.

"Vsega se človek naučiti z leti, tudi pravih posegov v vinogradu, kletarjenja. Malo je treba pogledati v knjige, koga kaj povprašati, še največ pa smo se naučili od naših prijateljev vinogradnikov, ki so nas za vinograd tudi najbolj navdušili in nam lahko dajejo resnično najboljše napotke. Kljub temu, da imamo doma veliko kmetijo, da je vsak dan veliko dela pri hiši, se najde čas tudi za vinogradništvo in tistih naših tisoč trsov različnih sort, za katere z veseljem med letom poskrbim kar sam. Tudi v kleti se s sinovoma dobro znajdemo, malo izkušenj pa imamo že od doma, kajti iz domačih brajd smo vsako leto kaj pridelali. Vesel in ponosen pa sem tudi, da bomo kmalu naše vino lahko spravili v buteljke, potem jih bo nekaj romalo v občinsko vinoteko in tam bodo imele prav posebno častno mesto."

Verjemite, vino iz Vogrinčeve kleti je zares dobro. O tem sem se prepričala tudi sama, zato je gospod Ivan lahko zares ponosen kletar letnika 2000 v hajdinski fari. Njemu, njegovim domačim in vsem dosedanjim občinskim kletarjem kličemo kaj drugega kot NA ZDRAVJE z željo, da naj bo novo vince letnika 2001 znova tako dobro, nov kletar pa ravno tako ponosen, kot je gospod Ivan Vogrinec, zapriseženi Skorbcan.

T. Mohorko

Naš obisk na Megličevi kmetiji v Skorbi

Cvetoča kmetija – ponos urejene družine

Le redki so danes, ki se v Skorbi še ukvarjajo s kmetijstvom, pravih kmetij skorajda ni več. Pa je Skorba nekoč imela kar nekaj velikih kmetij, v starih časih pravijo, da natanko 11 pravih kmetov, kot vaška soseska so bili. Sorbovske kmetije so v teh časih že v veliki meri šle v pozabo, Skorbcani imajo le še tu in tam pri hiši kako glavo živine, samo pri Vogrinčevih in Megličevih, pa malo tudi pri Šlambergerjevih. Tod lahko še govorimo o kmetiji pravega pomena. In ko smo že pri Skorbi in jo tokrat prav posebej predstavljamo, potem mimo obiska pri Megličevih nikakor ne moremo.

Jože in Dragica meglíč...

Pri gospodarju Jožetu in gospodarici Dragici sem se oglasila v nedeljskem popoldnevu 1. aprila, pa to ni bila prav nobena prvopriljska šala, temveč smo zares poklepetal o njihovi kmetiji, skoraj največji v vasi, pa seveda o življenju in delu na kmetih, v katerega sta Megličeva ujeta vsak ljubi dan. Skupaj in s sinom Damjanom, zdaj že mladim – bodočim gospodarjem ter hčerko Karmen, študentko medicine v Ljubljani, zmoreta mnogo več, kot bi si sploh lahko predstavljali. Družinska sreča pri Megličevih največ velja, vrednota, za katero so zaslužni prav vsi pri hiši, pa je temelj uspešne, urejene in napredne kmetije.

Pogovor smo začeli pravzaprav z obujanjem spominov na tista leta, ko so Megličevi že imeli svojo kmetijo,

Trije nekdanji kmečki gospodarji, kot so izgledali leta 1936 – Martin Meglič, Jurij Hazimali in Anton Galun.

mo pa so se pri hiši znova začeli ukvarjati s kravami dojljami. Takrat se je še splačalo, a letos pravijo Megličevi, da kaže dosti slabše. Nehali pa ne bodo kar tako sredi dela, pove Jože, nekako bodo že prebrodili krizo, pa saj ne bo prvič in ne zadnjič, doda Dragica.

Megličevi so na začetku imeli povsem klasično ravninsko kmetijo, na kateri so pridelali vse od krompirja, žita, do sladkorne pese, ki so jo kar nekajkrat posejali na večjih površinah, potem se je bilo treba odločiti za nekaj skupinskega. Pri hiši so imeli vedno nekaj glav živine; po deset glav goveje živine, tudi plemenskega bika je imel Jožetov oče, pa konje so imeli, največkrat za delo. Živinoreje kljub vsemu nikoli niso opustili do konca, pred 15 leti so se prenehali ukvarjati z mlekom, vmes so redili še goveje pitance, dodatno ali kot nadomestilo pa so se odločili še za proizvodnjo jajc v domači farmi. Začeli so s 500 nesnicami, v nekem obdobju so jih imeli celo 800, zdaj jih je v objektu okrog 400, zanje pa v pretežni meri skrbi mama Dragica. Njej je na kmetiji marsikaj prepuščenega, delo in skrbi žensko pač zmeraj počakajo, vendar pri vsem se znajde in ničesar ji ni težko narediti. Nesnice so zdaj tudi prva skrb pri hiši, kajti kmetija ima od lani še en novi objekt, ki ga je treba koristiti in od njega prinesiti zaslužka. Vsak dan prodajajo sveža domača jajca, tudi na kmetiji se oglasi veliko kupcev, še posebej ob praznikih kot je velika noč,

Zanimiva gospodarjeva razmišljanja o EU in biološkem kmetovanju

O kmetijstvu v Skorbi, pa tako nasploh v Sloveniji, ima Jože svoje poglede, nič kaj drugačne od mnogih slovenskih kmetov, ki čakajo na boljše čase, ki bodo morda le bolj naklonjeni slovenskemu kmetu. Želi si sprememb, takih, ki bodo bolj pomagale kmetovalcu, kot pa mu bodo na škodo. Z vstopom v EU bi se po njegovem marsikaj spremenilo, nekaj zagotovo v prid kmetom, zato se Evrope v pravem pomenu besede prav nič ne boji.

Jožetova razmišljanja mimogrede zaidejo še k biološkemu kmetovanju, ki ga vsaj na ravnici in v Skorbi ne bi mogli izvajati v polni meri, kajti velike površine tega ne dopuščajo, pa še mnogo je takih, ki so na vodovarstvenih območjih. Včasih pa, ko o tem še ni razmišljal, se je posvečal sodelovanju z večjimi kmeti, ki so skupaj ustanovili nekakšne strojni krožek in si posojali potrebno mehanizacijo, zadruga ali kaj podobnega pa tako niso ustanovili.

Z ravnice se je del Megličeve kmetije preselil še v haloški konec, kjer je Jože pred leti kupil kmetijo s pašniki in njivami. Za živino so tiste površine več kot dobrodošle, izvem iz

drugačno od današnje, ki ji čas in trg sta narekovala hiter razvoj, preusmeritve v eno ali drugo panogo. Vendar tradicija je vsaj v neki obliki ostala pri hiši, spoznam v pogovoru, ko se Jože spominja, da je na kmetijo vezan pravzaprav že od svojega rojstva, pri petih letih pa je tako že moral pasti krave, kar mu je še posebej ostalo v spominu. Tega že dolgo več ne počno, lani deni-

Pogled na Megličevo kmetijo, kjer prodajajo tudi domača jajca

pogovora, kajti površin za pašo je dovolj, tudi za mlada teleta, ki so jih telice "dale" v zadnjih mesecih. Skupaj imajo tako Megličevih v lasti okrog 22 hektarjev, 7 od tega jih je v Jurovcih, v videmski občini, na mnogih njivskih površinah pa pridelujejo lastni živež za domače potrebe.

Cvetje in ljudske pesmi so Dragici v veliko veselje

Gospodariti na veliki kmetiji, imeti vse pod kontrolo, to ni kar tako, vendar Jože pravi, da z dobro voljo in veseljem do dela človek marsikaj zmore. Dragičino največje veselje pa so rože, do njih čuti neko posebno ljubezen, tega ji nihče ne more vzeti. Sama iz leta v leto poskrbi za domače potaknjence, različnih sort jih ima, mož Jože pa je na to še posebej ponosen, je razbrati v pogovoru. Pravi celo, da je "bolna" na rože, vendar pa jih tudi sam ima rad in ženi Dragici velikokrat priskoči na pomoč, še posebej takrat, ko je treba zatreti škodljivce. Megličeva hiša, ki je v cvetju kar nekaj mesecev na leto, daje videz vzorno urejene hiše, ki pa bi si, tako kot še marsikatera v vasi, zaslužila tudi kako posebno priznanje za urejenost in prispevek k podobi vasi, kar bi dalo vzpodbude še drugim, da bi olepšali svoj bivalni prostor.

"Rože, lepa hiša in urejena družina, to mi največ na svetu pomeni," doda Dragica, ki v vasi velja za skrbno ženo, mamo in gospodarico, ki si zna vzeti čas tudi za druženje, še posebej pa za ljudsko petje. Od samega začetka je zraven pri skorbovskih ljudskih pevkih, tam je pozabila na marsikatero žalost svojega vsakdana, našla je pesmi, ki jo razveseljujejo. Zdi se ji, da je pesmi potrebovala v težkih trenutkih, ki jih je imela ob bolnih starših (svojih in moževih) in jim je izkazovala svojo pozornost, dajala pomoč ob postelji. Rada je tudi v ženski družbi, pri tečajih kuhanja in pečenja, kjer se vsaka gospodinja vedno kaj novega nauči, pravi Dragica, vse pa ji pride prav v domači kuhinji. S posebnim zadovoljstvom pa se Dragica spominja nedavne poti v Ljubljano, ženskega izleta, ki ji bo ostal v spominu, in o tem reče, da je bilo "ena a", zato bi bilo dobro tak izlet še kdaj ponoviti.

Ob veliki noči bodo Megličevi sedli za skupno mizo, praznikih so pri njih doma nekaj posebnega, tako kot v mnogih naših družinah. Mama Dragica bo poskrbela, da bo miza polna dobrot, da bodo domača jajca lepo pobarvana in okrašena, kako, pa še ob obisku ni vedla. Ko pa bodo prazniki mimo, potem bodo Megličevi imeli znova polne rok dela, pa to Jožetu in Dragici ne dela prevelikih skrbi, kajti od vsega v teh letih še najbolj upata, da bo kmetijo čim prej prevzel sin Damjan, v njem je namreč bodočnost Megličevih.

Ko sem ju na koncu povprašala še o največjih željah, sta mi dejala, da si najbolj želita zdravja za celo družino, gospa Dragica pa ni bila nič kaj skromna, ko je dodala, da si močjo želi, da bi se sin čim prej poročil, da bi hčerka doštudirala na medicini, pa tudi babica si želi postati.

T. Mohorko

Že tri generacije ohranjajo tradicijo

Posebnost vasi je znana Koštomajeva gostilna

Ko že brskamo po posebnostih in odličnostih Skorbe, povezanih s preteklostjo, potem ne moremo mimo nekdanj najbolj obiskane vaške gostilne Koštomaj. V vasi to ni bila edina gostilna, kajti domačini so dobro poznali še vsaj eno, pa tudi "pušl-šanki" so bili nekdanj zelo obiskani. Začetki obratovanja Koštomajeve gostilne segajo nekje v leto 1930, ko je ta dobila prva uradna lastnika Franca in Antonijo Koštomaj, njuno delo sta potem v letu 1967 nadaljevala Koštomajeva Milan (sin) in Kristina, v letu 1988 pa je gostilno prevzela tretja generacija v družini; njun sin Milan z družino.

Gostilniške prigode in zgodbe so pred sedmimi desetletji začele nastajati v majhni cimprani hiški, vaški gostilni, mimo katere je takrat vodila le ozka makadamska cesta, ki je bila tudi glavna povezava med sosednjimi kraji. Hiško so Koštomajevi z vsem spoštovanjem ohranili še do današnjih dni, le občasno so jo malo prenovili in dogradili; vendar pa je njena prvotna podoba ostala nespremenjena.

Na "fureš mastih" se je jedlo in pilo

Če bi pred mnogimi leti iskali druženje in veseljačenje, potem bi vas marsikateri v vasi napotil h Koštomajevim, znanim gostilničarjem (bili so povrh vsega še dobri muzikantje), kjer se je dalo naužiti dobre volje ob vsakem večjem prazniku. Na "fureš mastih", kot so te praznike imenovali, so se mize kar šibile od domačih dobrot, pa še nevesto si je marsikateri našel tod. Takih veseljaških gostiln na vasi danes ne najdemo več, kajti čas velikih sprememb je prinesel svoje. Vendarle pa se je glas o dobrih, pristnih domačih gostilnah na vasi ohranil.

Gostilničar Milan Koštomaj, mlajši, se na vso moč trudi, da bi delček zgodovine o njegovih družinskih gostilni ostal zapisan z velikimi črkami, pa tudi da bi domačnost in pristnost nikoli ne odšla iz gostilniških prostorov. S ponosom se spominja, da sta prav tem prostorom vlila pravega življenja njegova dedek in babica. Četudi je gostilničar šele tretje generacije, zelo dobro pozna vse, kar je v tesni zvezi z gostilno in še bolj z njeno preteklostjo. Njegovi spomini najprej posežejo v leto 1930, ko gostilna dobi ime po Koštomajevih: "Že iz leta 1912 hranimo prav zanimivo pogodbo o nakupu gostilne, te hiše, ki so ji nekdanj pravili tudi DEDNA gostilna. Prave razlage za to v družini nimamo, če pa se opremo na besedico "dedna", potem je to nekaj v zvezi z dedovanjem in vsak, ki je kupil gostilno, je moral nadaljevati in biti gostinc. Ko smo pred leti brskali po papirjih, smo prišli celo do letnice 1872 - od takrat naprej naj bi bila na tem mestu že gostilna, a tega nihče ne ve zagotovo. Zanimiva je tudi gradnja, saj je hiša grajena v breg in zgoraj se to še dobro vidi. Toda cesta se je vedno bolj dvigovala, hiša pa zato ostaja vse nižje. Vendar nas to ne moti. Nikoli je pač nismo dvigovali, ker so temelji že bolj slabi, pa še podoba ne bi ostala taka, kot je danes."

Mito Trefalt je Koštomajevo gostilno spremenil kar v Koštnikovo

Gostilna je že od nekdanj imela en sam velik prostor, ki je služil kot točilnica in je bil središče vsega dogajanja; nekoč in tudi danes ni nič drugače. Od zadaj so Koštomajevi dogradili le manjšo sobico, tam goste srečaš ob vsaki priložnosti, nekdanj pa je bila prav tista majhna sobica polna

Koštomajeva družina pred gostilno v letu 1930

Na tej lepo ohranjeni fotografiji vam predstavljamo družino Koštomaj okrog leta 1940; na fotografiji sta Koštomaj Franc in Antonija, njuni štirje sinovi (sedijo spredaj) in še nekateri sorodniki.

veselih, družabnih ljudi, ki so si priredili prekrasne trenutke druženja in prijateljavanja. Če bi soba znala govoriti, potem bi nam imela kaj povedati o veselju in ljudeh, ki so se zbirali pri Koštomajevih. Nekatere so celo klicali po tem priimku. Vendar soba ne bo nikoli spregovorila, ohranila bo nešteto gostilniških skrivnosti, in prav je tako.

Nekaj zgodb, povezanih s Koštomajevo gostilno, pa smo vendarle lahko spoznali v tisti znani televizijski Koštnikovi gostilni, ki jo je pred leti vodil Mito Trefalt. Naključje je hotelo, da je iz Koštomajeve gostilne naredil kar Koštnikovo, saj sta si bili neverjetno slični. Milan Koštomaj se še dobro

Dobrote iz Koštomajeve kuhinje

Pravi gostilničar že ve, kaj je pristno domače in povrh tudi dobro za gosta. Gostilničar Milan Koštomaj v svoji gostilni rad ponudi domač narezek, domače klobase, v zimskem času pa prav posebej dobrote domačih kolin, zraven pa še zelje, repo z ocvirki... "Dobri hrani se prileže še kozarec domačega vinca", dodaja gostilničar, ki pa ga pri Koštomajevih nikoli ne zmanjka.

spominja, da si je Mito Trefalt pri njih sposodil veliko starih fotografij, tudi najstarejšo, na kateri je gostilna predstavljena v najboljši luči vaše gostilne. Koštomajevi so radi pomagali, dogodki iz Koštnikove gostilne pa jim ostajajo v najlepših spominih – nikdar ne bodo pozabljeni.

Po dolgih letih je ostalo zelo cenjeno ime gostilne, ostala je tradicija družine Koštomaj, ohranile so se le najboljše "stvari", ki jih danes lahko pripišemo zares tipični, stari slovenski gostilni. O njej zgovorno govorijo ohranjene fotografije, nekatere od teh krasijo že bogati gostilniški prostor, druge bodo na steno še prišle. A samo od tradicije in imena se ne da živeti, pravi Milan Koštomaj. Gostilni je treba dati "svežine" vsakih nekaj let, jo

prenoviti, zelo pomembno pa si je ohraniti stalne goste in dobro kuhinjo, zaradi katere se mnogi gostje radi vračajo.

Dobra domača gostilna prav gotovo lahko kaj doprinese podeželju in kraju kot je Skorba, če pa je zraven še bogato društveno delovanje in dobra organiziranost, potem je vas na dobri poti, da pridobi nove ljudi in nove ideje, kar Milan Koštomaj v Skorbi tudi najbolj pogrša. Ko bo tretja generacija Koštomajevih opravila svoje delo v gostinstvu, potem se še ne ve, kdo bo nadaljeval družinsko tradicijo. To bo namreč pokazal čas, Koštomajeva gostilna pa bo za zmeraj ostala dobra stara gostilna z odliko in tradicijo, z velikimi črkami zapisana v zgodovino malega kraja.

Tatjana Mohorko

Bosa po makadamski cesti (fotografija kaže glavno cesto v vasi Skorba) sta se sprehodila mama Antonija in sin Silvo, potem ko sta postregla gostom na vozovih. (Foto: T. M.)

Skorba premore celo Konjeniški klub – Ranč Lea Na penzionu 22 konjev

Ranča Lea v Skorbi s hišno številko 38 ni težko najti, kajti ta je oddaljen le streljal od ptujskih Term. Že od daleč popotnika vabi velik, zeleno obarvan objekt, do tja pa – na žalost – luknjasta makadamska lokalna cesta, za katero naj bi občinska oblast poskrbela še v letošnjem letu. A vendar je vse slabo pozabljeno kaj hitro potem, ko na ranču srečaš lepo število konjev, ki te kar vabijo v svojo družbo. Ne moreš se jim upreti, poreče marsikdo, ki je že obiskal ranč Lea in takih je bilo v zadnjih šestih letih že mnogo.

Takole izgleda Ranč Lea le nekaj mesecev pred uradno otvoritvijo. (Foto: T. Mohorko)

Z lastnikom ranča **Slavkom Strelcem** sem se srečala sredi marca, ko sva klepetala o konjih in o njegovih začetkih v konjeništvu. Da ima Slavko rad konje, ni težko ugotoviti, kajti o njih veliko pripoveduje. Vsak dan je od jutra do večera v njihovi družbi, saj so mu zelo prirasli k srcu. Spominja se, da je že precej let nazaj imel le dva konja, bolj za svoje "potrebe", več mu je bilo do ježe, vendar se je odnos do konjev kmalu spremenil. Pred šestimi leti se je odločil, da bo v Skorbi, v bližini Drave, postavil večji objekt, v njem pa nastanil konje in se bolj posvetil konjeniški športu. Tako je vse do letošnjega leta, ko je objel že dobil zunanjo "obleko" in skorajda že popolno podobo, konjeništvu posvečal vse, kar je imel, tudi denar, in tega ni potreboval tako zelo malo. S trdno voljo in pomočjo domačih ter mnogih prijateljev je uspel uresničiti svoje sanje. Zdaj se že lahko postavi kot gospodar in oskrbnik 22-ih konjev, ki so na njegovem ranču na nekakšnem penzionu, 10 od teh jih ima v oskrbi. Ranč je tudi sedež uspešnega **Konjeniškega kluba**, ki zdaj že združuje blizu 200 članov, mnogo Slavkovih prijateljev pa ranč obišče skoraj vsak dan, še posebej ob lepem vremenu. Okrog ranča se razprostira 8 hektarjev pašniških površin, za konje ima 20 boksov, 6 privezov, svojo sedlarno z vso opremo in seveda nepogrešljivi klubski prostor; za stare in nove konjenike.

V ponudbi ranča Lea brez šole jahanja seveda ne bi šlo, pravi **Slavko**, kajti za ta šport je v našem okolju vedno več zanimanja, samo v enem letu pa se na ranču izšola vsaj 50 jezdecov. Tudi otroci iz bližnjih šol in vrtec na ranču niso redki obiskovalci. V lepem vremenu in ob vikendih na ranč prihajajo še gostje Term Ptuj, kajti ranč jim ponuja nekakšno dodatno sprostitev. Vendar Slavko ob tem kar presliši godrnjanje okrog slabe ceste, ki vodi skozi njegov ranč in ni v ponos ne njemu, ne občinama Hajdina in Ptuj, ki naj bi s skupnimi močmi poskrbeli za skorajšnjo ureditev. Navsezadnje to ni najboljši vzgled turizmu, **Slavko** pa verjame, da si eni in drugi prizadevajo cesto urediti, še posebej Slavko, ki si želi, da bi jo speljali okrog ranča, da potem promet ne bi bil preveč moteč za bodoči razvoj konjeniškega športa v dokaj mirnem zavetju obdravske ravnice.

Na Štefanovo blagoslov, potem pa v konjenico

Ne pozabiva na konjenici; haloško in slovenjgoriško, pozneje v pogovoru spomnim Slavka, kajti prav konjenici svojo pot začneta na ranču in to postaja izredno priljubljena oblika druženja med člani slovenskih in tudi nekaterih tujih konjeniških klubov. Slavko je zadovoljen, obisk je vsako leto izredno dober, ob tem pa razmišlja takole: "Konjenica je nekaj čisto posebnega, to mora vsak doživeti, mora biti zraven. Haloška je posebnost tudi zato, ker jo iz leta v leto tradicionalno pripravljamo v mesecu oktobru, v času trgatve, in udeležencem z veseljem pokažemo vinorodne Haloze in predstavimo gostoljubne domačine. Da se že pogovarjamo o še eni posebni konjenici, ki naj bi nas bolj povezala s prijatelji iz sosednje Hrvaške, ni nobena skrivnost, vendar, kje bo šla njena pot in kje bo obmejno srečanje, še težko napovem. Na žalost pa je tako, da vsi niso navdušeni za konjeniški šport in nam "nagajajo" s postavitvijo posebnih znakov, kot je denimo tisti ob vstopu na ptujski pešmost. Čezenj namreč s konji več ne smemo, le v izjemnih primerih, zato upam, da bo drugod, tudi v občini Hajdina za nas več posluha. V našem okolju si zelo želimo (po vzgledu nekaterih evropskih držav), da se vršijo posebne jahalne poti. Možnosti je ogromno... Mi se bomo kljub vsemu družili, načrtov imamo v klubu precej, ob Štefanovem pa lahko napovem, da se bomo najverjetneje v velikem številu udeležili blagoslova konjev pri cerkvi sv. Martina na Hajdini. In še enega dogodka se prav posebej veselim, uradne otvoritve Ranča Lea, ki ga, če bo šlo vse po sreči, odpiramo v mesecu avgustu, ko bomo priredili še prav posebne igre s konji."

Da iz malega raste veliko se v pogovoru s **Slavkom Strelcem** lahko kaj hitro prepričaš, kajti z nekajletnim trudom se zdaj že lahko postavi s povsem lastno vzrejo konj in štirimi do petimi žrebički na leto. Izkušnje in pridobljeno znanje vlaga v bodoče delo, ko ima s konji na Ranču Lea še veliko načrtov. Z delčkom se Slavkovi načrti dotikajo tudi bodočega turizma v občini Hajdina, pa saj je sreča že tako hotela, da se občina lahko pohvali tudi s povsem pravim rančem, in s konji, ki postajajo vse bolj modna muha tudi v naših koncih.

Ime imam po Nataši Dolenc, turizem pa je posledica moje- ga otroštva v gostilni Korenjak v Skorbi.

Z Natašo KORENJAK, ki je zaradi njenega prispevka k razvoju turizma v Sloveniji prva v svoji generaciji zaključila študij na Turistici - Visoki šoli za turizem v Portorožu, se že dolgo nisva srečali.

Med tem je postala diplomirana organizatorica turizma in zaradi njene vsestranskosti jo poznajo daleč naokoli. Njena diplomatska naloga je imela naslov Trženje prireditve na primeru ptujskega kurentovanja. Nalogo je predstavila in pokazala tudi v Mestni občini Ptuj in nekaj predlogov je bilo osvojenih že letos.

Na najin pogovor si prišla skoraj direktno iz 11-dnevnega bivanja v Nürnbergu, kjer si sodelovala na Sejmu o prostem času. Kam pravzaprav spadaš, Nataša?

"V predšolskih letih sem bila na Hajdini, osemletko sem preživela v Skorbi, srednješolsko obdobje v Hajdošah, kot študentka in sedaj, ko sem zaključila študij, pa sem spet pri stari mami na Hajdini."

Morda doma še najmanj vemo o tem, kaj vse počneš?

"Trenutno se bolj redno udeležujem na Slovenskem turističnem radiu, kjer sem moderatorica, sodelavka s turistično izobrazbo. Delam tudi kot informatorka za Slovensko turistično organizacijo. Za nemško govorno področje nas je bilo 5 kandidatk, ki smo bile izbrane izmed 150 prijavljenih in smo opravljale izpite iz jezika, pripraviti pa smo morale tudi 14-dnevno turo po Sloveniji. Izpiti so najprej na šoli. Peljejo te na teren, potem pa opravljaš zagovor pred 15-člansko komisijo. To je neke vrste predpriprava za turistično licenco, ki zagotavlja usposobljenost za kakovostno predstavitev Slovenije v tujini. Imamo tudi t.i. "osvežitvene variante", saj smo ljudje, ki bi naj najbolj poznali vse turistične znamenitosti in celotno ponudbo Slovenije, ki jo promoviramo na sejnih v Avstriji in Nemčiji. Sama sodelujem pri tem že 4 leta. Slovenska stojnica je zelo moderna, imamo vse v sivih metal barvah, z multi vizijo, kjer se non stop vrti film o naših znamenitostih. Sklopi so zaokroženi po turističnih področjih: obala in Kras, gore in jezera, mesta, zdravilišča in podeželje. 5 sklopov, pet pulov. Vsak je odgovoren za vsa področja in daje različne informacije. Delo je zanimivo, če rad delaš z ljudmi."

Kako se počutiš kot Ptujčanka v širnem svetu?

"Kolikor je le možno, si prizadevam zainteresiranim in tudi naključnim obiskovalcem sejmov čimbolj nazorno prikazati naše naravne in kulturno-zgodovinske danosti, ki nam jih marsikdo lahko zavida. Želela bi si imeti na voljo več propagandnega materiala, predvsem prospektov.

Sem zelo lokalpatriotsko obarvana. Vedno sem hodila v šolo izven svoje

Nataša Korenjak

ga domačega kraja, zato sem povsod promovirala svoj Ptuj, sedaj v tujini pa seveda Slovenijo z njenim najstarejšim in najlepšim mestom."

Spomnim se tvojih srednješolskih seminarских nalog. Čemu pa si dala poudarek v naslednjih letih?

"V vseh svojih nalogah sem hotela pomagati pri turističnem razvoju, pa naj so bili to referati ali druge oblike predstavitve mojega rojstnega mesta in njegove okolice. Med drugim sem leta 1996 snemala film o legendah na ptujskem gradu. Sošolci so bili oblečeni v kostume. Odlomki so na koncu tvorili zaokroženo zgodbo. Na osnovi tega filma sem osvojila prvo mesto v Čatežu, v Ljubljani in v Portorožu. Pišem tudi članke s turistično tematiko, v šoli v Portorožu sem bila idejni vodja in urednik študentske turistične revije Vila turistica. Izšlo je kar nekaj števil. Pri lanskem kurentovanju sem sodelovala kot urednica pustnega časopisa.

V diplomski nalogi navajam načine, kako organizirati pustno povorko in kako pritegniti ljudi, pri čemer ne smemo zanemariti vloge srednješolcev. Zakaj ne bi v okviru počitniške

prakse prodajali vstopnic, šli izven Ptuja in bili promotorji drugje. Širše bi morali propagirati. Pritegniti bi morali društva upokojencev, dati humanitarno noto kurentovanju. Postaviti bi bilo umestno 3 tribune, kjer bi "kasirali" sedežnino; eno tribuno prirediti tudi za invalide osebe in jim omogočiti, da gledajo in podoživljajo dogajanje. S tem bi nedvomno zrasel nivo prireditve v širšem, slovenskem prostoru. Ne smemo prekiniti tradicije, če hočemo, da bodo te običaje nadaljevali naslednji rodovi.

Tarnamo, da smo mali, da nimamo hotela. Pa se pojdemo izletniškega turizma. Če so bili programi sestavljeni, je bilo zanje vložena ogromno denarja. Če ne bomo dovolj hitri, nas bodo prehiteli kraji, ki bi se lahko od nas učili. Gledati moramo samo naprej, ne nazaj, razen, da upoštevamo izkušnje iz preteklosti."

Trženje je torej korak številka 1?

"Če nisi atraktiven ne moreš nikamor. Žal pa ugotavljamo, da če je kaka mestna prireditev, že vsi tarnajo nad hrupom. Zelo nam manjka prireditvena dvorana, ki daje mestu utrip in popularizacijo. Kurentovanje je še vedno zanimivo. Kurent se kot demonski lik namenoma pojavlja na toliko prireditvah doma in v tujini.

Slediti moramo trendom v svetu. Mesto bi naj zaživelo tudi v obliki spominkarstva. Spominki v obliki malih kurentov, kurentove maske, parklji ipd. Mozartove kroglice so tudi promocija. Le pogledajte na koliko načinov jih prodajajo ne le v Avstriji, tudi drugje. Turistom moramo ponuditi spominek, ki ne bo drag, ki ga bodo lahko odnesli s seboj, seveda pa moramo upoštevati, da imamo različno "petične" goste. Narediti je potrebno projekt spominkov za širši krog in za tiste, ki imajo višje zahteve in ki lahko sežejo globlje v žep. Manjka sodelovanje med ljudmi. Potrebna je dobra koordinacija."

In kako turistično razgibati našo mlado občino?

"Mitrej, golf, sakralne spomenike in gostinsko ponudbo je treba združiti v celoto. Center dogajanja in strokovni motivator bi moral biti Ptuj. Okolica, ki je tudi zelo zanimiva, pa se mora vključiti s ponudbo raznih kulturnih in športnih prireditev, jahanjem, plavanjem... Poleg vsega tega pa so spet prireditve tiste (tudi ličkanje, luščenje bučnic, fižole ipd., kar počnejo društva žena in deklet v občini, spadajo zraven, op. p.), ki pritegnejo turiste v vaško okolje. In pa kulinarika (jedi, pripravljene po kuharskih receptih

od rimskih časov, do danes) ter ponudba izjemno kvalitetnih vin.

Z veseljem opažam, da se po vaseh spet pojavlja aktivno kulturno življenje, imamo dobre ljudske pevke, pomlajne gledališke skupine, vse to pa pritegne ljudi, ki živijo v mestih in se želijo na nek način vsaj začasno vrniti v okolje, iz katerega so izhajali njihovi starši. Na take stvari je tudi treba biti pozoren. Hajdina bi postala lahko znana po običajih, ki jih oživlja. Povezati bi se bilo potrebno tudi z osnovnimi šolami po Sloveniji in povabiti učence, da ob obisku Ptujja pridejo tudi na Hajdino. Ne smemo prezreti pomembnosti pojavljanja na Internetu.

Povezati se moramo s Ptujem, sodelovati z mestom. Pripraviti je potrebno seznam prireditev v mestu in okolici za v naprej, da je razvidno, kje se lahko srečujejo mladi, kdaj in kje bodo koncerti, srečanja ipd.

Lahko bi morda priredili srečanje Skorbljanov, tudi tistih, ki izvirajo od

tu in so se razkropili po svetu - imamo lep prostor v Domu krajanov - pripravljali novoletne zabave, priznali npr. popust za občane občine Hajdina v skorbovskih gostilnah.

Ni dovolj, da bi si Ptuj zgradil nočitvene zmogljivosti. Treba je sestaviti in predstaviti celostno ponudbo. Gostišča povezati z muzejem. Tujci sami ne poznajo naših znamenitosti. Ljudje, ki delajo v turizmu, so tisti, ki jim priporočajo, kako naj čimbolj pestro preživijo svoj dopust pri nas. Natisniti je potrebno razglednice, da lahko izletniki od tu pošljejo pozdrave in s tem spet promovirajo naš del domovine."

Od kod ideja o turizmu in kakšni so tvoji načrti?

"Težko bi našla datum od kdaj sem začela s turizmom živeti. Na to so sigurno vplivala otroška leta v gostilni Korenjak v Skorbi, kjer sem se veliko srečevala s turisti iz raznih krajev. Če bi še stokrat živela, bi si izbrala isto pot. Iščem ideje, kaj komu ponuditi in

kako. Specializirala se bom za prireditve. Dosti znanja sem med študijem pridobila iz angleških knjig o managementu prireditev. Pri nas nam še manjka ustrezne literature, npr. kako nastane prireditev, kako izkoristiš turistične znamenitosti. Rada bi o svojih izkušnjah kdaj predavala, morda se bom lotila pisanja strokovnih člankov, morda bo gradiva dovolj celo za knjigo... Kot predavateljica sem bila povabljena na Visoko strokovno šolo za gostinstvo v Mariboru. Pri mag. Heleni Cvikel vsako leto en dan predavam o promocijah Slovenije na sejmišjih v tujini.

Nataša je zelo navezana na mlajšega brata Miroslava, ki je pravi korenjak, ne le po priimku. Ko pride, ji rad zaigra na harmoniko. Ima torej vse lastnosti pravega krčmarja, ki mora znati svoje goste tudi zabavati. Ob sestrih strokovnih napotkih bo sigurno znal dobro skrbeti za goste, ko mu bosta ata Alojz in mama Mira čez leta zaupala vodenje gostilne sredi vasi."

Besedilo in posnetek: S. Brodnjak

Mojcinih sedem sončnic za prvo Slovenko

Ko je mlada študentka zadnjega letnika likovne pedagogike **Mojca Grula iz Skorbe** lani v akrilni tehniki na platnu upodabljala sončnice, ni slutila, da bo njenih sedem cvetov čez nekaj mesecev doživelo usodo ene same njene slike na razstavi, ki si jo je 17. marca v restavraciji Pod gradom v Ljubljani lahko ogledalo 178 udeleženk strokovne ekskurzije v slovenskem glavnem mestu. Na nek način je njen šopek sončnic kot darilo poleg Mitre postal predstavitveni simbol naše občine na neponovljivem srečanju članic vseh štirih društev žena in deklet občine Hajdina s prvo Slovenko, gospo Štefko Kučan.

Mojca, si v Ekonomski šoli na Ptujju že razmišljala, da se boš zapisala umetnosti?

"Že od malega sem imela zelo razvite ročne spretnosti. Šivala sem oblekice, risala, aranžirala. Vpliv sošolk v osnovni šoli Hajdina in mojih domačih je bil kriv, da sem se namesto za srednjo šolo za oblikovanje v Ljubljani odločila za Ptuj, da bi imela čimprej svoj poklic. V drugem letniku sem začela slikati; hodila sem k ljubiteljskemu slikarju Maksu Menoniju, ki mi je pomagal narediti prve korake v svet likovne umetnosti, vendar pravega poguma za študij v tej smeri nisem imela. Pri Menonijevih sem srečevala tudi druge likovne ustvarjalce. Ko sem v drugo na maturi opravila z matematiko, bi se bila lahko le še izredno vpisala na ekonomijo. Ker ni bilo denarja za šolnino, sem šla na sprejemne izpite na Pedagoško fakulteto, kjer je bilo še nekaj prostih mest in sedaj so pred menoj zadnji izpiti in diploma. Prvo leto poučujem na OŠ Ivanjkovci in Miklavž pri Ormožu.

Domotožje?

"Rojstno Skorbo pogrešam. Čez teden živim v bloku v Ivanjkovcih. Rada sem samostojna. Ko si na svojem, vidiš, kako je, ko se moraš znajti sam. Lep pa je občutek, da še vedno lahko greš domov... Brat Andrej me zelo pogreša."

Mojca se je svojim sovaščanom in prijateljem prvič samostojno predstavila na razstavi, ki je bila leta 1999 v Domu krajanov v Skorbi. "Občutek je bil zelo lep, ko sem videla, kako so bili vsi presenečeni. Večkrat pogledam v

"Sončnice bodo pri nas simbol tistega, kar so tudi v naravi, kjer se vedno obračajo za soncem", so besede Štefke Kučan Mojci in 177. Hajdinčankam. (Foto: T. Mohorko)

knjigo vtisov, kjer je zapisanih mnogo lepih misli, ki me vzpodbujajo takrat, ko se morda nekoliko upočasnji študijski zagon. Vsi so priskočili na pomoč pri pripravi dvorane. Ata mi je naredil panoje... Sodelovala sem tudi na več skupinskih razstavah, ki jih organiziramo na fakulteti."

Stil?

"Od začetnega realizma prehajam v abstrakcijo, pri čemer je nedvomen vpliv šole, ker smo se zadnje čase več ali manj posvečali tej tehniki. Zaenkrat me ne pritegnejo niti karikature niti portreti, pa tudi ilustracij še nisem delala. Vsaki del umetnosti preizkušaš, ko iščeš svojo izrazno obliko. Sem pa uspešno kiparila in se ukvarjala z grafiko. Iz zdravstvenih razlogov (terpentin mi povzroča alergijo) največ delam v akrilu. Povezujem ga s svinčnikom, ogljem, oljem... Akrilu dodajam druge materiale, tudi aluminij. Všeč so mi materiali, kjer lahko delaš debelejšo podlago. Rada imam nekaj, kar je večjega formata."

Kaj bi kot mlada učiteljica spremenila v načinu poučevanja otrok?

"Sedaj lahko bolj razsodno vidim, kdo je bil boljši učitelj in kdo slabši. Tisti, ki so se mi zdeli najslabši, vidim sedaj, da so bil najboljši. Temelj je pogovor. Včasih daš vse od sebe, pa ti en sam učenec lahko vse poruši. Mnogo se je treba pogovarjati z učenci. Moram reči, da sem presenečena, ko učenci odnašajo risbice domov, jih dokončajo in potem naslednjič prinesejo... Mi se v šoli večkrat igramo galerije. Za sedaj še nisem vozila učencev na razstave. Rada bi jih peljala v pravo galerijo, rada bi jim pokazala znamenitosti Slovenije. Aprila in maja bomo šli v naravo. Potrebne so tudi likovne delavnice na šolah za otroke, ki ne gredo na počitnice. Ko so mi na Hajdini pred dvema letoma ponudili, da bi v počitnicah sodelovala v taki delavnici, se tega še nisem upala lotiti, sedaj pa gledam na to že čisto drugače. Delali bomo z različnimi materiali, v glini, plastelinu. V lesu še nisem oblikovala, si pa že oglejsem določene stvari."

Prosti čas?

"Kolikor ga imam, ga poleg slikarstva rada posvetim aerobiki, sedaj me privlači tudi "tae-bo". Šport mora vedno obstajati. Nekoč sem streljala, rada sem tekala. Sprehodi so pa tisti, brez katerih ne bi mogla. Grem skozi gozd, po obrežju, na jasi posedim in v mislih slikam to našo lepo okolico."

Kaj ti pomeni Skorba in kaj v njej pogrešaš?

"Veliko. Tu sem odraščala in našla prve prijatelje, ki jih ne bi hotela izgubiti. Odkar imamo občino z lepo, pomlajeno in sodobno osnovno šolo, mislim, da prihajajo dosti bolj do izraza učenci in mladina. Všeč mi je, da imamo v vasi in občini kar tri dramske skupine, kjer sodelujejo pretežno mladi igralci. V Skorbi verjetno ne bom živel, kam daleč proč od Ptuja pa tudi ne bi rada šla, ker me veže nanj preveč spominov."

Načrti? "Dokončati študij, si urediti svoj atelje, ki ga imam sedaj kar v kuhinji stanovanja, kjer živim, dobiti redno službo in priti nazaj, bližje Ptuj, ki je poleg Pirana zame najlepše mesto. Sprehod po ptujskih ulicah rano zjutraj in pozno ponoči - stare hiše, vsaka ima svojo zgodbo; Ptuj mi je bil že od malega všeč... In z obrežja nad vodovodom v Skorbi je bil ptujski grad za nas, otroke, kot grad iz prave pravljice."

NAJSTAREJŠA ZAKONCA V SKORBI

Na vnukinjo Mojca sta zelo ponosna tudi njena babica in dedek, Ana (nekoč Pušnikova) in Jože Grula, ki veljata v Skorbi za najstarejši zakonski par, saj sta na prehodu iz leta 1999 v 2000 praznovala zlato poroko. Babica je izučena šivilja (Mojca je očitno po njej podedovala veselje do šivanja), vendar ni bila nikoli zaposlena, dedek Jože pa se je leta 1973 upokojil po tem, ko je bil vso delovno dobo kot strojnik zvest ljubljanskemu Gradisu v Mariboru. Njuni domači trdijo, da sta bila vedno dobra in skrbna starša, zelo delovna in družinska človeka. Kaj dodati k temu? Ostanita zdrava med svojimi nasledniki še mnogo, mnogo let!

(Foto: S. Brodnjak)

Mojca se dobro zaveda, da življenje še zdaleč ni pravljica. Čeprav mlada, zelo trezno razmišlja o prihodnosti. Vidim jo, kako bo čez leta s svojimi likovnimi deli promovirala sebe in svoj rojstni kraj. In, ko bo znana, uspešna slikarka, se bova ob albumu spominjali tistega sobotnega dne, ko so njene sončnice z vsem žarom pregnale turobno sivino deževne prestolnice in izvabile pristrčen nasmeh na obrazu vseh, ki smo se srečali s prvo Slovenko, gospo Šefko Kučan.

Tekst: S. Brodnjak

Hvala ti, Skorba!

"Skorba je kraj, kjer sem se rodil in preživel neponovljivo čudovito mladost ob Studenčnici, čudovitih logih in koticah naše narave, ki so mi dajali vznemirljiv občutek skrivnosti. Še danes, ko sem si v isti vasi in isti hiši ustvaril družino, me napaja z neizčrpno ustvarjalno energijo, ki jo z veseljem razdajam ljudem. **HVALA TI, SKORBA!**"

Tako je o svoji rojstni vasi dejal mlajši od bratov **Mlakar, Franci**, ki ga poznamo kot predsednika Zveze kulturnih organizacij občine Hajdina.

Emil, ki na rojstno vas kljub bivanju in zaposlitvi na drugi strani Drave tudi ni pozabil, pa pravi: "Rad sem bil v Skorbi. Domov še sedaj z veseljem prihajam, čeprav je za to vedno manj časa. Med nepozabnimi vtisi, ki me bodo spremljali vse življenje, je spomin na človeka, ki je za svojo vas žrtvoval vsako prsto minuto in ki se ji še vedno posveča s srcem in dušo.

To je neumorni **Ivan Ogrinc**. Ne bom pozabil, kako je ob 15.30 uri prihajal domov iz službe, se na hitro najedel, vzel kolo in že je šel po vasi od hiše do hiše in iskal ljudi, da bi prišli pomagat na gradbišče Doma krajanov. Velikokrat ljudi "ni našel doma". Tudi meni vedno ni bilo iti, ker sem bil mlad in sem imel svoje načrte. A je bil vztrajen. Trikrat si mu rekel ne, četrtrič pa si šel. Na ta način je nastal naš vaški Dom, na katerega smo vsi upravičeno ponosni. In na Ivana tudi."

Direktorja GOLF INVESTA Francija Mlakarja, pa tudi njegovega brata Emila, ki vodi podjetje TEVE na Ptuj, najlažje ujameš po telefonu. Taka je usoda uspešnih poslovnih ljudi. Tudi ta posnetek ni od sedaj, ampak z lanske prireditve "Iz mošta vino, pridi na Hajdino!", ko je bil Franci eden glavnih koordinatorjev iz Skorbe in hkrati s strani občine, da je program potekal tako, kot je bilo zamišljeno.

Tekst in foto: S. Brodnjak

Ula Šegula - prvi intervju

Četudi se Ula Šegula že dolgo pojavlja na skoraj vseh prireditvah, ki jih prirejajo naša kulturna društva, trdi, da je najin klepet zanjo prvi resni pogovor za časopis. To si štejem v čast, saj predvidevam, da bo iz naše mlade sovaščanke potem, ko bo svoje življenje tudi študijsko posvetila petju in glasbi, postala odlična kulturna predstavnikinja Skorbe in seveda tudi hajdinske občine.

Ula, kaj počneš, ko ne hodiš v šolo?

„Že tri leta sem članica pevskega zbora Carmina Slovenica (kar bi v prevodu pomenilo slovenske skladbe) in sem vesela, da se mi je po avdiciji uspelo pridružiti tej izjemno dobri skupini pevcev. V zbor so namreč izbrani samo tisti, ki imajo zares posluš. Peti sem začela najprej v „juniorju“, zdaj pa že sodelujem v mladinskem zboru, ki je številčno največji, saj šteje 60 pevcev. Pojem prvi glas – prvi sopran. Ko imamo sopran A in B, sem med a, to so tisti, ki „gor pojejo“. Dirigira nam gospa Karmina Šilec. Vaje imamo dvakrat tedensko v Unionu. Včasih me peljeta mama ali ati, sicer se vozim z avtobusom. Iz ptujskega območja smo štirje pevci.

K solog petju hodim k prof. Biserki Petkovič v Mariboru. Imamo tri pevke iz opere, ki nas učijo pravilne tehnike petja. Že peto leto obiskujem nižjo glasbeno šolo na Ptuj. Prof. Irma Škrinjar me uči igranja na klavirju.

Si se že odločila, kaj bo po končani osemletki?

„Po končani osnovni šoli bom šla v srednjo glasbeno v Maribor. Odločila sem se, da bom igrala klavir, čeprav me veseli tudi solog petje. Oboje skupaj bi bilo prenaporno. V operi ne bi pela, ker nimam tako zelo visokega glasu, kot bi ga za operno pevko morala imeti.

Kasneje bi se verjetno poklicno usmerila v glasbo, če bom še imela voljo in če me bodo seveda izbrali, ker je težko priti v ožji izbor.

Vaš zbor lahko velikokrat zasledimo v časopisu. Kateri nastop se ti je najbolj vtisnil v spomin?

„Nastopamo skoraj dva do trikrat mesečno. Najbolj mi je ostal v spominu lanski nastop v Cankarjevem domu pod naslovom Vampirabile. (pesmi - strahotne) in letos februarja, prav tako v CD ob Prešernovi proslavi, kjer smo kot zbor prejeli Prešernovo nagrado. Večinoma potujem z zborom po Sloveniji, poleti pa sem bila na pripravah v Poreču. Sicer sem bila z mladinskim zborom 10 dni v Franciji in 3 dni v Linzu v Avstriji. Trenutno pripravljamo repertoar za junijsko tritedensko potovanje in nastope na Kitajskem. Kdo vse bo šel na to dolgo pot, pa še ne vemo.“

Kaj najrajši pojem? „Skladbe, ki jih pojemo pri Carmini Slovenici, bolj vesele, ki imajo koreografijo, da se med petjem tudi gibljemo. V šoli na Hajdini tudi pojem v zboru, gospa Marija Meklav je naša učiteljica in rada ji priskočim na pomoč, če je potrebno kaj zaigrati ali zapeti solog. Hodimo na revije šolskih pevskih zborov. Dobro se razumem z ljudskimi pevkami iz Skorbe, čeprav je njihov način petja drugačen. Je takšen, kot so ga nekoč prepevali ljudje v naših krajih. In tudi to zvrst cenim.“

In šola? Zaradi zborovskih obveznosti si verjetno velikokrat odsotna od pouka?

„Nisem med najboljšimi učenci, ker se moram zaradi odsotnosti veliko sama učiti. Sošolke mi pišejo snov, ko me ni v šoli. Tina Cestnik, ki je poleg Tadeje Gojkovič in Romane Teskač moja zelo dobra prijateljica, mi velikokrat prepíše poglavja, ki so jih vzeli, ko me ni bilo. Od predmetov sta mi zelo zanimiva geografija in zgodovina, posebej rada pa imam seveda glasbo. Učim se nemščino in

Ob nastopu Tria Luwigana je v hajdinski cerkvi zapela tudi vodilna slovenska sopranistka Norina Radovan. Prisluhnila je Uli, ki je z nekaj mladimi hajdinskimi glasbeniki nastopila v programu med odmorom. Videti je bila zadovoljna z njenim petjem.

(Foto: 2M)

angleščino. Oboje mi pri potovanjih našega zbora pride zelo prav. Tudi likovni pouk mi je pri srcu, rada rišem naravo, predvsem živali.“

Šport? „Veseli me odbojka. Hodila sem v klub na Breg. Potem sem zaradi drugih obveznosti prenehala, sedaj se ob sobotah dobivamo na Hajdini. Sem najmlajša v skupini.“

Vzorniki? „Nimam posebne vzornice, zelo pa zaupam naši dirigentki. V zboru je težko ustvariti disciplino med toliko mladimi, zato mora včasih tudi malo povzdigniti glas.“

Kaj pa glasba nasploh? „Ugajata mi pop in jazz glasba. Od pevcev pa Regina in Oto Pestner.“

Najljubša pesem „je katerakoli od Regine. Najraje zapojem Ljubezni dan.“

Želje? „Računalnik.“

Sta kdaj zapela skupaj s Hajdinčanom Urošem Sagadinom? „Uroš ima zelo dober glas. Nisva še poskusila skupaj zapeti, morda pa bova.“

Ula, ki ji je ime izbral ati, po katerem je nasledila tudi posluš, rada bere: „Bolj kratke romane. Sirota iz Italije je zadnje moje čtivo. Privlači me ljubezenska tematika. V knjižnici si vedno izberem nove knjige, ki še niso poškodovane. Všeč so mi lepe stvari.“

Trenutno najljubša fotografija? „Ta, ki jo boste objavili.“

Ula, hvala za tvoj prvi intervju! Želim Ti, da bi nekoč tudi kdo od naslednjih generacij za najljubšega izbral posnetek, na katerem boš v tokratni vlogi umetnice Norine Radovan takrat ob kakšnem mladem pevcu ali pevki stala Ti.

Pa še nekaj – ostani vedno ponosna na to, da si doma v Skorbi!

Silva Brodnjak

V hvaležen spomin

UMRLI od 14. 12. 2000 do 9.4. 2001

- Jožef ZUPANIČ, Hajdoše 9/a
- Miro METLIČAR, Zg. Hajdina 13
- Marija PULKO, Hajdoše 49
- Štefan MLINARIČ, Zg. Hajdina 82
- Ana PEČNIK, Gerečja vas 93
- Janez CAFUTA, Draženci 87
- Matilda VIDOVIČ, Hajdoše 12
- Jože SKOK, Sp. Hajdina 22/b
- Ivan CARTL, Zg. Hajdina 74

HAJDINČAN je glasilo Občinskega sveta občine Hajdina. Odgovorna in tehnična urednica: Silvestra Brodnjak. Uredniški odbor: Andreja Drevenšek, Tatjana Mohorko, Valerija Šamprl, Metka Vidovič. Lektoriranje: Silva Hajšek. Oblikovanje in tisk: Ptujška tiskarna, d.o.o., Zagrebška cesta 46a, 2250 Ptuj, telefon: 02 788 02 10. Naslov uredništva: Občina Hajdina, Zgornja Hajdina 45, 2288 Hajdina, telefon: 02 788 30 30, fax: 02 788 30 31. Glasilo občine Hajdina je vpisano v evidenco javnih glasil, ki jo vodi Ministrstvo za kulturo RS pod zaporedno številko 1639. Na osnovi 25. člena Zakona o davku na dodano vrednost, Uradni list RS št. 89/98, je glasilo Hajdinčan uvrščeno med proizvode, od katerih se obračunava in plačuje 8% davek.

Fotografija na naslovnici: **Silvestra Brodnjak**

REALIZACIJA INVESTICIJ V LETU 2000 PO NASELJIH do 31. 12. 2000

Po planu VO ZG. HAJDINA

1. Ureditev obstoječe cestne razsvetljave	končano	2.659.191,00
2. Ureditev JR preko gozda do Vrabla JP 829 580	končano	2.806.669,00
3. Ureditev JR na JP 829 600	končano	2.200.859,00
4. Ureditev JR od kapele pri Mercatorju do Žagarja	končano	2.009.824,00
5. Hodnik za pešce šola – Maja + dokumentacija	v teku	16.280.000,00
6. JR popravilo defektov	končano	230.000,00
7. Vzdrževanje cest parkirišče in pokopališče	končano	1.200.000,00
8. Prestavitev TP	končano	600.000,00
9. JR električna energija za leto 2000	končano	615.000,00
10. Ureditev križišča pri Mandarini - dokum. pločnika	dokumentacija končana	2.454.970,00
11. Ureditev enotnih oglasnih panojev	v teku	
12. Asfaltiranje ceste proti Hrenu	končana	3.653.303,00
13. Vzdrževanje cest	končano	800.000,00
14. Postavitev prom. znakov	končano	445.060,00
		35.954.876,00

Po planu VO GEREČJA VAS

1. Asfaltiranje površine pri GD	končano	1.451.863,00
2. JR v celotnem naselju	končano	5.000.000,00
3. Centralna kurjava v GD	končano	3.512.881,00
4. Centralna kurjava pri ŠP	končano	1.896.175,00
5. Postavitev prometnih znakov	končano	347.732,00
6. JR popravilo defektov	končano	200.000
7. JR elektro energija obračun za leto 2000	končano	300.000
8. Zamenjava hidrantov 5 kom	končano	1.200.000,00
9. Izgradnja igrišča za odbojko	ni	
10. Legalizacija športnih objektov	ni	
11. Priklop telefona v ŠP	ni	
12. Ureditev prostorov za vaške potrebe	ni	
13. Vzdrževanje cest	končano	300.000,00
14. Oglasne table	v teku	
15. Izgradnja AP pri rondoju	ni	
16. Asfaltiranje ceste Gerečja vas – Maja	končano	3.300.881,92
		17.509.532,92

Po planu VO SKORBA

1. Podporni zid	končano	6.746.946,80
2. Ureditev prometne signalizacije	delno končano	530.582,00
3. Regulacija potoka Studenčnica	končano	1.612.800,00
4. JR popravilo defektov	končano	50.000,00
5. JR elektro ener.– obračun za leto 2000	končano	300.000,00
6. Asfaltiranje med obema mostoma	končano	581.942,00
7. Asfaltiranje 5. odcepov	končano	4.100.000,00
8. Preplastitev obstoječih asfaltnih cest	ni	
10. Obnovitev betonskih mostov	ni	
11. Zamenjava hidranta 1 kom	končano	100.000,00
12. Dom krajanov rekonstrukcija in razširitev greznice	ni	
13. Dom krajanov – ureditev odsrke razsvetljave	ni	
14. Vzdrževanje cest	končano	250.000,00
		14.272.270,80

Po planu VO SP. HAJDINA

1. Centralna kurjava ŠD	končano	1.724.537,00
2. JR popravilo defektov	končano	30.000,00
3. JR elektro energ.– obračun za leto 2000	končano	275.000,00
4. Osvetlitev praktirnega prostora	ni	
5. Pločnik za pešce od Šparavčka	dokumentacija končana	1.848.070,00
6. Postavitev prom. znakov	končano	128.000,00
7. Asfaltiranje 2. odsekov	končano	1.200.000,00
8. Vzdrževanje cest	končano	600.000,00
9. Kanal 5.0 projekt +izvedba	v teku	14.000.000,00
		19.805.607,00

Po planu VO HAJDOŠE

1. Preplastitev pred GD	končana	1.300.000,00
2. JR popravilo defektov	končana	275.000,00
3. JR elektro energ. obračun za leto 2000	končana	300.000,00
4. Sanacija vodnjakov	končana	60.000,00
6. Cesta za Petrolom jašek	končana	260.000,00
7. Zamenjava hidrantov 6 kom.	končana	1.150.000,00
Zamenjava vodovodnega omrežja	končana	700.000,00
8. Parking pri trgovini	končana	1.200.000,00
9. Cesta po vasi od kapele pri Brodnjaku in Zajšek	ni	

10. ŠD centralna in sanitarije	končana	951.765,00
11. Svetlobni znak prehod za pešce	ni	
12. Prometni znaki	končana	297.334,00
13. Talna oznaka	ni	
14. JR	končano	1.343.204,00
15. Znak pri mostu	ni	
16. oznaka vas Hajdoše	ni	
17. Postavitev ogledala	ni	
18. JR za Petrolom z izdelavo projekta	ni	
19. Vzdrževanje cest	končano	484.000,00
20. GD Hajdoše centralna	končano	3.310.000,00
		11.631.303,00

Plan VO Draženci

1. JR popravilo defektov	končano	190.000,00
2. JR elektro energija obračun za leto 2000		350.000,00
3. CATV	potekajo razgovori	
4. Ureditev kanalizacije	ni	
5. Dom vaščanov – fasada, leseni opaž	končano	1.641.928,00
6. Ureditev jame v športni park – čiščenje	končano	180.000,00
7. Sanacija centralne kurjave vaškega doma	ni	
8. Vzdrževanje cest	končano	600.000,00
Vzdrževanje železniškega prehoda	končano	645.000,00
Rekonstrukcija železniškega prehoda	končano	2.000.000,00
9. Pločnik okrog vaškega doma	končano	314.000,00
10. Zamenjava hidrantov 4.komadi	končano	1.220.000,00
12. Postavitev prom. znakov	končano	261.423,00
		7.212.351,00

Plan VO Slovenja vas

1. Hidranti zamenjava 5.kom	končano	1.630.000,00
2. Izgradnja cestnega požiralnika	končano	245.000,00
3. Javna razsvetljava	končano	1.152.575,00
4. Plato pred ŠD	končano	1.300.000,00
5. Vzdrževanje cest	končano	220.000,00
6. Postavitev prom. znakov	končano	261.424,00
7. JR popravilo defektov	končano	354.000,00
8. JR elekt. energija obračun za leto 2000	končano	320.000,00
9. Sanacija mostu	ni	
10. Vzdrževanje vaške kapele	ni	
11. Vzdrževanje avtobusnih postajališč	končano	250.000,00
12. Izgradnja AP	ni	
13. Centralna kurjava GD	delno	800.000,00
14. Sanacija divjih odlagališč	ni	
		6.532.999,00

V realizaciji niso zajeta investicijska vlaganja: upravna stavba z okolico, pokopališče, šola, cerkev in kulturnozgodovinski objekti.

Pripravil: Franc JELEN

Na podlagi 2. člena Zakona o planiranju in urejanju prostora v prehodnem obdobju (Uradni list RS, št. 48/90, 85/00), 37. in 43. člena Zakona o urejanju naselij in drugih posegov v prostor (Uradni list SRS, št. 18/84, 37/85, 29/86, Uradni list RS, št. 26/90, 18/93, 47/93, 71/93, 44/97), 33. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 6/94 - odločba US, 45/94 - odločba US, 57/94, 14/95, 20/95 - odločba US, 63/95, 73/95, 9/96 - odločba US, 39/96, 44/96 - odločba US, 26/97, 70/97, 10/98, 68/98 - odločba US, 74/98, 12/99 - sklep US, 16/99 - popravek sklepa US, 59/99 - odločba US, 70/00) in 30. člena Statuta občine Hajdina (Uradni vestnik Mestne občine Ptuj, št. 2/99) je župan občine Hajdina sprejel

SKLEP

o javni razgrnitvi osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega in srednjeročnega družbenega plana za območje občine Hajdina

I.

Javno se razgrne osnutek sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega in srednjeročnega družbene-

ga plana za območje občine Hajdina, izdelan v aprilu 2001.

Prostorske sestavine dolgoročnega plana za območje občine Hajdina so opredeljene v Dolgoročnem planu občine Ptuj za obdobje od leta 1986 do leta 2000 (Uradni vestnik občin Ormož in Ptuj, št. 11/86, 20/88, 2/90, 12/93, 16/94) ter v Odloku o spremembah in dopolnitvah prostorskih sestavin dolgoročnega plana občine Ptuj za obdobje 1986 - 2000 za območje občine Ptuj, dopolnjenega v letu 1996 (Uradni vestnik Mestne občine Ptuj, št. 8/97).

Prostorske sestavine srednjeročnega družbenega plana za območje občine Hajdina so opredeljene v Družbenem planu občine Ptuj za obdobje 1986 - 1990 (Uradni vestnik občin Ormož in Ptuj, št. 25/86, 28/86, 12/87, 28/90, 32/90, 25/91, 12/93, 16/94) ter v odloku o spremembah in dopolnitvah prostorskih sestavin srednjeročnega družbenega plana občine Ptuj za obdobje 1986 - 1990 za območje občine Ptuj, dopolnjenega v letu 1996 (Uradni vestnik Mestne občine Ptuj, št. 8/97).

II.

Javna razgrnitev bo v prostorih Občine Hajdina, Zg. Hajdina 45, in v prostorih Skupne občinske uprave,

Mestni trg 1, Ptuj, soba št. 38 (2. nadstropje).

Javna razgrnitev bo **od 23.04.2001 do vključno 23.5.2001**. Vabimo vas, da si razgrnjeni osnutek ogledate v času uradnih ur - v ponedeljek in petek od 8. do 12. ure in v sredo od 8. do 12. ure in od 14. do 16. ure.

III.

V času javne razgrnitve bo izvedena javna obravnava osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega in srednjeročnega družbenega plana za območje občine Hajdina. Javna obravnava bo **v četrtek, 17.05.2001 ob 19.00 uri**, v Kulturni dvorani Hajdina, Hajdina 45.

IV.

V času javne razgrnitve lahko vsi zainteresirani podajo pisne pripombe in predloge k razgrnjenemu osnutku na Občino Hajdina, Zg. Hajdina 45, ali na Skupno občinsko upravo, Mestni trg 1, Ptuj (soba št. 38 - 2. nadstropje).

Številka: 350-05-361/99

Datum: 06.04.2001

Župan občine Hajdina
Radoslav Simonič

PIZZERIJA KATARINA
 NOVO! PLESKAVICA V LEPINJI
PIZZE VELIKANKE
 za rojstne dneve in različne praznike
 Hajdoše 70, Telefon: 02 782 24 51

Tenis, odbojka na mivki, košarka, mali nogomet... **Kje?**

ŠRC Skorba - Klub za šport in rekreacijo
 Skorba 36, pri Domu krajanov, GSM: 041 646 662

GOSTILNA
 Rajh
Draženci
 Telefon: 02 781 13 51; GSM: 041 331 931

Možje in fantje, presenetite svoje žene in prijateljice! Namesto k štedilniku jih povabite na lepše...
 Ko se boste vračali, se ustavite pri nas, v Gostilni Rajh v Dražencih, ponudili Vam bomo odlično nedeljsko kosilo.
 Žene in dekleta, privoščite si kdaj pa kdaj kakšen kuhanja prost dan in skrbi za hrano prepustite nam...
 V zelo kratkem času Vam pripravimo pizzo Rajh, ploščo Rajh, vse vrste ribjih specialitet, vsak dan drugačno malico z juho...

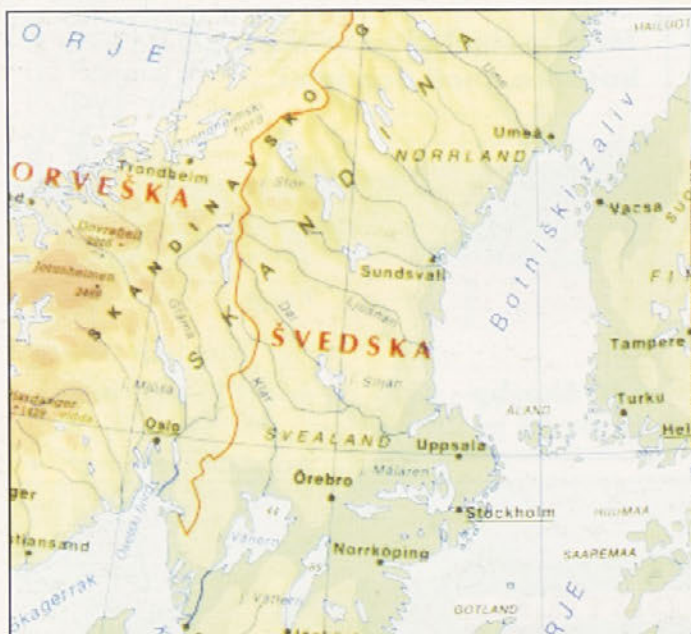
V naših prostorih lahko hkrati sprejmemo skupino do 100 gostov.
 Če želite brezskrbno proslaviti svoj praznik v domačem okolju ali v dvorani v Vašem kraju, Vas postrežemo tudi tam.

V Skorbi, tam na »kraju«, tam pri KOSTOMAJU, že 70 let prijazno vam postreči znajo...

 Telefon: 02 782 01 01

POPRAVILO IN VZDRŽEVANJE STROJNIH NAPRAV
KOVINSKA GALANTERIJA

Janez Hajšek s.p.
 Zg. Hajdina 130 b, 2288 Hajdina
 Tel.: 02 781 15 31, GSM: 040 520 450

VSEM STRANKAM IN POSLOVNIM PARTNERJEM ŽELIMO

...in že 5 let tudi po vsej celini.

10 let po domovini...

vesele velikonočne praznike in lep 1. maj!